

7.fejezet A digitalizmus mint vallás. – A XXI. század Gondisapurja

Preambulum

”Legtöbbje annak, ami ma a technikán keresztül a kultúrába hat, amivel az ember a saját életében a legmagasabb fokig össze van szövődve, az nem a természet, hanem a természetalatti. Ez az a világ, amely lefelé emancipálódott a természettől.

... Az embernek a tudati lélek fejlődéséhez a pusztá földiséggel kellett kapcsolatba kerülnie. Így lépett fel a legújabb időkben annak tendenciája, hogy tettekben is megvalósítsa, amibe bele kell élnie magát. De az ember azzal, hogy csak a földibe éli bele magát, az ahrimánival találkozik. Saját lényével kell helyes viszonyba kerülnie ezzel az ahrimáni világgal. A technikai korszak fejlődésében azonban eddigi menetében még visszahúzódik az embertől az a lehetőség, hogy megtalálhassa a helyes viszonyt az ahrimáni kultúrához. Meg kell találnia az állóképességet, a megismerés belső erejére kell szert tennie, hogy Ahriman ne kerekedjen fölébe a technikai kultúrában. A természetalattit, mint olyat meg kell érteni. Ez csak akkor történhet meg, ha az ember a szellemi megismerésben legalább olyan magasra emelkedik a földönkívüli természetfelettihez, mint amilyen mélyre süllyedt a technikában a természetalattiba. A korszak a természet fölé emelkedő megismerést követel, mert az embernek belsőleg meg kell küzdenie a természet alá süllyedt, veszélyesen ható élettartalommal. Természetesen nem arról van itt szó, hogy ismét korábbi kultúrállapotokhoz kell visszatérnünk, hanem arról, hogy az embernek meg kell találnia a utat, melyen az új kulturális viszonyokat helyes kapcsolatba hozza önmagával és a kozmosszal.

Ma még csak nagyon kevesen érzik, hogy milyen jelentős szellemi feladatok nyílnak most az ember számára. Az elektromosságot, melyet felfedezésekor a természeti lét lelkeként dicsőítettek, a természetből a természetalattiba vezető képességében kell megismerni. Az embernek azonban nem szabad vele együtt lecsúsznia.

Abban az időben, mikor még nem létezett az igazi természettől független technika, az ember a természet látásában találta meg a szellemet. A függetlenedő technika arra készíti az embert, hogy meredjen abba, ami mechanikus-anyagi, mint olyanba, ami most számára tudományossá válik. Ebből a világból azonban az isteni-szellemi, mely az emberiség fejlődésének őseredetével függ össze, most hiányzik. Ezt a területet tisztán az ahrimáni princípium uralja.

A szellemtudományban most egy másik szféra lesz megteremtve, amelyben az ahrimáni egyáltalán nincsen jelen. És éppen annak a szellemiségnek a megismerő felvétele ad erőt az embernek, hogy szembeszálljon a világban Ahrimannal, melyhez az ahrimáni hatalmak nem férnek hozzá.

Rudolf Steiner: „Antropozófiai vezérlő tételek” (GA26, S. 256-258) [29. levél. ford. megj.]

A digitalizmus ezoterikus alapjai

Amikor könyvünk utolsó fejezetét elkezdjük, az összes korábbi vizsgálatot törekszünk kapcsolatba hozni a modern civilizáció életének alapvető tényezőivel, rámutatva ezek kétoldalú, érzéki-érzékfeletti természetére. Csak ezen az úton érhető el e civilizáció mélyreható, és az emberiség további létezése számára rendkívül veszélyes modern krízisének igazán komoly megértése.

A grandiózus, mindent átölelő összefüggések egységbe vezetik földi anyagi életünk legegyszerűbb és legközvetlenebb tényezőit a Világegyetem szellemi létének leghatalmasabb, mérhetetlen magasságaival. Tulajdonképpen éppen ebben áll a legfőbb értéke a szellemtudományos megismerésnek, melynek segítségével földi létünknek nem pusztán a külső, illuzórikus képét törekszünk megérteni, hanem a lényegi természetét. A világ egységét két oldalának: az érzékinek és az érzékfelettinek az elválaszthatatlan kapcsolatában mutatja meg. A világ egyetemes valósága ennek a két összetevőjének a halmaza.

A szellemtudományos megismerésnek ez a módszertani alapelve a létnek nem csupán a természetes tényezőit öleli át, hanem az emberiség tisztán szellemi, kulturális, szociális és etikai életét is. Ennek köszönhetően jobban megérthetjük a világjő és a világgonosz összeszövöttségének mélységét és az embernek a földi és az égi gyakorlatilag összes jelenségének fejlődésében betöltött szerepét; és az ember szerepét megértve elkezdjük megérteni a világevolúcióért való *felelősségben* való részesedését.

A Föld-eonban a lét fizikai síkja a lét *összes* magasabb síkja együttes hatásának gyümölcseként keletkezett, és legmélyebb lényegében állandóan kapcsolatban marad ezekkel. A fizikai síkon az, ami számunkra a „talaj”, a szellemi lét *legmagasabb*, a felső Devachán felett lévő szintjének megjelenése az érzéki világban. Az indiai ezoterikus hagyományban a maha-paranirvana-sík megnevezést viseli. Az európai nyelvekben nincsen ilyen fogalom. A Világegyetemünket megteremtő 1. Logosz tudata ezen a síkon honol, és onnan ereszkedik le a Föld-eonban fizikai síkra, és a modern fejlődési szakaszban különösen nagy metamorfózison megy keresztül amiatt, hogy evolúciónk héttagú ciklusa az *oktávjához*, vagyis a következő ciklus létrejöttéhez szükséges előfeltételek megteremtéséhez emelkedik. Ez a probléma a 8. szféra képződésében gyökerezik, amelyről az előző fejezetünkben már szó volt.

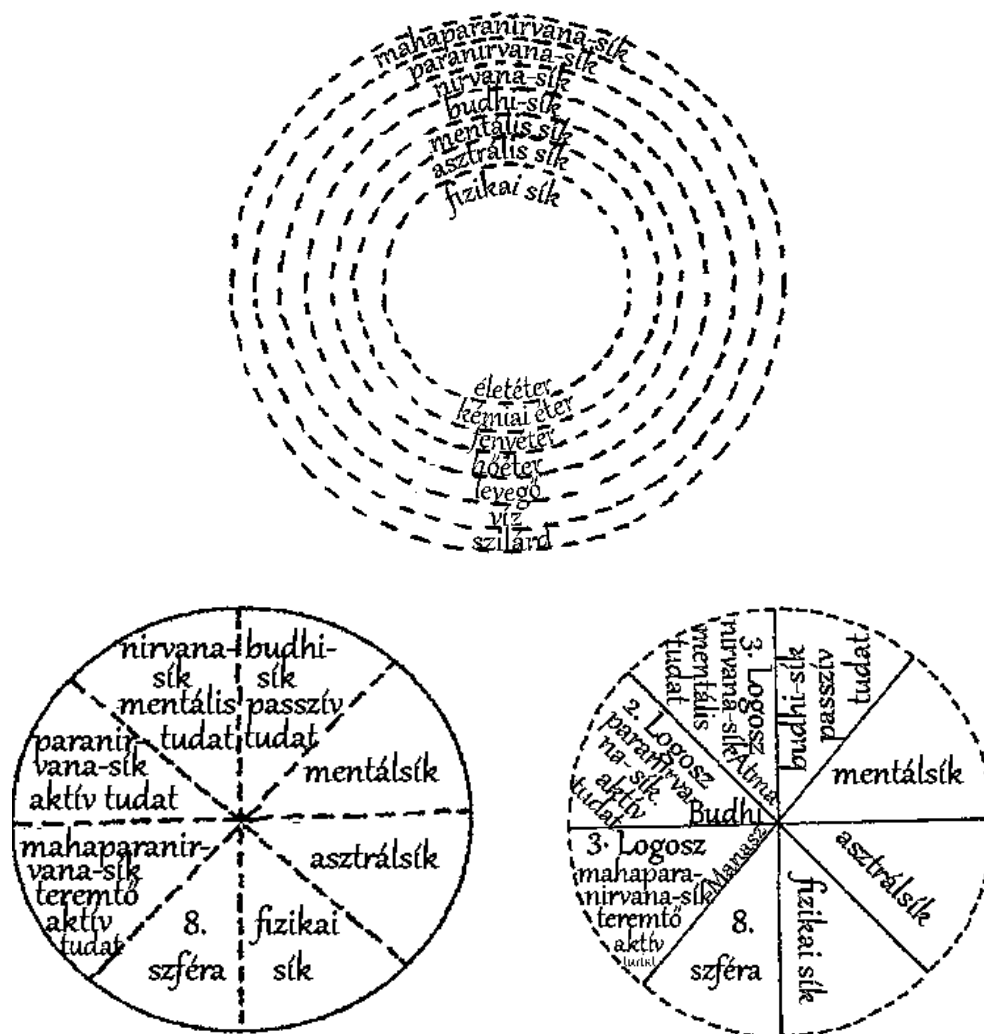
A legmagasabb világszellem erői a földi eonban (ahogyan már mondtuk) a 8. szférán keresztül ereszkednek le az érzéki-fizikai síkra, és itt a természet teremtő erőivé válnak (l. 41b ábra). Ezek az erők azoknak az isteni gondolatoknak a kifejeződései, melyeket egyelőre nem vagyunk képesek észlelni, és ezért a természet erőinek nevezzük őket (l. B. 78, S. 38).

A szilárd elem élete szubsztancionálisan a maha-paranirvána-síkon található. Egy fokkal lejjebb, a paranirvána-síkon honol a szeretet, és ott található a folyékony elem élete. A levegőszerű a nirvána-sík. A Budhi-síkon (az Életszellem síkján) az életnek hője van. Ott a szeretettel betöltött, az Isteninek való abszolút önátadás honol. Ennek a síknak a poláris ellentéte a minden Isteni teljes elutasítása, a 8. szféra alacsonyabb aspektusának abszolút rosszindulata.

Az ember két világ határára van állítva: a végtelenül érzékfeletti és annak érzéki tükrözése határára. *És ő maga az a határ*, amely lényegében az érzékfelettibe és az onnan vissza vezető *kapuknál* áll. És

képes azokat megnyitni az *egyoldalúságok szellemei* előtt is. Ezt annak mértékében teszi, amennyire a luciferi és ahrimáni erők fogva tartják.

Különös élességgel folyik a harc az ember birtoklásáért maguknál a kapuknál, ahol a hőéter és a hőelem szinte egyáltalán nem különbözik egymástól. „A hő és a tűz az, – mondja Rudolf Steiner – ahol az anyagi lelkivé kezd válni. Van külső és belső, lelki tűz. A külső tűz: kapu a lelkihez. Amikor pedig valami ég, akkor *fény* keletkezik, valami, ami külsőleg nem észlelhető. A fény mindent láthatóvá tesz, de ő maga nem látható. Mivel a tűz valamit felküld, az érzékfeletti világba, úgy valaminek kell, hogy legyen, ami lefelé, az anyagi világba küldetik. Ez a füst, a sötét anyag. Ez már levegőszerű.

(GA93a, S.47, GA89, 1904. 11. 10.)

41. ábra

Létrejön a materializáció. A levegő maga nem más, mint megsűrűsödött hő, a tűzből keletkezett, amikor füst képződött” (GA110, 1909. 04. 12. (este)).

Az evolúció folyamata, mely lefelé irányuló mozgásában elmélyül, ahogy a szellem anyaggá válik, a Föld bolygó belsejének bonyolult felépítéséhez vezet. Ott a magasabb szellemi létsíkok hatásával a materializálódás erőinek, az ahrimáni és luciferi szellemek hatása áll szemben. Az ő oppozíciójuk a magasabb szellemmel szemben annyira hatalmas, hogy a Föld belsejében egy „felborult ég” típusú valami keletkezik: ellendevachán, negatív asztrálisík. Az éterek hatásával szemben állnak a Föld belsejének un. „bukott étereit”. Ezeket az éterekeket elektromosságnak, mágnességnek nevezzük. *A luciferi, de különösen*

az ahrimáni erők az elektromosság és mágnesesség, az elektromágnesen mezők segítségével a hőéter és a hő érintkezésének területén mérik fő csapásukat az emberre.

Rudolf Steiner azt mondja, hogy az elektromosságot, mely az emberben is megtalálható, „nem más területen kell keresni, mint azon, amelyből egyidejűleg a *morális* impulzusok is származnak. Aki az elektromosságot teljességében megtapasztalja, az egyidejűleg a természeti-morálist is megtapasztalja” (GA220, 1923. 01. 28.)

A morális áll minden természeti alapjában. *A fejlődés egyik időszakaszának morális impulzusai a következő időszak természeti realitásává válnak.* És a mai elektromosságban is „egy korábbi, de gonoszba billent morális valóság képeit látjuk” (ibid)

Az elektromosság a fény ellentéte, ezért nagy hiba a fényt elektromosságnak tartani. A fényben a jó istenek hatnak, míg az elektromosságban a gonosz luciferi, de főként ahrimáni démonok. És míg az ember által kívülről befogadott és szervezetben koncentrálódott fény jó morális impulzusokat abszorbeál, addig az elektromosság a szervezetben „amorális impulzusokat képes abszorbeálni” (ibid) *Az elektromosság az emberben a gonosz ösztöneit gerjeszti.* Ugyanakkor ebből nem következik – figyelmeztet Rudolf Steiner – hogy az elektromosság ellen villámot és mennydörgést kellene szórni. A lényeg a tudatosság, a megismerés, a természet szellemi alapjának megértése, ezekből kiindulva pedig az elektronok, atomok stb. lényegének megértése. Az embernek nem szabad elutasítania a technikai fejlődést, de ennek vívmányaival a szellem növekvő erejét kell szembe állítani, megérteni ennek a folyamatnak az érzékfeletti természetét, és így *uralni* azokat, nem pedig vakon engedni nekik, hogy ők uralkodjanak, ne váljunk az áldozatukká.

Ami pedig ennek a fejlődésnek egyszerűen a tényeit illeti, közülük az egyik például abban áll, hogy az elektromosság mindenütt kísér bennünket, és állandóan hat ránk, ez pedig azt jelenti, hogy „állandóan áramot indukál bennünk. ... És ez *elveszi az embertől a fizikai testet, olyanná teszi, hogy a lélek nem tud belé lépni* (általunk kiemelve – G.B.). Amikor nem volt elektromos hálózat ... könnyebb volt embernek lenni. ... Ezért ma egyre erősebb szellemi képességeket kell alkalmazni, hogy egyáltalán emberek legyünk, mint 100 [sőt most már 200] évvel ezelőtt” (GA224, 1923. 07. 11).

A mi időnkben, a múlttól eltérően, az elektromosság erőteljesen áthatja a világot, vezetékek nélkül is áthalad rajta, amihez radikálisan meg kell változnia a minőségeinek: a feszültségének, az elektromágneses mező frekvenciáinak, stb. Mindez nem marad anélkül, hogy ne növelné negatív hatását az ember fizikaiságára és moralitására. És a kérdés ez: sok olyan ember él-e most a Földön, akinek a szellemi erői lehetővé teszik, hogy „egyáltalán ember legyen”?

Valójában most szakadék nyílik az ember morális-lelkisége és természeti-fizikaisága között, melyhez a fizikai teste tartozik. És ha ezt a szakadékot nem törekszik áthidalni, akkor áthidalhatatlanná válik, és az irányítatlan technikai fejlődés egyszerűen beletaszítja az embert. Az ilyen sors elkerülése úgy válik lehetővé, ha megértjük, hogy a morális világ hogyan kapcsolódik a fizikaihoz. Rudolf Steiner az egyik előadásában különösen tartalmas magyarázatát adja ennek a kérdésnek, mély betekintést nyújt a hőnek és a hő morálissal való kapcsolatának kulcsszerepébe az embernek abbéli törekvésében, hogy egyesítse ennek a szakadéknak a két oldalát, vagyis a földi létének két „partját”. „A morális ideálok – mondja Steiner – a hőnek a hőszervezetben való növekedése által fejezik ki magukat. Az ember nemcsak lelkileg ... (hanem) belsőleg (is) melegebbé válik. Ez ugyanakkor a szervezet többi részére sem marad következmények nélkül. A levegőszervezet számára akkor egyfajta fénycsírák közvetítődnek. Úgyhogy a

morális impulzus, amely gerjesztőleg hat a hőszervezetben, a levegőszervezetben a fény forrását ébreszti. Ez az asztrálttestben jelenik meg. Eleinte ezek a fényforrások azzal a levegővel állnak kapcsolatban, melyeket az ember magában hordoz, és ezért ez még sötét, nem teljesen kifejlődött fény, de az ember, mivel morális ideálokkal tudja magát átlelkesíteni, a fénynek ezt a forrását magában hordozza. Ezután a fény forrása a folyadékszervezetben gyakorol hatást. Ahogyan emlékszünk, a levegő csak a hangnak a teste. A szellemi hangot a folyadékszervezetben a morális ideál segítségével idézi elő. Ily módon keletkeznek, idéződnek elő itt a hang forrásai. Végül a szilárd szervezetben is megjelenik valami – az, amit az élet csírájának nevezhetünk... de az élet éteri csírájának. Ez a csíra természetesen mélyen a tudat alattiban marad, mint a hang, a hangszín forrása is, sőt még egy bizonyos értelemben a fény forrása is.

Most képzeljék el, hogy morális impulzusok lelkesítik át Önöket – melyeket ideákként fognak fel, vagy amelyeket másoknál látnak, vagy amelyeket megvalósítani szeretnének. Akkor mindez bemegy a levegőszervezetbe mint a fény forrása, a folyadékszervezetbe, mint a hangszín, a hang forrása, a szilárd szervezetbe, mint az élet forrása” (GA202, 1920. 12. 18.). Ilyen az az úgynevezett „laboratórium”, melyet az ember magában hordoz, és melyben állandóan a természetesnek a morálissal való egyesülése megy végbe.

Amikor az ember a halálával leveti magáról fizikai szervezetét, akkor mindaz, ami a morális ideáinknak, éppen ezeknek a legtisztább ideáknak köszönhetően jöttek létre, gerjesztődtek a szervezetünkben, felszabadul. Eleinte ez nem volt gyümölcsöző. „A születés és halál közötti élet számára maguk az erkölcsi eszmék lesznek termékenyek, amennyiben az eszmei életben maradunk, és mivel bizonyos elégedettség tölt el minket azzal kapcsolatban, amit erkölcsi tekintetben véghezvittünk. Ez azonban kizárólag az emlékezéssel kapcsolatos, semmi köze ahhoz, ami általa hatol be az organizációba, hogy rokonszenvesnek találunk erkölcsi ideálokat. ... Ugyanakkor a halál után a természetünk magasabb tagjaival, melyek magasabb földi benyomásokkal vannak áthatva, kilépünk a testből. Most a magunkba önmagunk által ültetett fény-, hang-, élet-forrásokat kivisszük a kozmoszba. Ha például a folyadékszervezetben hangot gerjesztettünk, akkor ez most a szférák zenéje lesz.

Hol vannak az élet forrásai? Abban, amit morális ideálok ösztönöznek, melyek lelkesítő módon hatnak az emberben. És elmondhatjuk, hogy amikor a morális ideáknak lehetőséget adunk önmagukat lánggra lobbantani, akkor azok az életet, hangot, fényt kívülre viszik, és teremtővé válnak a Világegyetemben. Kívülre viszik a világteremtőt, melynek a forrása a morálisban van.

Látható, hogy ha az egész embert vizsgáljuk, hidat találunk a morális ideák és aközött, ami éltető és még kémiai módon is hat a fizikai világban. Hiszen a hang kémiai módon hat, egyesíti és szétválasztja az anyagokat. A világban fénylőnek a forrása morális gerjesztésekben, az ember hőszervezetésben van. ... A jövőbeli világok csírákban vannak, melyek morális ideálokként vannak bennünk. ...

Az elméleti ideák a hőszervezetre hűtő módon hatnak. ... ezért bénító módon hatnak a levegőszervezetre, és a fény forrására is, a fény keletkezésére is. Továbbá gyilkos módon hatnak a világhangra, és kioltó módon az életre. Az elméleti ideáinkban véget érnek az előző világ teremtett dolgai. Elméleti ideák befogadásával meghal bennünk a Világegyetem.

(De) a Világegyetem meghalásának köszönhetően vagyunk öntudatos emberek, akik képesek a Világegyetemről gondolatokat képesek alkotni. Amikor azonban a Világegyetem gondolkodik bennünk, akkor a Világegyetem már holttest. A Világegyetemről való gondolat – a Világegyetem holtteste. ... Az elmúlt világ ilyen módon elhal bennünk, egészen az anyagig, az erőig. És csak azért nem vesszük észre,

hogy az anyag elhal és ismét keletkezik, mivel ezzel egyidejűleg új világ jön létre. Az emberben az anyagság az elméleti gondolkodáson keresztül a végére jut, az anyagság és a világerők az ember morális gondolkodásának köszönhetően ismét életre kelnek. ... A természeti elmúlik az emberben; a morálisban egy új természeti jön létre. Ha az anyagság és az erők halhatatlanok lennének, akkor a világ morális rendje lehetetlen lenne.

A hó a testekben külsőleg, az emberi szervezetben belsőleg van jelen, és mivel maga a hó is szervezett az emberben, ezért a lélek, a szellemi-lelki beavatkozik a hószervezetbe, és kerülő úton, a hön keresztül mindaz beavatkozik, amit belsőleg mint morálist élünk át. ... És amikor magát a Szellemtudományt a moralitás forrásának tekintjük, akkor lelkesedhetünk a legnagyobb mértékben a moralitás iránt, akkor az olyan lelkesedés, amely a szellemtudományos megismerésből hat, ugyanakkor a szó legmagasabb értelmében vett moralitás forrásává válik” (uo.).

És a mikro- és makroantroposznak mindezt a valóban hatalmas, a világ harmóniájával, az evolúciós ciklikusságával átszótt kapcsolatát az alapjáig képes lerombolni az emberiségnek, különösen a nyugati résznek a korunkban féktelenül növekvő belesüppedése a mesterségesen növelt, vezeték nélküli elektromosságból származó elektromágneses mezőkbe.

Most megpróbálunk részletesebben eligazodni abban, hogyan hatnak az elektromágneses sugárzások (a továbbiakban az angol névből – electromagnetic radiation – EMR), a bukott éterek, az elektromosság és a mágnesesség a hőre és hőéterre, rajtuk keresztül pedig a kémiai és életéterre. Itt segíteni fog a mikrohullámú sugárzás különös kondenzációinak tanulmányozása, melyek a különböző digitális berendezésekben, például a mikrohullámú sütőkben mennek végbe.

*

Korunk külső világában a tradicionális ételkészítés totálisan digitálisba megy át, viharosan nő a mikrohullámú sütők alkalmazása. Az ilyen átmenetnek a hasznáról vagy káráról szóló vélemények élesen polarizálódtak. Eközben azokat a véleményeket, miszerint a mikrohullámú sütő káros, hogy a benne készült étel alapján rombolja az egészséget, komoly, szigorúan természettudományos értelemben vett kémiai, fizikai és orvosi kutatások támasztják alá. Ami pedig a mikrohullámú sütő lelkes apológiáját (védőbeszédét) illeti, az gyakran kijelentő jellegű, egyszerűen reklám-jellegű, és rendkívül ellenségesen viszonyul ezekhez a tanulmányokhoz. A kutatások, tekintet nélkül arra, hogy teljesen materialista jellegűek, képesek mély elmélkedésre készíteni a jelenség úgymond metafizikai, érzékfeletti oldaláról is. Ezért érdemes ezeket részletesebben megvizsgálni.

Nos, a mikrohullámú sütőben a mikrohullámokat egy speciális cső, a magnetron hozza létre. Ez olyan mikrohullámokat generál, melyek hatnak az élelmiszere. Mivel az élelmiszert alkotó molekulák polárisak, vagyis pozitív és negatív töltésű részecskékkékel rendelkeznek, ezért a mikrohullám hatására gyorsan, igazából „örjögve” kezdenek az ideiglenes elektromos mezőben keringeni. Mindennek eredményeképpen az étel megmelegszik, de közben szétesik, megváltozik a *molekuláinak szerkezete*. Az atomok elektronokra tesznek szert vagy elektronokat veszítenek, aminek következtében ionizálódnak, ez pedig *teljesen megváltoztatja az étel szerkezeti összetételét!* A tudósok így írnak erről: „az SHF-sütőket (vagyis a szupermagas frekvencián működő sütőket [szupermagas frekvencia, angolul Super High Frequency]; ezeken a frekvenciákon működnek nemcsak a mikrohullámú sütők, hanem a mobiltelefonok is, valójában az egész modern digitális technika) könnyedén nevezhetjük **új ételek** »teremtőjévé«, mivel

teljesen, sejtszinten lerombolja az ételt. Az SHF-sütő úgynevezett radiolitikus vegyületeket hoz létre, melyek molekuláris rothadás létrejöttét segítik, ugyanannak a molekuláris rothadásnak a létrejöttét, mely fokozott sugárzás következtében jön létre... A mikrohullámú sütő a tudomány számára ismeretlen vegyületeket hoz létre, vagyis ugyanolyan hatású, mint a sugárzás”*).

*) Az internet tele van komoly tudományos kísérletekről való közleményekkel, melyek kétség nélkül rámutatnak arra, hogy a digitális berendezéseknek – különösen a mobilkapcsolat antennáinak – a használata nem pusztán káros, hanem hatalmas veszélyt jelentenek az ember életére. Párát megemlítünk itt ezek közül, a forrást nem megjelölve, mivel az interneten a tudás élő megosztása folyik, szigorúan tudományos eszközök használata nélkül. Nem arról van szó, hogy az olvasó hit alapján fogadjon el mindent, hanem hogy lépjen be a számára szükséges információk áramába, és maga dolgozzon ki ítéleteket.

A mikrohullámú sütőben mesterségesen létrehozott hullámok másodpercenként milliárd körüli polaritásváltoztatást hoznak létre minden molekulában. Ez elkerülhetetlenül deformálja a molekulákat; a tudományos világban ezt „szerkezeti izomerizációnak” nevezik.

A mikrohullámú sütőben való „főzés” módjának tehát semmi köze sincsen ahhoz, ahogy az ember a tűz felfedezése óta főzi az ételét. Ebből pedig az következik, hogy az evolúció folyamatában, melyen az ember azóta átment, nem született benne sem olyan struktúra, sem olyan szerv, mechanizmus, mely készen állna az ilyen „új vegyületekkel” való találkozásra, amely „tudja”, hogyan kell viselkednie a szervezetünknek ilyen találkozásoknál.

A „Mikrohullámú sütőben való ételkészítés” c. összehasonlító tanulmányban, melyet az USA-ban 1992-ben publikáltak, ez áll: „Orvosi szemszögből úgy tartják, hogy a mikrohullám hatásának kitett molekulák bevezetése az emberi szervezetbe sokkal nagyobb valószínűséggel káros, mint hasznos. A mikrohullámú sütőből való táplálék a molekulákban mikrohullámú energiát tartalmaz, amely a tradicionális úton készült ételekben nincsen”.

Íme néhány példa arra, hogyan hat a mikrohullámú sütő a termékekre: „a hús az összetételében néhány új rákkeltő anyagra tesz szert; a tej és a gabonafélék (például a Herkules) szintén rákkeltő anyagokkal telítődnek; ha zöldségeket és gyümölcsöket olvasztanak fel a mikrohullámú sütőben, akkor legyenek készen arra, hogy hasznos elemek helyett glükozidokat és galaktozidokat kapnak, pont azokat a részecskéket, melyek rákkeltő elemeket tartalmaznak...”

A mikrohullámú sütő emberre gyakorolt káros hatásainak első kutatásait már 1976-ban végezték a Szovjetunióban. A kapott eredmények valójában szörnyűek voltak, és ezért tilos volt ilyen sütőket gyártani.

Azoknak a kísérleteknek az eredményeképpen kimutatták, hogy a mikrohullámok, a sütőbe helyezett termékekre hatva.

- 1) felgyorsítják a strukturális szétesést;
- 2) a tejben és a gabonafélékben rákkeltő anyagokat hoznak létre;
- 3) megváltoztatják a termék elemi összetételét;

4) megváltoztatják az ételek kémiai összetételét, ami a nyirokrendszer hibás működéséhez vezethet és tönkretelheti a szervezet azon képességét, hogy megvédje magát a rosszindulatú daganatoktól;

5) a vérben rákos sejtek arányának növekedéséhez vezetnek;

6) rosszindulatú gyomor- és béldaganatokhoz vezetnek, a perifériás rostok általános degenerációjához, valamint az emésztő és kiválasztórendszer fokozatos pusztulásához az emberek statisztikailag magas százalékánál;

7) csökkentik a test képességét, hogy felszívja a B-komplex vitaminokat, a C-vitamint, az E-vitamint, a szükséges ásványokat és lipotrópokat (ezek olyan anyagok, melyek gyorsítják a zsírok lebontását a szervezetben);

8) a késztermékek melegítése a mikrohullámú sütőben a húspan lévő aktív fehérje biomolekuláris vegyületeinek destabilizációját idézi elő, rákkeltő anyagok képződéséhez vezet a tejben és a gabonafélékben lévő fehérje-hidrolizátum vegyületekben, stb.

Sőt a mikrohullámú sütő közvetlen közelében való tartózkodás a következő egészségügyi problémákat idézi elő:

- a vér és a nyirok-területek összetételének deformációja;
- a sejtmembránok belső potenciáljának degenerációja és destabilizációja;
- az agyban az elektromos idegi impulzusok megzavarása;
- az idegvégződések elváltozása és szétesése, valamint energiavesztés az idegi központok területén, úgy az elülső, mint a hátsó centrális és vegetatív idegrendszerben;
- hosszú távon a berendezés 500 méteres körzetében lévő állatok és növények életenergiájának halmozott csökkenése következik be.

A mikrohullámú sütő ilyen hatásának oka abban áll, hogy – ahogyan ezt már feltárta a genetika – „ahhoz, hogy egy anyag könnyebben áthatolhasson a sejtmembránon, előzetesen hullámsugárással besugározzák. A membrán meggyengül, sőt bizonyos esetekben szét is esik, és a nekünk szükséges anyag nyugodtan behatol a sejt belsejébe”. „Képzeljük csak el (írja egy tudós), hogy a szervezetünk összes sejtje legyengül az SHF-sugárzás következtében. Akkor azok könnyebben beengedik a vírusokat és baktériumokat, sőt más mikroorganizmusokat is, melyek a testünkbe kerülve sok kellemetlen betegséget idéznek elő”.

A Szovjetunióban végzett mikrohullámú sütő-kutatások eredményeit az USA-ban is érvényesnek ismerték el. Ott megismételték azokat, és ugyanazokra az eredményekre jutottak. Ezeket Portland-ben az Atlantis Raising Educational központban publikálták.

Európában a mikrohullámú sütők emberi szervezetre gyakorolt káros hatásának kutatásait a 90-es évektől kezdve végzik. Ezek azt mutatták ki, hogy ez a találmány a következőket idézi elő:

- problémák a látással, mivel a mikrohullámú sütő„forró” hullámokat bocsát ki, melyek károsan hatnak azokra a szervekre, melyekben nincsenek véregek; így a sugárzás hat a szemlencsére: elhomályosodik; és az illetőnél szürkehályog alakul ki;
- idegrendszeri zavarok, álmatlanság, ingerlékenység;

– hajhullás, a körmök állapotának romlása és egyéb „kellemetlenségek”, melyek a szervezet természetes szépségének elvesztésével kapcsolatosak;

– vakbélgyulladás, gyomorhurut, fekélyek és egyéb gyomor-bélrendszeri problémák csupán attól, hogy olyan ételeket eszünk, melyek szerkezete egyszerűen nem fordul elő a natúr, nem radioaktív természetben;

– szaporodási problémák.

Így a tudomány gyakorlatilag halálos ítéletet mondott ki a mikrohullámú sütőre és vele együtt minden SHF-re²⁶. Az ítélet ellen úgymond „apellációt” még nem nyújtottak be. Olyan más természettudományos kutatások lehetnének ilyenek, melyek szigorúan és korrekt módon kimutatnák az első kutatások hibás mivoltát. De nem, azoknak a tudósoknak a kutatását, akik még mindig törődnek az emberiség sorsával, egyszerűen elhallgatják, ők magukat pedig lelkiismeretlenül rágalmazzák. Eközben nő a digitalizmus propagandája, egyre nő a *fenntartás* nélkül elfogadás kényszere. Abban az alakban, formában, mértékben és szándékban, ahogyan terjed, *közvetlen és hatalmas veszélyt jelent az emberiség evolúciójára*. A digitalizmus ártalma nem korlátozódik betegségekre és az ember életének megrövidülésére. Az ártalom ezzel csak kezdődik és aztán átmegy a szellemi ártalom szférájába.

Hála a természettudósoknak, akiknek volt bátorságuk figyelmeztetni az emberiséget a rá lesújtó nagy szerencsétlenségre, ami őket olyan helyzetbe állítja, mint amilyen az egykori szovjet politikai disszidenseké. A nyugati politikai hatalom egész rendszere, az egész politikailag manipulált tudomány, és a tömegesen manipulációnak alávetett közvélemény ellenségeskedik velük. Itt utalhatunk a WHO (Egészségügyi Világszervezet) határozatára, melyben szó szerint ez áll, hogy „az SHF olyan sugárzást használ, mely sem az emberre, sem a táplálékra nem hat károsan.”. Azok az emberek kapnak egyedüli felmentést, akik pacemakerrel rendelkeznek. Számukra a WHO azt javasolja, hogy mondjanak le a mobiltelefonokról és a mikrohullámú sütőről.

Az első tudós Európában dr. Hans Ulrich Hertel volt Svájcban, aki klinikai vizsgálatot végzett a mikrohullámú sütőben készített ételeknek a vérre és az emberi szervezet fiziológiájára gyakorolt hatásával kapcsolatban. Néhány évvel ezelőtt elbocsátották a tisztségéből, mert *közzétette* (!) kísérleteinek eredményét. Megkérdezhetjük, minek ilyen kísérleteket végezni, ha azokat nem „teszik közzé”? Hiszen itt nem hadititokról van szó, hanem egy fogyasztási cikkről.

A mikrohullámú sütőt gyártó cégek a reklám-prospektusaikban természetesen minden lehetséges módon védik és dicsőítik azokat. Hiszen a biznisznek ilyen a természete, hogy saját érdekeit az emberiség érdekei fölé helyezi; de az egészségvédelmi [ma már nem is egészségvédelemről, hanem egészségügyről beszélünk, ford. megj.] rendszer mit gondol róla, mit akar, amikor a digitalizmus találmányaival kapcsolatban azokhoz a cégekhez hasonlóan viselkedik, amelyek készítik és árusítják azokat? Azért viselkedik így, mert alá van rendelve a világot uraló elitnek (Establishment), mely azt az elképzelést terjeszti elő, miszerint a digitalizmus mint jelenség az emberiség számára kivételes, korábban még nem látott előnyöket hoz. (Arról pedig, hogy az „Establishment” kinek rendeli magát alá, már korábban, a trilógia második részében beszéltünk, és még fogunk is beszélni a továbbiakban). Ez a jelenség, amikor az ember először találkozik vele, zavarba ejtő rejtélyként hat. Valójában a digitalizmus mint olyan, a tudományos-technikai fejlődés számos jelensége közül az egyik, és hirtelen ilyen *totális átpolitizálása*

²⁶Csak a főbb, végső pontok bemutatására szorítkoztunk, és ha kimerítő bizonyítékokat kellene idéznünk, melyeket tudományos folyóiratokban, interneten tették közzé, akkor vastag kötetet kapnánk.

történik! Egyesek ezt a szuperkonszernnek hatásával magyarázzák, amelyek a kormányoknál lobbiznak az érdekeikért. Igen, ez így van, de csak addig, amíg a nagy politikai világcélok nem törődnek velük. Vegyük például a dohányzás elleni harcot. A cigarettát előállító gigantikus cégek semmilyen pénzügyi hatalma sem mentette meg őket a dohányzás betiltására irányuló, valóban drákói világméretű intézkedésektől. Lépten-nyomon paradoxonokkal van dolgunk. Az USA atlanti-óceáni partvidékén például 25 km hosszú strandon betiltották a dohányzást. Ott valahol a közelben biztosan elhalad egy autópálya, melyen autók végeleáthatatlan áradata halad, melyek kipufogógáza egyszerűen összehasonlíthatatlan a cigaretta füstjével. Úgyhogy ebben a cigarettával való kampányharcban egyáltalán nem az emberek egészségével való törődésről van szó.*) Korunkban egyszerűen nevetséges erről beszélni. A kampányt a tömegek feletti irányítás módszereinek kidolgozása terén folytatják, az eljövendő világdiktatúra pozíciójából. Hasonló célt követ a digitalizmus elültetése is. És csak annak célját kibogozva tudunk majd válaszolni a kérdésre: kinek és miért szükséges a globalizmus és a diktatúra? Ez a válasz pedig túlvezet bennünket az érzéki valóság határain.

*) Ott pedig, ahol ilyen „gondoskodást” mutatnak, ilyen eredményeket kapnak: létrehozták az un. „elektromos cigarettákat”, melyek háromszáz ember halálához vezettek, és a használók közül félmillióan az orvostudomány számára ismeretlen tudómegebetegedésben szenvednek (az újságokból származik a hír). És ezek csak azok, akiknek sikerült regisztrálniuk, valójában hányan is lehetnek?

A világban ma jelenlevő politikai helyzet egyelőre lelkét teszi a megismerés ilyen útján való haladást, és ezzel élni is kell. A tudós-disszidensek kutatásai teremtették meg úgyszólván az első precedenst. Az igazság általuk elkezdett keresésének kedvez, hogy a közeledő globális diktatúra szokásai eddig aránylag kaotikusan, szórványosan jelentek meg. Ezért hol ott, hol itt, sőt még a tömegsajtóban is, néha megjelennek meg olyan közlemények, melyek a nyilvánvalót támasztják alá: hogy a digitális berendezések, az általuk létrehozott elektromágneses sugárzások károsak az ember egészségére. Egyáltalán nem régen, 2018. szeptemberében, az egyik svájci újságban beismerték, hogy bármely digitális berendezés, melynek képernyője van, ha hozzáér az ember, tönkreteszi a bőrét. Ennek oka az, írja a lap, hogy pl. az okostelefonból érkező sugárzás a bőrt „szabad gyökökkel” telíti, és így árt neki. Gyorsabban öregszik, foltok, ráncok borítják. (Mi történik akkor a belső szervekben?). A cikket a „20 perc” c. lap publikálta, amely ingyenes terjesztésű. Senki sem meri azt „jobboldali elhajlással” vádolni, amit pedig a tudós-disszidensek vonatkozásában állandóan megtesznek.

Vannak ennél szörnyűbb példák is. Egy másik, még a „20 perc”-nél is baloldalibb lapban, a svájci ingyenes „Blick am Abend” c. lapban egy közlemény jelent meg (2018. 04. 19.), melyben arról volt szó, hogy egy svájci műszaki intézetben, a „Swiss TPH”-n [Svájci Trópusi és Közegészségügyi Intézet] kutatások folytak, melyek megmutatták, hogy a „mobiltelefon használata, a nagyfrekvenciájú elektromágneses mezők miatt károsan hat a serdülők agyának bizonyos részére”. Egy éven keresztül 700, 12 és 17 év közötti tanulót (ezek pedig már nem serdülők) figyeltek meg. A káros hatás az agy halánték-lebenyét érintette arról az oldalról, ahová beszélgetés idején gyakran helyezik a telefont. A kísérlet eredményeit az „Environmental Health Perspectives» c. lapban publikálták. Oroszországban hasonló kísérletekről már néhány évvel ezt megelőzően is írtak. Ott arról volt szó, hogy a mobiltelefon gyakori használatától az agy halánték-lebenye egyszerűen megkásásodik, még a fényképet is mellékeltek hozzá.

Ha elegendő mennyiségben gyűjtünk össze ilyen jellegű példákat és jól átgondoljuk őket, akkor arra a következtetésre juthatunk, hogy az SHF és bármely elektromágnes sugárzás ugyanazt törekszik velünk tenni, mint amit a táplálékokkal tesz a mikrohullámú sütőben: arra törekszik, hogy „megfőzzön”

bennünket, természetesen a maga módján: az izmok, az ízületek, a vér, a csontvelő struktúráját molekuláris és atomi szinten lerombolja.

A mezők, melyekben most élünk, természetesen sokkal szétszórtabbak, jelentős módon gyengébbek, mint a mikrohullámú sütőben, de egész életünkben, állandóan bennük vagyunk, és ezért csak *idő kérdése*: ki és mikorra „készül el” a betegség vagy halál általi felhasználásra.

Akik ezt megértették, azok harcba lépnek életünk digitális eszközökkel való mértéktelen, egyre gyorsuló telítettsége ellen, akik nem értették meg, azok a digitalizmus lelkes rajongóinak seregét alkotják. Az egész emberiség polarizációja megy végbe. Két, egymással már ellenségeskedő táborra oszlik. És ami eközben különösen fontos: ez a polarizáció jelentős mértékben megfelel a társadalmi-politikai körök *politikai polarizációjának, mely az emberiséget két táborra osztja: „baloldaliakra” és „jobboldaliakra”*. Ez különösen fontos tünet!

A modern liberál-demokrata hatalom, amely ma a világban uralkodik, melyben különösen szoros egységre jutott a káini embertípus sok képviselője, meggondolatlanul, ellentmondást nem tűrően lép fel az egész civilizáció, az egész bolygó teljes, felgyorsuló digitalizációjáért. Ezzel szemben állnak a konzervatívok, a „jobbosok”, a tradicionalisták, személyiségtípusuk alapján gyakran ábelíták. Körbejárva e két tábor politikai szembenállását, a digitalizáció kérdésében mi a „jobboldaliak” józan ítélőképessége felé hajlunk, hiszen azt az adott tudományos kísérletek is alaposan megerősítik.

Nem is olyan régen, a XX. század közepe táján az ő [mármint a józan ítélőképességgel rendelkezők] pozíciójuk *általánosan elfogadott és megkérdőjelezhetetlen* volt. Már akkor is ismert volt az EMR káros hatása az ember egészségére. Sőt a munkahelyen, lakásban maximálisan megengedett mezőre vonatkozó normatívákat határoztak meg. A munkahely károsnak számított, ha ott az EMR értéke elérte a 350 pW/m²-t [pico(10⁻¹²)Watt]. Így volt legalábbis a Szovjetunióban. Most még a mérőeszközökre is azt írják, hogy a norma: 800 pW/m². De az európaiak lakásában lépten-nyomon 1500-2000 pW/m² található. Arról, hogy mi a helyzet a munkahelyeken, a városi zónákban, amelyek teljesen le vannak fedve WLAN-okkal, ne is beszéljünk.

A kardinális ellenvetés ezekkel a vizsgálatainkkal szemben így hangzik: De miért nem érzi mindezt a legtöbb ember? Választ erre a kérdésre csak fokozatosan lehet megfogalmazni, és mi éppen ezzel foglalkozunk. Egyelőre előzetesen ezt mondjuk: amikor az amerikai szakértők Hirosimába érkeztek a bombázás után, hogy tanulmányozzák „kezük gyümölcsét”, akkor *ők sem éreztek semmit sem* az első napon, de a következő napon már „késő volt érezni”. A Curie-házaspár sem érzett semmit.

1945-ig, Japán atombombázásáig a világban meglehetősen egyszerűen fantasztikus elképzelések keringtek a radioaktív sugárzásnak az emberi szervezetre gyakorolt hatásával. Íme egy példa. 1929-ben megjelent egy lapban a „Borszom” ásványvíz reklámja, és ott, ahogy olvashatjuk, ennek a víznek a gyógyító hatásaként éppen a **radioaktivitását** jelölték meg.

Ásványvíz-reklám 1929-ből

*A képen a szöveg: VIGYÁZZON AZ EGÉSZSÉGÉRE!
 IGYON TERMÉSZETES SZÉNSAVAS LÚGOS VIZET,
 ===== RADIOAKTÍV VIZET =====*

(Itt jegyezzük meg, habár zárójelben, hogy minden modern ember számára kivételesen jelentős az a tény, hogy Németország állami postaügyi minisztere, W. Boetsch még 1994-ben ezt jövendölte: „Az atomenergiáról szóló széleskörű diszkusszió azzal összehasonlítva, amit a mobil- [vezeték nélküli, telefon- vagy más] hálózat készít számunkra – csak egy könnyű szellőfúvás lesz” (Info-Paket der Bürgerwelle e.v., 2001. (Vorstand Siegfried Zwerenz, Lindenweg 10. D-95643 Tirschenreuth), 1. még könyvünk végén.)

Valami hasonlót kaptunk most a digitalizmussal. Kolosszális a haszna – győzködnek bennünket – kára pedig semmi; senki se érez tőle semmi károsat! Van néhány renegát orvos, aki mást állít, de ki fog önekik hinni?

De ők (és nemcsak az orvosok, hanem a legkülönbözőbb „renegátok” is) például a következőt állítják: „A queenslandia Műszaki Egyetem szakemberei tízéves kutatásának eredményeképpen kiderült: a okostelefonok és kütyük az ausztrál 25 év alatti fiatalok egészségét 40,9 %-kal rombolták. Azt is sikerült nekik kideríteni, hogy a modern kommunikációs és hírközlési eszközök mindennapi használata a 30 év alatti lakosság 23,5%-ának rontotta a fizikai állapotát.” Vagyis, mint a radioaktív sugárzás esetén is, magát az emberiség létét fenyegető nagy és reális veszéllyel van dolgunk.

Az orosz nyelvű interneten találunk egy olyan útmutatót, melynek ez a címe: „Az okostelefon sugárzásától való védelem 5 módja”, melyben ezt írják: „szervezetünk nagyfrekvenciás hullámoknak való önkéntes kitétele – a történelem legnagyobb emberek feletti kísérlete” [<https://dzen.ru/a/XTLrKeMGLACtSIsA> magyar nyelvű fordítása: <https://telegra.ph/%C3%96t-m-%C3%B3dja-annak-hogy-megv%C3%A9dje-mag%C3%A1t-az-okostelefon-sug%C3%A1rz%C3%A1s-%C3%A1t%C3%B3l--Pyat-sposobov-zashchity-ot-izlucheniya-smartfona-09-28>]. Itt az igazság magvával van dolgunk.

*

Trilógiánkkal az a szándékunk, hogy megmutassuk az olvasónak, hogy a közélet: a szociális, politikai, gazdasági szellemi stb. élet minden többé-kevésbé jelentős jelensége mögött okkult szándék, a szellemi világ lényével való meghatározott kapcsolat húzódik. A földi síkon ezeket emberek egészen szűk köre hajtja végre, akik tudatosan e lények szolgálatára szegődtek. És ezért bármennyire is kaotikusnak, esetlennek is tűnhet a fenomenológia, a külső élet tényei, valójában azok mély értelmet rejtnek.

Hogy ez az értelem ne deklaratívnak tűnjön, támasszuk alá még egy példával. Mindannyian jól tudjuk, hogy a 2018. év (és ilyen marad még 2019-ben is) úgymond „sláger-témája” a „klímaegyezmény” aláírása volt. A világ liberál-demokrata közössége ezt az aláírást megmentőnek tartja az emberi faj további léte szempontjából. A jobboldali opposzió a problémát kitaláltnak nevezi, és nem akar gigantikus pénzeket fektetni a megoldásába. De elég gyengén állnak ki a pozíciójuk mellett, és a klímaegyezményt a világ összes vezető országa aláírta, az USA kivételével, mivel ott van *egy* ember, aki ezt nem akarja megtenni. Ez az ember Donald Trump.

Valaki ellenvetheti, hogy itt nem egymagáról van szó, hanem az általa képviselt erők klánjáról. Mi viszont arra hivatkozunk, hogy a világsajtó már kb. három éve próbál meggyőzni bennünket arról, hogy Trump egy furcsa *magányos* ember, hogy még a legközelebbi munkatársai is menekülnek előle.

Ez a „magányos ember” tehát ellenszegült a világ gigantikus baloldali erőinek, és elutasítja ennek a szerződésnek az aláírását. De hogy eközben mihez tartja magát Trump, mire támaszkodik, annak elmondásánál nehézségekbe ütközünk. De bennünket valami más érdekel ebben a történetben, mégpedig ez: ahhoz, hogy rákényszerítsék, éveken át nyomást gyakorolnak rá *bolygósintű időjárási anomália* formájában! Azt törekszenek megmutatni neki is és az egész emberiségnek is, hogy a klíma valójában melegszik. Ennek az anomáliának a *valódi* eredetéről nem is fogunk beszélni – ezt mindenki megértheti, aki megfigyeli, hogy meghatározott erők már évtizedek óta manipulálják az időjárást, a bolygó klímáját, és hogy milyen eszközök állnak ehhez a rendelkezésükre. Ezen a területen is vannak tudós-disszidensek, és ők írnak erről, például olyan berendezésekről szólva, mint a HAARP. Amikor 10 évvel ezelőtt vagy kicsit régebben Moszkvában hosszú időn keresztül rendkívüli hőség volt, és az egész többmillió város fuldokolt a Moszkva körüli égő tőzeglápok füstjétől, akkor az Állami Dumában *tiltakozást* hirdettek a klímafegyver Amerika általi ilyen alkalmazása ellen. Európában pedig 2018-ban olyan irónia ütötte fel a fejét, hogy a *meteorológiai szakszolgálatoknak ahhoz, hogy helyesen jósolják meg az időjárást, ismerősökre van szükségük magasabb politikai körökben!* Azt akarjuk még ehhez hozzátenni, hogy ha valakit megijesztene, hogy a 2019-es év nyara még melegebb lesz, mint 2018-ban, hogy ezt csak a világpolitikában bekövetkező rendkívüli változások akadályozhatják meg. És ha ezek a változások egyszer bekövetkeznek, akkor valami más lesz: az iskolásokat a klíma melegítéséért fogják a harcosok demonstrációkra küldeni, ösztönözni fogják a hűtőszekrények gyártásának, a hús fogyasztásának növelését (mivel azok tárolására hűtőszekrényekre van szükség!), a dohányosok számának növelését, kandallók széles körű építését a lakásokban stb. És elhihetjük, hogy a klíma lehülésében szintén a széndioxidot fogják bűnösnek nyilvánítani. Áh, ez egy örült, örült világ!

A tudósok még 30 évvel ezelőtt egy száraz évben azt írták, hogy mindkét amerikai kontinens felett észak-déli irányban gigantikus, akár 30 km magas, álló mágneshullámokat észleltek, melyek taszítják a velük egypólusúan feltöltött, óceánokon átvonuló légáramlatokat, aminek következtében e hullámok egyik oldalán megnő a légnyomás, és ezzel együtt a hőmérséklet, a másik oldalon pedig csökken, és ott esik az eső stb. Így volt ez a számunkra már „távoli” múltban. Most pedig a hírhedt HAARP beüzemelésével az időjárással, klímával való manipuláció lehetőségei az egész bolygón kolosszálisan megnöttek. A szakértők ezt a HAARP-t valódi fegyvernek, szuperfegyvernek tartják, mely képes adott koordinátákon az ózonréteg megsemmisítésére, melynek következtében a Napról szörnyű sugárzás kezd beszivárogni a teljesen védtelen légterbe és meghatározott ország földfelszínére. És „ha egy korlátozott területen elektromágneses mezők magas feszültsége jelenik meg, akkor az kiegészítő ionizációhoz

vezethet. Megjelenik egy úgynevezett ionlencse, melyen keresztül felerősödnek a Föld felé irányuló napáramlatok. Ezek a felszíni hőmérséklet növekedését idézik elő, ami szárazsághoz, tüzekhez és áradásokhoz vezet. Szó szerint felgyújtják az eget. Ez egy valódi klímafegyver, amely megváltoztatja az időjárást a világ kiválasztott helyein, és még helyi földrengéseket is elő tud idézni, azáltal, hogy a földkéregben a lemezek találkozásánál lévő feszültségzónákra hat”. A gyanú szerint a 2019. nyarán Szibériában keletkező óriási

erdőtüzeket (amikor két Svájcnyi területen égtek ki az erdők!) ilyen hatások idézték elő (l. az ábrát).

2018-ban Európában, Portugáliában, Spanyolországban a hőmérséklet heteken keresztül elérte a 48°C-t, Németországban pedig a 39°C-t. Még a tél vége felé is alumíniumot voltak kénytelenek permetezni (ún. Chemtrail), hogy ellenálljanak a Nap rendellenes nyomásának. Keleten pedig felhőszakadások voltak, az emberek gigantikus árvizektől szenvedtek. Minden vizet, melynek eső formájában a nyugati félteke felett kellett volna lehullania, a keleti féltekére üztek. Még a Szahara felett is esett az eső. Az európai folyókban elkezdtek meghalni a halak, elpusztult a termés, hatalmas emberi áldozatok voltak, csak a sajtó az, amely még a mai napig is hallgat erről. És ez rendkívül ijesztő tény. Valaki azért, hogy egyetlen embert legyőzzön, képes az *egész* emberiséget bármilyen szenvedésre ítélni! A modern politikai háborúnak ezt a realitását mindenkinek fel kell ismernie, és jogos aggodalmat kell éreznie amiatt, hogy ez a valaki hová vezet bennünket. Mi pedig ezt a kérdést tegyük fel magunknak: a világ „demokratikus közösségének” miért van ennyire erősen szüksége erre az egyezményre? A külsődleges magyarázatokat nem fogjuk érinteni, azok mind kitaláltak. A sajtó azonban 2018 októberében kissé fellebbentette a fátylat e titokról. Ugyanebben a „Blick am Abend”-ben (2018. 10. 08.) egy ilyen közleményt tettek: „A következő 10 évben eldől, hogy mi történik a környező világgal. Ilyen felhívást publikált ma az ENSZ éghajlatvédelmi Tanácsa (JPCC). Közel 90 szerző ... egyértelműen kimondja benne: *a világnak meg kell húznia a nadrágszíjat.* (2019 közepén minderről már nyíltan és mindenütt beszéltek, kényszerítéshez folyamodva, hogy a fűtésért kiegészítést fizessenek.) A felállított 2°C-os cél helyett ott az áll, hogy **1,5°C**-kal kell korlátozni (Álljunk csak meg, a technika már vajon lehetővé teszi-e ezt ilyen pontossággal megtenni? Az egész Föld-bolygóra?! - G.B.) ... Ha 2050-ig megszüntetjük a CO₂-kibocsátást, akkor sok problémát meg lehet oldani, olyanokat, mint az aszály, a helyi konfliktusok vagy az éhség. Mit kell ehhez tenni? – „A különböző fajta energiák használatakor elsőbbséget kell adni a zöld energiának, az étkezésben pedig időnként le kell mondani a húsról” (Számunkra már néhány évvel ezelőtt

világossá vált, hogy rögtön a dohányzás elleni harc után a húsfogyasztás elleni harc fog jönni, majd a borfogyasztás elleni is.)

Ugyanakkor (!) ismert – ez egy természettudományos tény – hogy az emberi tevékenység összes fajtája a Föld atmoszférájához 0,001-0,002% szén-dioxidot ad hozzá *). Gondoljuk ezt meg, és kérdezzük meg magunktól: mit csináljunk – sírjunk vagy ne vessünk? Először nevetünk, de hatalmas könnyeket készítenek számunkra elő. Az olyan jelenségek, mint a bolsevizmus, nemzeti szocializmus, harc az „időjárás-felmelegedés” ellen a digitalizmus globális kampányának összetevőjeként, lényegüket, értelmüket, szándékukat tekintve, **azonos típusúak**, de külső hatásukat tekintve természetesen különbözőek. Ami közülük az utolsót illeti, annak különösségéről az általunk idézett feljegyzés szól. Abban a továbbiakban arra hívják fel a figyelmet, hogy „a hideg Svédországban már nincsen tüzelőolajjal való fűtés (lakóhelyiségeké), sőt Kínában olyan városok is megjelentek, melyek teljesen átálltak az elektromos fűtésre”.

*) Az ember által termelt CO₂ összes mennyisége a bolygón felszabadult szén-dioxid összes mennyiségének kb. 1-3 %-a. Ez a mennyiség a légkör teljes összetételében 0,001-0,002%. Ez ... hatalmas következményekkel jár: „kihálnak a fehér medvék, országok tűnnek el, milliók halnak éhen és természeti katasztrófák jönnek, ha nem sikerül a légkörnek ezt a parányi részét lényegesen csökkenteni”.

Németországi rádióhírekben még tovább is mentek, és egyenesen arról beszéltek, hogy ha a klímaegyezményt aláírják, akkor az lehetővé teszi, hogy *a világon megszüntessék a szén, kőolaj és földgáz kitermelését, és hogy az egész szállítást, fűtést elektromos energiára lehessen átállítani*. Arról, hogy mennyi kőolajra, gázra vagy szénre lesz szükség, hogy ezt a szükséges energiamennyiséget elő lehessen állítani, egyetlen szó sem szól. Pedig a „zöld” szélturbinák mostanra már lejárátódtak, nem tartják azokat nyereségesnek²⁷.

A világ Trump-pal való harcának ez tehát a globális oka. Ez a harc a lét ezoterikus síkjához vezet. Rudolf Steiner ezt mondja: „A gonosz egyenesen az elektromosság erejéből jön a Földre” (GA273, 1917. 11. 04.). Ezért is kell ezt a Földet, az egész bolygót egyfajta „Leideni palackká” változtatni, az energiának csak egy fajtáját meghagyva: az elektromosot, még erősebb elektromágnes mezőt létrehozva, benne pedig növelve az ember összes lakóhelyének és élete minden eszközének digitalizálását. Az ilyen terv célja ahrimáni, és abban áll, hogy ez emberiséget az emberi fizikai testre való elektromágneses hatás útján véglegesen elszakítsák a szellemtől. Az általunk felhozott példában ez az „igazság pillanata”.

*

De térjünk vissza a mikrohullámú sütőkhöz, és próbáljuk megérteni a hatásjellegüket a Szellemtudomány szemszögéből.

Számunkra már ismert, hogy az elektromosság és a mágnesesség: ezek éterek, de „bukott éterek”, vagyis hatásukban a normál éterek ellen fordulnak. Az a „szörnyű pusztító erő”, melyre Rudolf Steiner rámutatott azon az ábrán, melyet 39. szám alatt közöltünk – az a bukott életéter, vagyis amely minden étellel szembeszegül. Az anyag halálát kísérő radioaktív bomlásnál jelenik meg, ami lehetővé teszi a világ Lénye számára, hogy érzéki valóságban jelenjen meg. A radioaktív bomlás során az anyagilag

²⁷ A természeti erőforrások gazdaságos felhasználásáról sem fogunk beszélni. Már számos szabadalom létezik olyan motorok találmányára, amelyek a modern tudomány által nem ismert energiával, vagyis energiafogyasztás nélkül működnek. A gyakorlati megvalósításukhoz vezető út szándékosan el van zárva. Ehelyett neveléses módszerekkel próbálják megoldani a problémát, pl. konyhai ételmaradékból való energia kinyerésével.

megnyilvánuló valóság „téglaí” – az „atomok” – úgyszólván összeomlanak. A digitalizációnak köszönhetően ez a folyamat a hő és a hőéter támadásával kezdődik²⁸.

Az elektromosság – mint bukott fényéter, melynek eleme a levegő – különös módon hat a mikrohullámú sütőben, az alapjáig lerombolja a fénynek a természetes anyagcserével való kapcsolatát, melynek eredményeképpen a szervezetben hő keletkezik. Vagyis ez az éter támadja a hőétert és a hőt, melyen keresztül megy végbe az *átmenet a szellemtől az anyagba és fordítva*. Az emberi Én és az asztráltest, amely a tápanyagok lerombolását végzi a szervezetben, tudatos belső tevékenységet, vagyis idegi tevékenységet kelt. Íme ezt mondja erről Rudolf Steiner: „A rombolás eredményeként belső hő és a belső fény fizikai kifejeződése keletkezik ... [vagyis] az idegrendszer. ... nem az ideg, mint olyan [keletkezik], hanem idegi tevékenység, az, ami az idegben megy végbe, ami a képzetek, gondolkodás lehetőségét idézi elő az emberben... A belső hőt lényegében a fehérjét tartalmazó élelmek lerombolása határozza meg. A belső fényt az idézi elő, ami a szervezetben a zsíroknak, szénhidrátoknak köszönhetően megy végbe a szervezet belsejében [az asztráltest tevékenysége által] gerjesztett mozgás folyamatában” (publikálatlan előadás 1909. január 8.).

Az elektromosság hatása azonban a fizikai alatti asztrálvilágból ered, és az ellentétes a felső asztrálvilág és az emberi asztráltest hatásával. Ezért a mikrohullámú sütőben való „főzésnek” semmi köze sincsen a valódi, tűzön való valódi főzéshez. Hatást gyakorol a tápanyag atomi-molekuláris összetételére (mint az atomhasadásnál). Eközben az ételt hőhatás nem éri. Rezgések hatnak rá, benne a hő pedig belülről keletkezik, de nem a részecskék egymásnak súrlódásától, ahogyan a materialisták tartják, habár Rudolf Steiner is mondja, hogy a vezeték nélküli elektromosság hullámainak hatása „behatol a molekuláig, az atomokig” (GA93a, 1905. 09. 29.). A probléma azonban itt abban áll, hogy az atom szellemtudományos felfogása nem esik egybe a materialista értelmezésével. Ezek összeegyeztetése – ez egy olyan téma, mely mind e könyv, mind e könyv szerzője számára a „hatáskörén” kívül esik. Ezért itt korlátozódunk kell a szellemtudományos ismeretek néhány tényére.

A Szellemtudomány számára az atom – mondja Rudolf Steiner – „nem lehet semmi más, mint fagyott elektromosság, fagyott hő, fagyott fény. Mindenben megsűrűsödött és megformálódott szellemet kell látni” (GA56, 1907. 10. 17.). A molekulákra pedig „az egész csillagos ég [hat], bárhol is legyen az”. A molekulában semmi más nincsen, mint a makrokozmosz erőinek koncentrációja. A molekula szerkezetét nem mikroszkóp alatt kell vizsgálni, hanem a csillagos égen, a csillagos ég csillagképeiben: a rezet az egyik csillagképben, az ónt a másikban, stb. (I. GA201, 1920. 04. 24.).

Az ilyen ismeretek lehetővé teszik számunkra, hogy egyfajta kompromisszumos meghatározását adjuk az atomnak, amely először is egy *elem* a hő, fény- stb. elemekkel egyenlő módon, másodszer pedig a fizikai szubsztancia *egész* lényegének minimális megjelenése az anyagi állapotig való megsűrűsödésében. Az atom elemnek saját étere van, amely az életéter egy fajtája. Rudolf Steiner a gondolatéterről, mint az ötödik, és az életéterrel rokon éterről beszél. Vegyük a bátorságot azt mondani, hogy a gondolatéter és az atométer rokonok egymással, és támasztékul Rudolf Steiner következő gondolata szolgáljon itt számunkra: „Az elektromosság pedig, ha egy meghatározott síkon megfigyeljük, ugyanaz mint az emberi gondolat. Az emberi gondolat ugyanaz a lényegiség, mint az elektromosság, csak egyszer belülről, másszor kívülről szemléljük.

²⁸ Egyelőre nem érintjük a természetes radioaktivitás kérdését, hogy az anyagi Földnek is el kell pusztulnia. Itt a pusztítás időzítéséről, mértékéről és módszereiről, valamint az emberi szervezetre gyakorolt hatásáról van szó.

Aki tehát tudja, hogy mi is az elektromosság, az tudja, hogy abban valami olyan él, ami megfagyott állapotban atomot képez. Itt egy híd van az emberi gondolattól az atomig. Megismerve a gondolatról, elektromosságról, atomról ezeket az okkult igazságokat, az emberek valami kivételesen fontosat tudnak meg a jövő és az egész 6. alfaj számára. Ők képesek lesznek *az atomokkal a gondolat erejével építeni*” (GA93, 1904. 12. 16.)

Az emberek intenzív SHF-hullámokkal való sugárzása és az étel mikrohullámú sütőben való készítésének digitalizációja – ez egy sánc ennek a jövőbeli emberi teremtésnek az útján, a gondolattal való közvetlen teremtő erő elnyerésének útján. A „főzött” anyagra a luciferi fizikai alatti asztrálvilág gyakorol hatást. Ehhez hozzáadódik a bukott kémiai éter, a mágnesség hatása. Ez az éter normál állapotában az anyagokat a szférák harmóniájával egyesíti. A világon mindennek megvan a saját ritmusa, rezgő mozgásokat hajt végre. Az anyag molekulái a mikrohullámú sütőben „örült” mozgásba jönnek (1 milliárd rezgés másodpercenként), és ezzel elszakadnak a szférák harmóniájának hatásától. Ez a harmónia biztosítja az anyagok természetes lebomlását is a főzés és anyagcsere folyamatában. A szférák harmóniáján kívül kerülve valami más történik velük: ezek [az „örült” mozgások] megszakítják a kapcsolatot az életéterrel. Azt pedig, ahogyan már említettük, még *atomisztikus éternek* is nevezik. Hogyan másképp is történhetne ez? Hiszen a „téglákat”, melyekből a földi lét összes formája áll, lényegileg a világ élete kell, hogy áthassa. Az ásványvilág is rendelkezik ezzel a világélettel, csak asztrális síkon. Ugyanakkor az életéter fizikai síkon hat. Az anyagok számára az életéter elvetése *teljes halálukat* jelenti.

És számunkra itt nem pusztán a mikrohullámú sütő létezése a fontos, hanem az a tény, hogy *az elektromágneses sugárzások minket magunkat törekszenek „megfőzni”*. A mikrohullámú sütők csak megjelenítik az elektromágneses sugárzást. De egy bizonyos ellenfolyamat is kialakul bennük, amely az emberi táplálkozás objektív világfolyamatával szemben áll. A bukott éterek hatásával *evolúciósan* kezd bennünket visszavetni. Az anyagban lebomlik a struktúra, amely őt mint adott anyagot meghatároz. A mikrohullámú sütőben „főtt” fehérje már nem fehérje, a szénhidrát már nem szénhidrát. A továbbiakban megsemmisül az anyagnak a fényel és levegővel való kapcsolata. És igazuk van a tudósdisszidenseknek, akik megfigyelték, hogy a mikrohullámú sütőben készült étel a memória elvesztéséhez, a figyelem gyengüléséhez vezet, következésképpen csökkenti az intellektust, és idegrendszeri zavarokat idéz elő.

Az is érthetővé válik, hogy a mikrohullámú sütőben átalakult tápanyagokat a szervezet miért nem képes egészséges módon asszimilálni, hogy miért idéz elő lerakódásokat a szöveteiben. Hiszen ezek a – lényegében – *salakok*, a részleges atombomlás hulladéktermékei, maga a sütő pedig egyfajta kicsi reaktor. Nem pusztítja el a molekulákat és atomokat annyira, hogy radioaktivitás keletkezzen, de mégis közvetlen ráhatással kiveti őket az életből, megfosztja őket a szerkezetüktől, kiszakítja őket az élet törvényeiből, melyeknek megfelelően kialakultak, salakot, „molekuláris rothadást” képez, ahogyan ezt a tudósdisszidensek nevezik.

A Föld minden anyaga a radioaktív bomlás stádiuma felé halad. Így például a gránit már most radioaktívvá válik. A tápanyagok SHF-mezőkkel való feldolgozása a biológiai anyagokat *idő előtt* taszítja ebbe a stádiumba. Az ember erre egyáltalán nem áll készen, ezért az ilyen táplálék számára halálosan veszélyes.

Valaki ellenvetheti: de miért van az, hogy a mikrohullámú sütőben készült étel mégis táplál? A helyzet az, hogy a külső anyagok, ahogyan a Szellemtudomány tanítja, nem táplálnak bennünket, vagyis nem építik a fizikai testünket. Az étertest metamorfizálja, lerombolja, és lényegében teljesen eltaszítja ezeket az anyagokat, a fizikai testben önmaga hoz létre valami ezekhez hasonlót, de olyat, ami megfelel a szellemi, emberi lényünknek. Az anyagcsere is egyfajta dialektikus folyamat, melyben az étertestnek a külső anyagokkal való harcában, azok tagadásában szintézisek jönnek létre – az emberi fehérjék stb. A mikrohullámú sütőben „főtt” ún. táplálék, lényegében *megettéveszti* az étertestünket, mely az anyagcsere „dialektikája” helyett Ahrimán közvetlen élet elleni támadásait tapasztalja meg. És kezdetben ennek következményei a betegségek, melyeket az étertest evolúciós folyamatának fékezése okoz. *Az ilyen betegségek az individualitás számára nem teremnek jó karmikus gyümölcsöket.*

Az evolúcióban hátrafelé haladva, a mikrohullámú sütőben zajló folyamat megragadja a hőt és a hőértet, és Ahrimán, aki a a Föld 6. rétegében él és uralja az östüzet, az ősi Szaturnusz tüzet, az érzéki és érzékfeletti világ határán találkozva vele. A Föld-eonban a Szaturnusz östüze, melyet az ahrimáni és az azurikus erők megkaparintottak, csak arra képes, hogy minden élőt az alapjáig megsemmisítsen. Hatása mintegy befelé fordul, mindent, ami hozzáér, a semmi pontjába fordít. Ez a tűz tagadja a világeletet, mivel a Szaturnusz-eonban a világelet számára valami külső volt. És itt megint csak érdekes a tudósdisszidensek (nevezzük őket így) tapasztalata, hogy „a szokásos sütőkhöz képest, melyeknél a hő érzékelhető, bizonyos távolságra állva tőlük, a mikrohullámokat (a mikrohullámú sütőben) csak a sütőben lévő étel nyeli el, és nem hatnak a sütőn kívüli közegre”.

A mikrohullámú sütőben való „melegítés” lényegében a szaturnuszi tűz megnyilvánulása a földi eon érzéki valóságában, amely a mi eonunkban csak abszolút halált hoz mindenre. Az éteri-fizikai valóság kibékíthetetlen ütközése megy végbe, mely mögött a szellemi világ, a Devachán élet-erő-lényei állnak, továbbá a fizikai alatti, a bukott felső és alsó Devachán ahrimáni és azurikus lényei. Ugyanez történik atomrobbanáskor is, csak más méretekben. Az atomrobbanás nem valódi fényt és hőt hoz létre, hanem a két említett Devachán éteri erőinek gigantikus konfliktusát jeleníti meg, mely kiárad az érzéki valóságba.

Érdemes még azon is elgondolkodni, hogy most a mikrohullámú sütőben gyakran génmódosított élelmiszereket főznek, melyeknél a csak fizikai és étertesttel rendelkező növényi képződményekhez gyakran asztráltesttel is rendelkező állat génjeit oltják be. Így az élelmiszereknek a gonosz szellemi lényeivel való telítettsége alaposan potenciálódik! Ebben az esetben még csak nem is salakot eszik az ember, a mikrohullámú sütőben ételt készítve, hanem a Föld legbelsőbb rétegeiből származó, fekete mágiával telített szörnyeket, és ezzel nemcsak önmagát pusztítja, hanem azok számára bejáratot, portált (kaput) nyit a földfelszín érzéki valóságába.

Így már a tudományos-technikai fejlődés segítségével az ahrimáni szellemek már az ember tudatalattiját, anyagcseréjének életét ostromolják, és arra törekszenek, hogy visszavessék az embert arra a szintre, melyen az ősi Szaturnusz eonjában volt. Törekszenek elfoglalni az emberi éteri és fizikai testeket, feloldani és a saját világukba elvinni azokat, az embert egyre inkább földivé akarják tenni, a Földet pedig átszellemiesíteni (l. GA232, 1923. 11. 24.) Így a Föld anyagiságát kivetik a 8. szférába, ami a Formaszellemeket arra kényszeríti, hogy küzdjenek minden részéért, hogy a lemaradt szellemek ne vigyék át az összes földi szubsztanciát az általuk kigondolt evolúció útjára. És ahogyan már mondtuk, a küzdelem különösen élesen folyik az agy szubsztanciájáért (melynek képződése mellesleg különösen kapcsolatos a táplálkozás, anyagcsere folyamatával), a leginkább szellemi szubsztanciáért, melynek köszönhetően képesek vagyunk gondolkodni és megkülönböztetni a jót a gonosztól. És érthető lesz

számunkra, hogy a modern civilizáció miért relativizálja a köztük lévő különbséget, és ahogy Rudolf Steiner mondja, a mi gyökérrasszunk arra van ítélve, hogy az **amoralitástól** pusztuljon el (l. GA91, S105).

Arra nincs lehetőségünk, hogy a kirobbanó digitális forradalomnak az emberre való összes hatásformáját elemezzük. Ebben a témában számos konkrét tudományos kérdés van, melyeket olyan antropozófusok dolgozhatnak ki, akik az antropozófiai tevékenység különböző speciális területének szentelték magukat: orvosok, fizikusok, a Keresztény Közösség papjai stb. De ők is szinte egyöntetűen állítják, hogy az elektromágneses sugárzásoknak nem lehet káros hatásuk az emberre. Rendkívül furcsa ezt hallani. Mellesleg ha mindazt számításba vesszük, amit a 4. fejezetben elmondtunk (és amiről még az epilógusban is szólni fogunk), akkor nem is furcsa, sőt törvényszerű. Csak ez egy rossz törvényszerűség.

Sőt a mikrohullámú sütőket gyártó cégek, megnyugtatta a fogyasztókat, biztosítják őket, hogy a káros hatások – melyeket nem tagadnak – csak 15 év múlva fejtik ki (érdekes, hogy ki, mikor és milyen módon kutatta ezt?), és ezért 10 évig „nyugodtan” lehet használni, és semmire sem kell gondolni. És elképesztő! – a fogyasztó nem is gondolkodik! És mi van, ha elmondjuk neki, hogy milyen szörnyű és visszafordíthatatlan károsodás lesz a magasabb világban, ahová a halála után lép, és a következő inkarnációjában? – Teljesen üres, értelmetlen vállalkozás!

A költő ezt mondta: „A bátrak bolondságának éneklünk dicsőséget” [Maxim Gorkij: Dal a sólyomról]. És mit kellene énekelni a „buták esztelenségének”?

* * *

Sokat beszéltünk arról, hogy a mikrohullámú sütőben való főzés káros hatással van az emberre. De a digitalizációnak sokféle káros hatása van. Ismételten elmondjuk, hogy az elektromágneses sugárzások (besugárzások) mindannyiunkat megpróbálnak „megfőzni”. Ezt a hivatalos tudomány is elismeri, amikor azt mondja, hogy bár nincsenek „szenzorok”, melyek érzékelnék az elektromágneses sugárzásokat, de a hatásuk érzékelhető a bőrön és általában a testen, például mint *hőhatás*, de fejfájás, fülzúgás, izom-, ízületi és csontfájdalmak formájában is. Ezeknek a hatásoknak az ember számára azonban sokkal lényegesebb a morális összetevője.

Az embernek az elektromágneses mezők teljesítményének és típusainak indokolatlan növekedése miatti morális károsodását az is magyarázza, hogy az embert az úgynevezett „doppelgängere” hatja át, azzal van összefűzve.

Így vázolja Rudolf Steiner ezt a fajta lényt. A lelkünkben mindig van valami, amit nem tudunk uralni, például az indulatok. Azokat Ahrimán uralja. Az emberben megvan az a tendencia, hogy „az emberi éteri lényének és asztrális lényének részei elkülönüljenek a többi lelki élettől és önállóvá váljanak, lehetővé téve Ahrimánnak, hogy ő alakítsa azokat. És Ahrimán emberi alakot ad nekik” (GA147, 1913. 08. 30.). Bizonyos gondolatokról is szó van, melyeket az emberek dédelgetnek. Így alakul a doppelgänger. „Mindig van *az emberi léleknek egy olyan része*, melynek Ahrimán adott emberi alakot. Szubsztancionálisan az étertest egy részéből képződött. ... Miután elkülönül, objektívvá válik ... hiszen Ahrimán arra törekszik, hogy mindent a fizikai világ törvényei közé úgymond préseljen” (uo.).

A doppelgänger szoros kapcsolatban áll a földi mágnesességgel, és azok az erők, melyek el akarják távolítani a világból a Golgotai Misztérium Impulzusát, igyekeznek erre ezt a kapcsolatot felhasználni. A határtalan digitalizáció a lehető legjobban segíti ezt.

A doppelgänger nem sokkal az ember születése előtt hatol bele az emberbe, és a továbbiakban ugyanúgy benne marad, mint a lelkünk is. „Ez egy olyan lény, amely éppen annak köszönheti az életet, hogy az embert használja arra, hogy abba a szférába kerüljön, melybe törekszik; ennek a lénynek kivételesen magas intelligenciája és jelentősen fejlett akarata van, de meg van fosztva az érzésektől, mindattól, amit emberi léleknek vagy jellegnek, kedélynek, érzésnek nevezünk. És így vonulunk át az életünkön, lélek és egy ilyen doppelgänger birtokában, aki sokkal, de sokkal okosabb nálunk, nagyon intellektuális, de az ő intellektusa mefisztói, ahrimáni, amihez egy ahrimáni akarat is hozzáadódik, egy nagyon erős akarat, olyan akarat, amely sokkal közelebb áll a természeti erőkhöz, mint a lélek által szabályozott emberi akaratunk.

A természettudomány a XIX. században felfedezte, hogy az idegrendszeret elektromos erők hatják át. És ebben igaza van. De ha a természettudósok eközben azt gondolják, hogy a hozzánk tartozó, képzeink életének alapul szolgáló idegi erőnek bármilyen köze is van az idegeinket átjáró elektromos mezőkhöz, akkor nincs igazuk. Hiszen az elektromos áramlatok olyan erők, melyek ettől a lénytől erednek, és nem a mi lényünkhöz tartoznak, vannak ugyan bennünk elektromos áramlatok, de azok tisztán ahrimáni természetűek.

Ezek a lények meg akarják hódítani a Földet, és ehhez testekre van szükségük; saját testük pedig nincsen, és amennyire szükségük van rá, az emberi testeket használják, mivel az emberi lelkek nem képesek azokat teljesen betölteni...

Csak egyetlen dolog van, amit abszolút nem viselnek el az emberi életben: ez a halál. Ezért azokat az emberi testeket, melyben laknak, kénytelenek hamarabb elhagyni, mint ahogyan eléri azokat a halál”. De céljuk, hogy a halál után is az emberi testekben tartózkodjanak, „Ha nem történt volna meg a Golgotai Misztérium, ha Krisztus nem haladt volna át a Golgotai Misztériumon, akkor ezek a lények már rég kiharcolták volna a Földön annak lehetőségét, hogy az emberben maradjanak azután is ..., miután a karma rendeltetése által meg kell halnia.

Uralni kezdték volna az emberi fejlődést”.

„A doppelgänger ... nem több és nem kevesebb, mint az összes, belülről spontán módon (nem külső sérülésen keresztül) keletkező fizikai megbetegedés iniciátora ... Ezek a betegségek nem az emberi lélektől származnak, hanem ezektől a lényektől. Az ő testvére pedig ... a luciferi testvér, aki az összes neuraszténiás, neurotikus betegség iniciátora, az összes olyan betegségé, amely egyáltalán nem betegség, hanem amelyek csak – ahogy mondják – hisztérikus betegségek”.

„Vannak közöttük olyanok, akiknek különösen a keleti félteke: Európa, Ázsia, Afrika tetszik; az ott születő embereket választják ki, hogy az ő testüket használják. Mások a nyugati féltekén, Amerikában választanak testet” (GA178, 1917. 11. 16.).²⁹

Mondhatjuk, hogy az embernek az elektromágneses sugárzással való „főzése” a doppelgänger erővel való telítése. És ennek a telítésnek megvan a társadalmi hatása. A mai kor társadalmi viszonyaiban lépten-

²⁹ R. L. Stevenson skót író „Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esete” című novellájában a doppelgänger egy csodálatos irodalmi képét adta. A történetnek van egy sikeres filmadaptációja Oroszországban.

nyomon nem emberek kommunikálnak, hanem a doppelgängereik. Csupán a századok alatt az emberekbe oltott külső korrektség leplezi ezt a tényt, de amikor ez a lepel az emberről hirtelen leesik, akkor a düh, kegyetlenség, bűncselekmények „civilizált” ember szemszögéből „megmagyarázhatatlan” megjelenésével van dolgunk.

*

Képzeld el egy pillanatra az embernek az összképét, melyet legalábbis egy antropozófus orvosnak hordoznia kell magában (ezek az orvosok pedig valamiért szintén gyakran tagadják az elektromágneses sugárzás káros hatását az emberre!), sőt minden komoly antropozófusnak, és tegyük fel magunknak az alábbi kérdéseket: a táplálék digitális feldolgozása milyen romboló mechanizmust indít el benne? Mennyire hatalmasak a halálos következmények, melyeket az idéz elő, hogy a bukott éterek túlzottan behatolnak az emberi működésbe, amelyet a mesterségesen előidézett elektromágneses mezők emberre való hatása hatása tesz lehetővé?

Az ember egy egész, melynek részei *lényegi* kölcsönhatásban állnak egymással. És az ember lényege: *mikro-makrokozmoszus*. Minden, az ember lényének okozott sérülés az ember összes részét és minden funkcióját áthatja, aztán pedig kiterjed a makrokozmoszusra, tönkretéve az ember vele való kapcsolatát.

Rudolf Steiner az egyik előadásában egy egységes [holisztikus] leírását adja ennek az emberi egységnek és főbb részei kapcsolatának, ami lehetővé teszi számunkra, hogy konkrétan elképzeld annak a rombolási folyamatnak a mechanizmusát, méreteit és visszafordíthatatlanságát, amelyet a digitális berendezések által létrehozott elektromágnes mezők hatása okoz.

Rudolf Steinernek az 1922. május 5-én tartott előadására gondolunk. Ebben Steiner rámutat a négytagú ember fizikai, éteri, asztrális testének és Énjének szoros összefüggésére a fizikai test elemeivel, az életfunkciókkal, a lelki léttel és végül az emberi tudat, a gondolkodás jelenségével [fenoménjával]. És ha ezt megismerjük, akkor számunkra mélyebben megnyílik annak az ahrimáni tervnek a hatóköre, amely el akarja vágni az embert a szellemtől.

„Íme a szervezet, bizonyos vonatkozásban az 1/10 része szilárd – mondja Rudolf Steiner, a gondolatát rajzokkal megvilágítva, de azokat most nem fogjuk megismételni – de a keménységet is folyékony elem hatja át”. Azt kapjuk, hogy az ember egy vízoszlop, melyben helyet kap a szilárd. De van még a levegőszervezet. Az hol belénk lép, hol kilép belőlünk, mivel lélegzünk. „Épp ezt a levegőszervezetet ragadja meg az asztráltest a felébredés során... A levegő a továbbiakban egy bizonyos folyamatot hajt végre; hatása az egész szervezetre kiterjed. Az oxigén megragadja a szenet, és szén-dioxid keletkezik. ... Ugyanazon az úton megy végbe az asztráltest mozgása, amelyet a levegő tesz meg a szervezetünkben. A levegőfolyamat csak akkor levegőfolyamat, amikor alszunk, de amikor ébren vagyunk, akkor az asztráltest mozgása mintegy úszik abban, ami bennünk mint levegőfolyamat él. ... A levegőnek ezek a folyamatai, melyek az ébrenlét során az asztráltest folyamatai is, állandóan nekiütköznek a vízszervezetnek. A vízszervezetben pedig nappal és éjjel is benne van az ember éterteste. És itt az asztráltest és az étertest kölcsönhatásával van dolgunk, de ezek fizikai tükröződésének kölcsönhatásával is: a levegő- és vízfolyamatokkal az emberben. ... az emberben mindenekelőtt ezek a fizikai folyamatok zajlanak a légzés és a nedvek mozgása között. ... De ez csak az asztráltest és étertest között végbemenő folyamatok tükröződése”. Mindezt hő (és hőéter) hatja át. A szervezetet átható hő,

hőéter hullámain mozog az Én. Végül a szilárd a fejben az agyfolyadékban úszik, benne található a fej éteri része.

„A légzés a következő módon történik: önök belélegeznek, a légzés belülről nyomul, tovább megy a gerincvelő folyadékán át az agyvelőhöz. Ebben a nyomuló mozgásban egyidejűleg az asztralitás is az éteri fejhez törekszik, amikor ébren vagyunk. ... Aztán állandóan a hő állapotainak játékaival van dolgunk. Ezeket a vér mozgása közvetíti, ennek a hőtengernek a hullámain mozog bennünk az Énünk”.

Az emberben a vizes nem önkényesen mozog, hanem ez a mozgás az étertest tükröződése. Ezt a testet az ember születéskor kapja. A kozmikus éter összehúzza ebbe a testbe, és az aztán egyesül az öröklött fizikai testtel. Ilyen módon azt, ami az étertesten belül van, a kozmoszból hozzuk magunkkal a fizikai testbe. „Ezért ha a gyermek agyi folyadékát a mozgásában kutatjuk, akkor mondhatjuk: ez valójában annak a fényképe, ami az ember azt megelőzően volt, hogy egyesült a fizikai testével”, vagyis a megtermékenyülés előtt.

A légzéssel másként áll a dolog. A légzés nem kapcsolatos azzal, ami a születést megelőző időben történik. „A fejben a szellemi ember, a szellemi-lelki ember erősen kapcsolatos a fizikai emberrel; ők ott egységgé váltak. A mellkas-emberben ez nem így van, ott jobban szétválnak; a fizikai szervezet ott inkább a maga számára van, a szellemi lelki pedig – az ő maga számára.

Most pedig hasonlítsák ezt össze az álom állapotával. Az álom állapotában az Én és az asztráltest az egész ember számára rajta kívül van, tőle el van választva. De a mellkas-emberben ... ezek egy kissé mindig el vannak választva. Hiszen ez a légzés- és szív-ember, a ritmikus ember az érzések számára képez szervezetet. És mivel a szellemi-lelki nem különösebben kapcsolatos a fizikai emberrel a ritmikus ember vonatkozásában... ezért az érzés az álmokhoz hasonlóan árad. Látják, ha az egész embert akarják vizsgálni, akkor figyelembe kell venni a lelki és a fizikai [a szilárd, folyékony, gázszerű, hő] kölcsönhatásának különböző fajtáit”. A lelki a fizikaihoz a hőszervezetben áll a legközelebb. A szilárdba, a só-szervezetbe a lelki nem hat bele, ott az visszatükröződik. De éppen ennek köszönhetően kapunk tudatot. És csak annak köszönhetően tapasztaljuk a lelkit, hogy van bennünk egy belső tükör.

Aki „kevés sót választ ki, annál a gondolatoknak határozatlan kontúrjai vannak, hasonlóan a hibás tükörben való tükröződés kontúrjaihoz. ... Aki túl sok sót választ ki, annál a gondolatok túltengenek a belsőjében. ... Nagyon meghatározottakká válnak, de az ilyen ember pedánsná válik. ... ha sok só választódik ki a szervezet összes többi részébe, de túl kevés a fejbe, akkor a gondolatok határozatlanokká válnak; az ember fantasztává válik, vagy lehet, hogy misztikussá”. A belsőnkben az anyagi folyamatokkal kapcsolatos az, hogy milyen tulajdonságokkal van a lelki életünk felszerelve. A gondolatok változó jellege alapján diagnosztizálni lehet a betegségeket.

„A koponyánkon belül csak fizikai-szilárd emberként vagyunk. De a lelkiségünk belénk sugárzik. Úgyhogy a fejünket lerajzolva, mondhatjuk: először ott, belül terjed szét a lelkiség. És ez, úgy mondanám, tompított, tudat nélküli állapotban hagy minket. De oda, ahol a koponya csontja van, ez nem tud behatolni, ott mindenhol tükröződik, mindenütt belénk tükröződik. És csak akkor rendelkezünk lelkiséggel, amikor tükröződik. Úgyhogy a belsőnkben a lelkinak a minden oldalról való visszatükröződésével van dolgunk, melyet a koponyacsontok tükrébe vet vissza. Ez a helyzet” (GA212; 1922. 05. 05.).

Az ember víz-elemében van az Angyalok fizikai teste is, a levegő-elemében az Arkangyalok bizonyos megtestesülése történik, a hőben a Személyiségsszellemeké. Ők mindannyian az éterekhez és elemekhez hasonlóan belépnek a fizikai testbe és kilépnek belőle (GA105; 1908. 08. 07.). Így jön létre és így működik az „ember”, mint bonyolult harmonikus rendszer, amely szubsztanciák, hierarchikus lények, továbbá az ő saját individuális megnyilvánulásainak összességéként fejlődik. Erős elektromágnes mezők behatolása ebbe a rendszerbe egyfajta romboló mechanizmust indít el benne, amely belénk hatolva munkáját a továbbiakban automatikusan végzi, elemről elemre, funkcióról funkcióra haladva. Ez hosszan tarthat, amíg végül ledönti az embert, de akkor már késő lesz a sorsa miatt keseregnie.

*

De térjünk vissza azokhoz a vizsgálatokhoz, melyeknek szélesíteniük és mélyíteniük kell a tudásunkat arról, amit most megtudtunk. Az emberi táplálkozás, annak fizikai-lelki-szellemi funkciói és a makrokozmosz kölcsönhatása a Föld éves ciklusában még egy különösen fontos aspektussal rendelkezik. A hierarchikus lények nem pusztán áthatják az embert, hanem eközben kapcsolatba hozzák a kozmoszzal és elsősorban a Földet körülvevő kozmoszzal, melytől a Földön az évszakok váltakozása függ.

A Föld az éves ciklusban, csakúgy, mint az egész Világegyetem, kereszt-szerűen strukturálódik. Ez kifejeződik a négy évszakban, melyek mindegyikére a négy nagy keresztény ünnep egyike jut: Karácsony, Húsvét, Keresztelő János ünnepe (június 24.), Michael Arkangyal napja (szeptember 29.). Ezek az ünnepek szentelik meg az évszakokat.

Rudolf Steiner „Az év menetének átélése négy kozmikus imaginációban” c. nagyszerű előadásciklusában arról beszél, hogy a négy évszak mindegyike egy meghatározott Arkangyal vezetése alatt áll, ami abban fejeződik ki, hogy erők sugároznak ki belőle, melyek a kozmoszból jöve az emberbe hatolnak, és nemcsak lelkileg-szellemileg, hanem szerves lényként is alakítják őt. Segítenek az embernek adaptálni a külső természet belé áradó szubsztanciáit és hatásait. Az emberben zajló folyamatok ennek eredményeképpen másmilyenekké válnak, mint az őt körülvevő természetben. Ezeknek az Arkangyaloknak a hatása segítségével a szervezetben a külső tápanyagok tükrözése, elutasítása is megtörténik, és az ő alapjukon saját szubsztanciák létrehozása történik a fizikai testben az étertest, az asztrálest és az Én erőivel.

A téli évszakot irányító Arkangyal, a Karácsony Arkangyala: Gábriel. Karácsony idején kozmikusan hat a Földre, „felülről néz szelíden és szeretettel; áldást oszt, ő szó a téli felhőkben ... hófehér ruhában” (GA229, 1923. 10. 13.). Ilyennek látszik az imaginatív tekintet számára. Nyáron pedig a Föld másik oldalára kerül, és a Földön át hatva, „mindazt hozza az embereknek, ami az ember *táplálékának erőiben* hat, azokban az erőkben, melyek formálják [őt], a tápláló plasztikus erőkben” (ugyanott). Télen a kozmoszból veszi ezeket az erőket, nyáron pedig beviszi őket az emberbe, az ember anyagcsere-rendszerébe. Ennek eredményeként a táplálkozás arra a képességre tesz szert, hogy az ember számára *gyógyítóvá* váljon.

Gábrielt követve Húsvét Arkangyala, Rafael következik, a tavaszi időszak Arkangyala. Ő irányítja az ember légzőrendszerét. Az év ciklusában hol felemelkedve, hol leszállva, Gábriel és Rafael olyan kölcsönhatásba lép egymással, hogy „Gábriel átadja a légzésnek azokat az erőit, melyek korábban az ember táplálkozásának impulzusaiban éltek. A táplálkozás erői [akkor] a gyógyítás erőivé válnak. ... Ha

az, ami általában az emberben csak mint táplálék van jelen, a légzés titkaival töltődik fel, akkor a táplálék gyógyítóvá válik” (ugyanott). A gyógyító erők bennünk a táplálék metamorfizálódott erői.

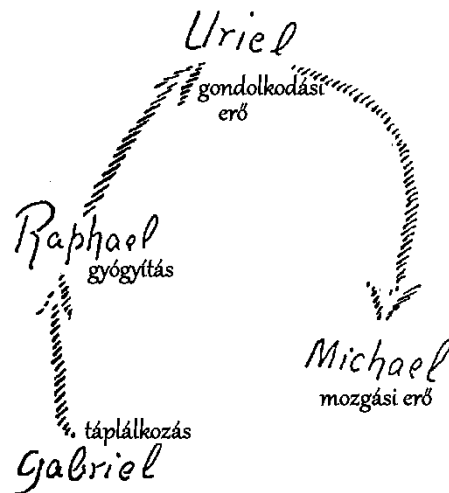
Ezután következik, mondja Rudolf Steiner, „az emberi fejben felgyúló gondolat, ez lényegében a különböző anyagokba zárt gyógyító impulzusok átalakított ereje” (ugyanott). És az ember, kézben tartva valamilyen gyógyító sőt, gyógyító növényt, mondhatja: Te jóságos gyógyító erő, belém hatolva, belépve a légzésembe, hatva bennem, „a gondolkodás emberi erejének anyagi hordozójává” válsz (ugyanott). És ez azért történik, mivel Rafael a Gábrieltől a táplálékban átvett gyógyítóba fordítja, majd átadja azt Urielnek, Keresztelő János nyári ünnepe Arkangyalának. Ekkor tulajdonképpen a gyógyítás ereje a *gondolkodás erejévé* válik.

Végül az őszi időszak Arkangyala, Michael, „átvéve Urieltől a gondolkodás erőt, felruházza azokat a kozmikus [meteor] vas erejével, melyből a kardját kovácsolja, a gondolkodás ezen erőit *akarattá* alakítja át, az emberben pedig ezek a *mozgás erőivé* válnak”. Így jön létre a kozmosz erői és az éves körforgást átélő emberben zajló folyamatok közötti kölcsönhatás harmonikus rendszere (42. ábra).

Goethe tudott valamit a négy Arkangyal hatásáról a Föld éves ciklusában, és ezt így fejezte ki a „Faust” c. műben:

S az ég erői itt hogy fel- s leszállnak,
nyujtván aranyvedert egymásnak!
(Jékely Zoltán)

Az erről való tudás az ahrimáni-azurikus szándéknak még egy oldalát megnyitja: elszakítani a testi embert a lelkétől és a szellemétől, és a 8. szférába vetni. Az ember, lévén hogy a természeti folyamatba lett bevonva, bizonyos fokon ki lett vetve a kozmikus világfolyamatokból. A Föld éves körforgását, melyet a nagy keresztény ünnepek szentelnek meg,

42. ábra (GA 229, 1923. 10. 13.)

(ezek közé tartozik a Keresztelés is, a Mennybemenetel is, a Szentháromság [Pünkösöd] ünnepe is, és mindezt a megfelelő módon meg kell érteni), ha a mutatott módon éljük át, akkor az segít megőrizni sőt erősíteni ezt a kapcsolatot. Ha pedig ezt valaki – ellenkezőleg – el akarja szakítani, akkor *ezt természetesen a táplálkozással kezdve kell tennie*. Éppen ez az oka annak, hogy a civilizációnk ilyen kíméletlenül pusztítja az élelmiszereket. Ennek mindenfajta gazdasági magyarázata, utalások az éhség, a

kártevők elleni harcra: hazugság, képmutatás, amit már sokszorosan és meggyőzően bebizonyítottak a tudós-revizionisták.

Az élelmiszerek pusztítását a talajba juttatott *mérgező vegyi anyagok* mennyiségének folyamatos növelésével kezdik; aztán jön a *géntechnológia*, és végül a *táplálék készítésének digitalizációja*. Ilyen módon az egész hármás lényünk: a test, a lélek és a szellem pusztításának mechanizmusát indítják el bennünk. Az élelmiszerek pusztítása gyengíti a légzőrendszerünket. (A modern tudomány, melynek erről fogalma sincs, ma egészen sajnálatos állapotba került. A Bázeli Egyetem klinikáján módunk volt egy becsületes és kiváló orvos mérvadó véleményét meghallgatni erről. Ezt mondta: „Nem rendelkezünk módszerekkel. Nem gyógyítjuk a betegségeket. Csak a tünetek ellen harcolunk.”. Ezeket a szavakat táblákra lehetne gravírozni, és minden klinika bejáratánál kifüggeszteni).

A táplálkozási és légzési rendszerében meggyengült ember elveszíti az öngyógyulás képességét, aztán a gondolkodási képességet is elveszíti, *szellemi nyomorékká* válik, lévén hogy beteg a teste. Végül a szellem elveszíti minden mozgás iránti vágyát, és a civilizáció „mankót” ajánl neki – „gondolkodó” digitális berendezést, melyet jobb is, ha nem a kezében cipel, hanem a testébe implantálva, amihez nagy lépésekben vezet bennünket a digitalizáció folyamata.

Így már objektív szükségszerűségnek tűnik az ember szimbiózisa a géppel. A tudomány határozottan ebbe az irányba halad. A politikusok és a sajtó felkészíti a lakosságot a civilizáció ezen adományaival való lelkes találkozásra. Már most is hatnak az akaratainkra, alaposan aláásva azt. És nemcsak a gondolkodásban való akaratot, hanem egyszerűen az életben való akaratot. A Föld felszínén az embereknek már nem milliói, hanem *milliárdjai* hajtják a fejüket napi 10 sőt 15 órán keresztül a különböző képernyők: okostelefonok, számítógépek képernyői fölé – egyre kevesebb érezve szükségét a szellem és a test akarati megfeszítésének. (Nos, kivéve a hüvelykujjat, amellyel vég nélkül nyomkodni kell a képernyőt; melyen aztán – ezt elismeri a sajtó – bőrkeményedés jön létre. És ez az egyedüli káros hatása a digitalizációnak!) Már alakul egy osztály vagy egy rend, sőt az is lehet, hogy emberek faja, akik, amint a tudomány és a technika lehetőséget ad, virtuális „valóságban” fognak élni, csak számítógépes játékokkal fognak foglalkozni. Észre lehet venni, hogy a még a modern sport iránti szenvedély is kezd apránként ereklyévé válni. És a teljesen digitalizált ember nem fog időt fecsérelni ilyen hiábavalóságra. A betegségtől pedig a géntechnika és az orvos-komputer fogja megmenteni.

Amikor ezek a folyamatok globalizálódnak, kezdeményezőik az Afrikából és Ázsiából érkező migránsokban képlékenyebb anyagokat látnak, a 8. szférába irányuló „tranzit” bevándorlókat. Az európai őslakosokban kevésbé bíznak, hiszen „Auerbach pincéjének” törzsvendégei javíthatatlan bitangok! A kritikus pillanatban valamilyen érthetetlen módon felismerik Mefisztót és fellázadnak. Ezért róluk jobb lemondani. Azok kivételével, akik magukban szintézisre tudják hozni az ábeli és káini princípiumot, bár természetesen azurikus módon.

Exotéria pro és kontra digitalizmus

Most térjünk át a digitalizmus külső, exoterikus oldalára, mely számunkra a társadalmi, orvosi tapasztalatban jelenik meg. Részlegesen érintettük már ezt az oldalt a fentebbi vizsgálatokban, de most egy általánosított elképzelést próbálunk róla kidolgozni.

A digitalizmusnak a köz- és magánélet minden területére való további és minél intenzívebb bevezetése mellett szóló egyik fő érv az, hogy már nem lehet elutasítani, mert azokat már digitális alapokra helyezték. Vissza lehet-e ezt fordítani? És miért is kellene visszafordítani?

Nos, erre a kérdésre vannak valamilyen válaszok. A helyzet az, hogy a digitális civilizáció szokatlanul sebezhető. Egyfajta óriási csapóajtóhoz lehet hasonlítani, melyre az egész emberiség felmászott, a csapóajtónak van egyfajta „nyomógombja”, melyet ha megnyomnak, az ajtó lenyílik, és mindaz, ami rajta van, ki tudja hová zuhan.

Ilyen „nyomógomb” volt a közelmúltig a szuperhatalmak vezetőinek különleges bőröndöcskéiben. Ha megnyomták volna, elkerülhetetlenül kitört volna a nukleáris világháború. Ha valaki azt gondolja, hogy a digitalizáció „nyomógombja” „civilizáltabb”, mint a nukleáris nyomógomb, az mélyen téved. Ami pedig a legfontosabb: *ez a „nyomógomb” már meg van nyomva!* A nukleáris nyomógombhoz minimális számú embernek van hozzáférése, elsősorban a morális tökéletlenségük miatt. A digitális nyomógombbal teljesen ellenkező a helyzet. Azt megnyomni mindenkinek lehetséges, sőt tanácsos is. Az első kísértés, mely a megnyomásához vezet – az élet kényelme. A digitalizációnak köszönhetően ezek a kényelmek végtelenül nőnek. És nincs erő tartani magunkat és nem elfogadni azokat. Íme egy példa. A mikrohullámú sütő gyártóinak reklámjában közzétették az egyik vásárló hölgy levelét. Azt írta benne: „Annyira örültem, amikor megtudtam, hogy a mikrosütők nem károsak (a reklám biztosított erről!) Egyszerűen nem is tudom elképzelni, hogyan tudnék e nélkül a sütő nélkül élni”. És ez a hangulat már az egész tömeget megragadta.

A digitalizáció kísértése kettős: elégedettséget sőt élvezetet nyújt – már odáig fajultak a dolgok, hogy az „okos” készülékek olvasni fogják a fejünkben, mit szeretnénk, és rögtön végre is hajtják azt, sőt, a digitalizmus ideológiája minden élvezetre vonatkozó tilalmat eltöröl, melyek közül a legfontosabb a szex. A szex mára alighanem az élet legfontosabb élvezete fokára lett emelve, érte érdemes élni egyáltalán. Erről győz meg ma bennünket a közvéleményt alakító sajtó.

És ahhoz, hogy mindez sikeres legyen, meg kell erősíteni az emberekben azt a meggyőződést, hogy a digitális készülék csupa áldás, és a vele kapcsolatos elektromágneses sugárzás nem káros az emberi szervezetre. És ezzel nemcsak a tömegmédiá foglalkozik, hanem a világban uralkodó összes politikai struktúra, sőt a tudomány és az orvoslás is. És amikor felismered, elkezded látni, érteni mindezt az összefüggést, akkor hogyan tudnád megállni, hogy ne aggódjál az emberiség sorsa miatt, aki ezen a „csapóajtón” áll, és nem látja, hogy már ki van nyitva, és a síkja már elkezdett lejteni?

*

Nézzük most meg, hogyan ágyazódik be a digitális technika az életbe. Mostanra felfedezték, hogyan lehet a számítógépek munkáját sokszorosára gyorsítani. Ez új generációs antennák (5G) bevezetésével jár, melyek az általuk indukált elektromágneses mező frekvenciáját 2,6 gigahertzről 3,5 gigahertzre emelik.

Miért van erre *mindenkinek* szüksége? (A tudomány érdekeiről most hallgatunk.) Egy svájci újság erre így válaszol: ez a nagyszerű felfedezés lehetővé teszi majd, hogy „egy filmet egy perc alatt letöltsünk”! De mennyire nagy ennek a kényelemnek az ára? A sajtóban mégiscsak felvillant egy közlemény arról, hogy az átjátszó antennák mennyiségének, feszültségének és frekvenciájának növekedése „**maradandó betegítő hatásokat fog előidézni az emberi szervezetben**”, más szavakkal krónikus betegségek keletkezéséhez járul hozzá. Néhány nap múlva megismételték a közleményt, és az állt benne, hogy a kutatások hibásak voltak. De Svájc nyugati kantonjaiban mégis erős tiltakozásba kezdtek *egy-egy kormánytagok* ezen antennák felállítására ellen, az emberek moratóriumot követeltek az 5G-re. De gondoljunk csak bele, milyen időket élünk! – A tiltakozásokat egy nap alatt lenyugtatták.

Továbbá érdemes figyelmet fordítani arra, hol helyezkednek el ezek az antennák. – Leggyakrabban kórházak, iskolák közelében, idősotthonok mellett vagy közvetlenül azok épületekein. Az utóbbi időkben pedig már antenna-”füzerek” jönnek létre. Minden cég igyekszik mindenhol elhelyezni az antennáit, ami miatt a valós szükséglet, hogy a „kommunikációt” biztosítsák, többszörös átfedésben van. Minek?

Az antennák számának, s ezzel az elektromágneses sugárzás mezőinek növekedésével párhuzamosan a digitális berendezések *fajta*inak mennyisége is nő, melyek mindegyike saját, a többitől minőségileg különböző mezejét bocsátja ki. Az elmúlt években Európában az összes házat sürgősséggel digitális villanyórával látták el. Ezek minőségileg rosszabbak, mint a korábbiak: hibás információt adnak, spontán kigyulladnak – de ez senkit sem érdekel. Az ilyen mérőórák által termelt mező *60 működő okostelefon* mezejének felel meg. Ez azt jelenti, hogy ha a házukban 5 ilyen mérőóra van, akkor az ugyanolyan, mintha folyamatosan *300 okostelefon* működne a közelünkben.

A „Zeiten Schrift” folyóiratban, melyet az EU-ban adnak ki, és az ember és a természet környezetvédelmének szentelnek, egy amerikai mérnökről szóló cikket közöltek. 5 évet dolgozott a „Szilikon-völgyben”, ahol minden tele van vezeték nélküli technikával, WLAN-okkal, és mindezt jól tűrte. De ahogy a házában digitális villanyórákat szereltek fel, elkezdett fejfájástól, álmatlanságtól, erős szívdobogástól szenvedni, és kénytelen volt másik lakóhelyet keresni. És ahogy átköltözött, az összes szenvedése megszűnt.³⁰

Az elektromos mérőórák felszerelését a lakások digitális hőfelhasználás-mérőkkel való ellátása követte. Ezek sugárzása, szerintünk, még rosszabb, még borzalmasabb, mint a villanyóráké. A központi fűtés *minden* radiátorára felszerelik, és állandóan, még nyáron is, információt továbbítanak, vagyis elektromágneses mezőt bocsátanak ki.

Itt érdemes elmesélni a személyes tapasztalatunkat. A feleségemmel nem régen béreltünk egy lakást pár napra a Thun-tó közelében. Kifejezetten egy kis házat választottunk, saját fűtési rendszerrel. Ez egy régi parasztház volt, melyet négylakásos panzióvá alakítottak át. Amikor odaérkeztünk, digitális hőmennyiségmérőt vettünk észre minden radiátoron. Nyár volt, de mindegyik működött, folyamatosan információt továbbítva a megfelelő cég számára arról, hogy a hőfogyasztás nulla. Nem írom le, mit kellett elviselnünk, míg eljött a másnap reggel. Reggel megkérdeztük a háziasszonyt, miért vannak ezek, hiszen saját olajfűtése van a háznak. És elmesélte, hogy egy férfiakból álló csoport érkezett hozzá (a cégtől) és rábeszéltek a hőmennyiség-mérők felszerelésére. És mivel ebben a kérdésben ő rosszul igazodik el, ez lehetővé tette számukra, hogy rábeszéljék. Megkérdeztük: nem lehet-e ezeket a mérőket kikapcsolni? Azt

³⁰ Zeiten Schrift, № 29, 2018, S.3.

válaszolta, hogy a pincében egy vasdobozt szereltek a falra, lehet, hogy ott van a kapcsoló, de a férfiak lakatot tettek a dobozra, annak kulcsát pedig magukkal vitték.

És így egy nagyon komoly kérdés merül fel: **hogyan kell mindezt érteni?** Némely Zoilos [amphipolisi Zoilos (Kr. e. 400-330 körül) állítólag minden és mindenki ellen beszélt, de főként Platón, Szókratész és Homérosz ellen] válasz helyett mondhatja: „Aki kíváncsi, hamar megöregszik”. Tessék, Németországban egy nagyokos elutasította, hogy a házában digitális mérőket szereljenek fel, és az embereink leütötték, és a mérőket felszerelték. Egy másiknál, aki nem akart nekik ajtót nyitni, egyszerűen feltörték azt. (Ezt sajtóközleményekből vettük). És ezeket az embereket természetesen semmilyen módon sem fogják megbüntetni, hiszen miért is követnének el bűncselekményeket, amikor egyszerűen csak a munkájukat végzik?

Igen, ilyen „villanyszerelők” jelentek meg. Utópisztikus regényekben ők a „belső párt” rész munkaidős tagjai, olyan emberek, akikre a törvény nem vonatkozik, hiszen ők maguk írják a törvényt.

A folyamat pedig, hogy a lakosságot megragadják a digitalizáció áldásaival, tovább halad. A házakat digitális vízőrákkal látják el. Ezek minden 8. vagy 16. másodpercben információt továbbítanak. Ezt megelőzően *évente egyszer* olvasták le az órákat, és ez tökéletesen elegendő volt. Aki elutasítja ezek beszerelését, attól elzárják a vizet.

A lakásokat digitális tűzoltó készülékekkel látják el. Svájcban kigyulladt egy ház egy óvatlan dohányos miatt – az újságokban párbeszédet folytattak arról, hogy jó lenne a lakásokba digitális készülékeket szerelni, melyek még a dohányfüst megjelenését is érzékelik. Ez segítene a dohányzás elleni harcot is logikus befejezésig vinni. Egész Európában megszüntetik a hagyományos vezetékes telefont. Most ott, ahol a lakásban áll – gyakran az éjjeliszekrényen, közvetlenül a fej mellett – még egy digitális berendezést kell beállítani, amely az SHF vételét közvetíti, és amely teljes értékű elektromágneses sugárzást hajt végre.

A tudósok arról értesítenek bennünket, hogy hamarosan lehetséges lesz az emberbe olyan chipet ültetni, amely az összes életfolyamatunkat követi, és egy meghatározott központba továbbít információt, ahol azt regisztrálják, és ahonnan rögtön jelzés érkezik azok zavara esetén.

Külsőleg véve, azt gondolva, hogy az elektromágneses sugárzás egyáltalán nem árt nekünk, ez egy nagy áldás. De az a baj, hogy a tudós-disszidensek kutatásainak eredményei tagadhatatlanul bizonyítják, hogy az elektromágneses sugárzás káros, *nagyon káros*. Egy valóban emberszerető könyvben, amely korunkban nagyon ritka, egy mélyen megalapozott általános következtetésre jutnak, mely így hangzik: „*A mesterséges elektromágneses mezőkkel szennyezett közegben nem lehet egészségesé válni vagy egészségesnek maradni*”.³¹

A szerző arra hívja fel a figyelmet, hogy a világban állandóan nő az olyan megbetegedések száma, melyek keletkezési okáról az orvosoknak semmilyen elképzelésük sincsen – autoimmun betegségek, allergiák, pikkelysömör; senki sem tud és nem is akar tudni arról, hogy az elektromágneses mezők radikálisan megváltoztatják a mikrobiomot – a bélflórát, stb.

De a társadalmi környezet, melyben ma élünk, többé nem véd meg bennünket egyik intézetében sem az ilyen ártalmaktól. Ez a környezet optimizmussal teli, és igyekszik megörvendeztetni bennünket, biztosítva arról, hogy a Földön hamarosan „egyetlen zug” sem marad, melyet ne borítana

³¹ Uwe Karstädt „Natürlich werden Sie gesund: Einsichten, die Ihr Leben verändern”

elektromágneses mező – WLAN és más. A „Digitalizáció napján”, melyet Svájcban most minden évben ünnepelnek, 2017-ben kihirdették, hogy a kormányzat „a zászlajára tűzte a digitalizációt” és egy kiváló tervet állított össze, hogyan kell azt megvalósítani. A községeknek, falvaknak, városoknak és egész régióknak „okos falvakká”, „okos városokká”, „okos régiókká” kell válniuk. Ezt szorgalmazza „mind Svájc központi kormányzata, mind a kantonok kormányzatai”. A „Digitális Svájc 2018” – ahogyan abban előrevetítették – közös munkával fog megvalósulni, melyben részt vesz „az összes állami szintű, továbbá a gazdálkodás, a tudomány, a civilek, a politikusok és a tömeg-média” hatalmi szerve. Az összes erő ilyen mértékű mozgósítása csak a világháborúba történő belépéskor valósult meg. Ez alkalommal ki hirdették az emberiségnek világháborút? Digitális háborút? Valójában éppen erre a kérdésre törekszünk választ adni.”

*

Tegyünk egy kisebb összefoglalást, számoljuk meg, a digitális paradicsom milyen készletével van jelenleg ellátva Európa átlagos állampolgára. Naponta 10-15 órát tartózkodik a számítógépének, okostelefonjának, mobiltelefonjának SHF-mezejében, elválaszthatatlanul beléjük bújva. A lakásában WLAN van, arról működik a televízió és a házi telefon. A telefonnak eközben saját vezeték nélküli kapcsolatot biztosító antennája is van. Lakásának ablakába egy gigantikus, erős antenna „ragyog”. A radiátorokon minden szobában, továbbá a konyhában és a fürdőszobában digitális mérőóra van. Az elektromos áram és a víz mérőórái a pincéből vagy a folyosóról érik őt el sugárzásukkal. Eközben a fülében már vezeték nélküli fülhallgató van, és ezeknek köszönhetően a „nem-zene” és az elektromágneses sugarak már lényegében a fejébe vannak vezetve. Ebédre pedig gyorsan készít magának a mikrohullámú sütőben egy darab génmanipulált marhahúst, cápagénnel beoltott krumplival és paradicsommal. Vacsorára hamburgert eszik a McDonald’s-ban, melyet szintén mikrohullámú sütőben készítettek. És mindezt évekig sőt évtizedekig elviseli – annyira hatalmas az evolúció által az emberbe helyezett „biztonsági tartalék”, és ezért drasztikus intézkedésekre van szükség, hogy szétzúzzák [az embert]. De amit szinte lehetetlen elviselni: vannak konkrét emberek, akik mindezt úgy hozzák létre, hogy értik, amit létrehoznak, és ezeket „szükségesnek”, „helyesnek” tartják!

Nem érzem – mondja a digitalizmus fanja – hogy mindez károsan hatna rám, egyáltalán nem érzem a sugárzásokat. Pontosítsuk, mit jelent ez a „nem érzem”? Természetesen az 5 ismert érzékszervet értik ez alatt. Senki sem látja, nem tapintja stb. az elektromágneses hullámokat, mezőket. Ez tény és ezzel senki sem száll vitába. De itt másról van szó: az elektromágneses sugárzás betegségeket idéz elő az emberben, a betegségek pedig **tünetekben** mutatkoznak meg. Svájcban minden *negyedik* lakója, beleértve a gyerekeket is, nem tud aludni. (Jól pedig csak 5% alszik; érdekes lenne kutatni, kik ezek az emberek.) Minden *második* lakos legalább egyszer fordult életében segítségért pszichiáterhez. Ez a statisztika, de hogy hányan maradnak ki ebből, például azok, akiknél ugyan van pszichikai rendellenesség, de mégsem fordulnak orvoshoz? A világon katasztrofális módon növekszik a ráktól elhunytak száma (ráadásul ezt a statisztikában elrejtik, egyfajta „átlagos statisztikai” adatokat megadva, melyeket egyszerűen a fejükből vesznek), stb.

Oroszországban elvégezték a rák megjelenésére hatást gyakorló okostelefonok minősítését. Az ország volt tisztifőorvosa, Jevgenyij Inyiscsenko ennek kapcsán ezt mondta: „Ez természetesen *bizonyított*. Bármely hullámhatás hat az emberre. Ez nem pusztán emóció, hanem objektív adat”. Németországban a sugárzás javasolt mértéke 0,6 Watt az ember testsúly-kilogrammja vetítve, a Xiaomi

Mi A1 modelljének sugárzása 1,75 Watt kilogrammonként. És ezért van, hogy az agy halántéklebenye az okostelefontól kásássá alakul.

Végtelenül hosszan lehetne sorolni a szörnyű példákat e téma kapcsán. És itt egy nagy és *rejtélyes* problémába ütközünk. *Európában (és bizonyára az egész világon is) szinte egyetlen orvos sem hajlandó hivatalosan olyan diagnózist adni, miszerint a páciensnél a megbetegedést az SHF-sugárzás idézte elő.* A betegségek bármely tünetét más okoknak tulajdonítják. A svájciaknál még az álmatlanságot is a munka elvesztésétől való félelem által előidézett nyugtalansággal magyarázzák. De hát a gyerekeknek is ez a félelme? Általában elismerik, hogy létezik „elektroszmog”, és hogy valaki érzékeny rá. Ha ez pedig egy új allergia-forma, akkor meg is lehet tőle halni, nem?

A továbbiakban meg kívánjuk osztani az olvasóval a saját személyes tapasztalatunkat, mely bennünket tragikus érintkezésbe hozott azzal a totális tagadással, mellyel az orvostudomány viszonyul az elektromágneses sugárzás káros hatásának tényéhez. Ez a tapasztalat sokba került nekünk, de egyidejűleg lehetővé tette, ahogyan ezt a szociológusok nevezik, hogy „résztevéő megfigyelését”(a szociológiai kísérletek egyik leghatékonyabb módszerét) végezzük annak, amiről most mesélni szeretnénk.

* * *

2018-ban sok időt voltam kénytelen bázeli klinikákon tölteni, mindenekelőtt a bázeli egyetemi klinikán. Ez a gigantikus klinika egyidejűleg egy nagy tudományos központ is. Mindaz, ami ott történik, a modern konvencionális (vagy „akadémikus”, ahogyan még nevezik Nyugaton) orvoslás leghaladóbb nézeteit tükrözi.

Ahogy bekerültem, gyorsan észrevettem, hogy ez már a megvalósult „leideni palack”. Nem volt benne valójában „egyetlen zug sem”, ahol el lehetett volna rejtőzni az SHF-sugárzás elől. Az összes folyosón pár méterenként WLAN-antennák fényei világítanak a mennyezetről, habár a „kommunikáció” számára egytizedük is elég lett volna, vagy teljesen nélkülözhetők lettek volna, mivel a klinikát kívülről is erős antennák veszik körül.

Amikor bevezettek a kórterembe, megláttam, hogy az egyik antenna mindössze 50 méternyire van az ablaktól. A helyzetem kritikusnak bizonyult, de nem volt kiút, és elhatároztam, hogy kibírom. Ugyanakkor már néhány óra múlva – éjfél után – rájöttem, hogy csak egy marad hátra: menekülni a kórteremből. Kimentem (jobb lenne azt mondani, kiugrottam) a folyosóra, és egy kedves, már idős nővér könnyen megértett engem. Áthelyezte az ágyamat az éjszakára kiürült szolgálati helyiségbe az épület mélyén, és ott sikerült valahogy kibírom reggelig. Reggel pedig beszéltem a problémámról az orvosokkal. Ők azt válaszolták, hogy nincs számomra kiút, mivel az épületben mindent áthat az, amit én nem bírok elviselni. Ezt én magam is megértettem, és úgy döntöttem, hogy saját felelősségemre elutasítom a klinikán való gyógyítást, hiszen annak semmi értelme sem volt: a sugárzás romboló hatása messze felülmúlta volna a gyógyító hatást. Számomra egyszerűen nem volt kiút. És itt valami olyan ténytet kell kiemelnem, amely, megkockáztatom, *egyetemes jelentőségű. Hatalmas veszély fenyegetett engem, mely az akár halálos is lehetett, ugyanakkor Svájcban, sőt egész Európában sincs egyetlen, sem orvosi, sem jogi, sem humanitárius hatóság sem, amely fel tudna lépni az életem védelmében! Az ő számukra, tekintet nélkül arra, amit hirdetnek, tekintet nélkül az ember élethez való jogának deklarációjára, én mintha nem is léteznék. Európában, a világon már mindent megtettek, hogy az SHF-sugárzástól megbetegedő emberek kiessenek a társadalomból, és hogy számukra semmi más ne maradjon, mint hogy*

*meghaljanak. Az államok azt a feladatot tűzték maguk elé, hogy a területükön **egyetlen hely (folt) se maradjon magas SHF-sugárzás nélkül!***

Az ügyeletes orvosok nem ellenezték, hogy visszautasítom a kezelést, mivel a létesítményükben mindent magas elektromágneses mező borított, de egyetlen feltétellel, hogy a visszautasítás következményeit vállalom. Én pedig vállaltam.

Amíg pakoltam a holmijaimat, a részlegbe érkezett egy csoport orvos az osztályvezetővel együtt. Rendkívüli csodálkozást fejeztek ki a tapasztalataimmal kapcsolatban, ezt mondva: a többiek miért nem érzik ezt a sugárzást? Törekedtem valamit magyarázni neki, a természettudományos ismereteikre alapozva, mivel valamikor bányászati főiskolát végeztem, ahol Moszkva egyik legerősebb fizika tanszéke volt. De valamiért elutasították, hogy erről a témáról beszéljünk, a csoportjukban lévő professzor pedig – már nem fiatal, nagyon tiszteletreméltó kinézetű férfi, akire egyetlen pillantást vetve meg lehetett érteni, hogy ez a tudós orvos nagy és megszolgált tekintéllyel rendelkezik – közölte: „Még feltételezni sem tudom, hogy az elektromágneses sugárzás károsan hathat az egészségre!”

Ellenvettem, hogy egész sor teljesen szakmai tudományos kutatás van, mely az ellenkezőjét bizonyítja.

– Nem tudom, mik ezek a kutatások és ki vezeti őket – válaszolt a professzor.

Az osztályvezető, látva, hogy az a szándékom, hogy elutasítva a kezelést, elhagyjam a klinikát, keményen ezt mondta nekem:

– De önnek komoly betegsége van, még bele is halhat!

Erre én bosszúsan – a nehéz éjszaka után, és ráadásul valóban fizikailag kimerülve – így kiáltottam.

– Jobb később meghalni, mint most és itt!

A kópéságom szórakoztatta a csoportot. Aztán pedig a professzor, aláhúzva a korrektségét, ilyen beszélgetést folytatott velem:

– Megengedi? Ez pusztán formalitás, felteszek önnek néhány kérdést.

Majd elkezdte kérdezni: Hányadika van ma? Milyen helyen vagyunk most? Hogy hívják a várost, melyben élünk? stb. A „vizsgát” „ragyogóan” kiálltam, a professzor teljes megelégedettségét fejezte ki, ugyanakkor kollégáinak azt tanácsolta, hogy irányítsanak át engem pszichiátriai szakértőhöz. A kollégák elhallgattak, ő pedig egy rövid eszmecsere után megismételte a tanácsát.

Ez a tanács, nem titkolom, megrendített. Törekedtem, hogy a megbecsült professzort igazoljam saját magam előtt. Ezt mondtam magamban: Ő bizonyára Svájcban született, egész életét ott élte le, és honnan és miért kellene tudnia, hogy az egykori Szovjetunióban volt egy professzor, akinek családneve Sznyezsnyevszkij, ő állította fel a „lassú lefolyású skizofrénia” diagnózisát, amelyet aztán elkezdtek a disszidensekre „ragasztani”, és börtönök helyett a KGB zárt elmeógyógyintézeteibe küldték, ahol „kigyógyították” őket a „másként gondolkodásból”, a szovjetellenességéből. E szervezet követői, hasonlóan a modern európai orvosoknak az elektromágneses sugárzás „áldásához” való viszonyukhoz, „még feltételezni sem tudják”, hogy normális ember képes legyen kételkedni olyan javakban, mint a bolsevizmus-szocializmus”. Ilyen fajta intézetbe kerül Pjotr Sztarcsik, a Moszkvában jó ismert zeneszerző, aki különböző költők verseire írt gyönyörű dalokat. Például még egyszer megzenésítette

Goethe „Hegycsúcsok” c. versét, zenét szerzett az ukrán filozófus, Szkovoroda „Isten a legjobb közgazdász” c. versére. Sok éven át baráti módon beszélgettünk vele az Antropozófia talaján, gyakran részt vett az antropozófiai csoportunk munkájában. Ő egy olyan ember, aki állhatatos, teljesen pozitív keresztény társadalmi érzülettel rendelkezik. Két évig tartották az intézetben, haloperidollal tömték, melytől az egészséges ember megőrül. Isten ments, hogy bárki is átélje azt, amit Pjotr átért. De kiállta, hiszen nemcsak lelkileg volt abszolút egészséges, hanem szellemileg is erős ember volt.

Pjotr Sztarcsik sorsa azért is mélyen bepecsételődött az emlékezetembe, mivel akkoriban az antropozófiai tevékenységem miatt a KGB engem is a disszidensek közé sorolt. És íme, sok év elteltével olyan helyzetbe kerültem Svájcban, mint amilyen elől menekültem a Szovjetunióban. – Volt min elgondolkodni.

Aznap a kórházban, rövidesen e beszélgetés után, a folyosón újra találkoztam az osztályvezetővel, és hogy valahogy „lekerekítsem” a professzorral folytatott beszélgetést, azt mondtam neki, hogy az elektromágneses sugárzás káros hatásának észlelése: küszöb-probléma. Egyesek számára már most is elviselhetetlen, de mivel a mezők feszültsége és formáik sokfélesége állandóan nő, idővel egyre több ember fogja érezni. Erre az osztályvezető ingerülten így válaszolt: **Óh, hát ki ne tudná ezt?!** Ezt azért hangsúlyozom, hogy az olvasó elgondolkodjon azon módszerek szörnyűségén, melyek segítségével a Földön az egész életet elektromágneses sugárzásokkal telítik. Kinek lehet erre erősen szüksége? Az erre a kérdésre kapott válasz nélkül egyetlen ember sem aludhat nyugodtan.

Ez volt „az igazság pillanata”! De nekem ez semmit sem adott. Az észérvek Európában teljesen megszűntek szerepet játszani. Ha a már ott uralkodó propagandát készpénznek vesszük, a kultúra természetes fejlődésének, akkor csak egy marad: azt gondolni, hogy egész Európának, egész lakosságának elment az esze; vagy mentalitását alapjáig az ahrimáni gondolkodásmód hatotta át.

Elmentem a klinikáról, és a kórtörténetembe azt jegyezték be, hogy ezt azért tettem, ment **„nem viselem el az elektroszmogot”!** – De hiszen „szmogot” az **összes** digitális berendezés létrehoz. **És ez elismert tény!** Ez azt jelenti, hogy a professzor tudott erről! Akkor hogyan értsem azt a jelenetet? Ezek után kétszer olyan szörnyű. És hol játszódtott? – Az európai tudomány és humanizmus „templomában”!

Mivel a betegségem súlyosbodott, egy bizonyos idő múlva ismét ugyanarra a klinikára kerültem. A sors kegyes volt hozzám. Ekkor is egy okos, kedves nővér került elő, és egy orvos. Találtak számomra egy olyan helyet, ahol legalább valahogyan kibírtam. Gyógyulásról természetesen szó sem lehetett. A klinikát ugyanolyan betegen hagytam el, mint ahogyan bementem. Még a tüneteket sem sikerült megszüntetni. Csak megismertem a gyógyszerek egy sorát, melyek szükségesek voltak az esetemben, és a betegségből otthon lábaltam ki, még az antropozófus orvoslás segítségét is igénybe véve.

Emlékezve erre a történetre, ezt kérdezem magamtól: hol lennék, ha akkor nem találtam volna azokra a kedves emberekre? Ilyenek pedig, észre lehet venni, hogy egyre kevesebben vannak a klinikákon. Őket a tiszták nemzedéke váltja fel, melyben gyakran találni olyan fiatalokat, akik, úgy mondanám, hogy lelkileg és testileg sterilek. Korrektek lesznek, de a jövő biorobotjainak stílusában. – A digitális század orvosi személyzete! Szakmai krédójuk így hangzik: mene, tekel, fares. Én már megfigyeltem őket, és számomra ez ijesztő volt.

Emberek ezrei kényszerülnek az én szörnyű helyzetembe, akiknek úgy kell kórházba feküdniük, hogy nem bírják el az elektromágneses sugárzást. (Most pedig, a 2018-as évvel kezdve, Svájc összes

kórházában áttértek arra, hogy az élelmiszert csak mikrohullámú sütőben készítik.) És mindezt a széles tudományos, politikai és más nyilvánosság szeme láttára teszik. És ennek kapcsán csak ezt lehet mondani: szörnyű az a helyzet, amelybe Európa az utóbbi 10-15 év alatt került!*)

---

*) Amikor a könyv munkálatai már befejeződtek, egy érdekes és aktuális anyag került a kezembe, egy nyílt levél Németország Közlekedési és Digitális Infrastruktúráért Felelős Minisztérium minisztere, Andreas Scheuer számára (2018. 08. 28.), a „Digitális információs eszközök kérdésével foglalkozó orvosi munkacsoport, Stuttgart” (Ärztarbeitskreis digitale Medien Stuttgart. Kapcsolat: Dr. Jörg Schmid, Herwegstr. 7, 70197 Stuttgart. Mail: aerztebrief@online.de) írta. Idézzünk belőle. A levélben az elektromágneses sugárzás okozta megbetegedések 15 tünetét sorolják fel, majd ezt írják: „Tudományosan már régóta bizonyított, hogy ezeket és sok más tünetet az elektromágneses sugárzások idézik elő vagy azoknak köszönhetően rosszabbodnak. És mégis, sokan azok közül, akik a felsorolt tünetektől szenvednek, nem tudhatják meg a keletkezésük okait. Általában évek telnek el, mire felfedezik a betegségük és a nagyfrekvenciás sugárzás közötti kapcsolatot, gyakran csak azután, miután saját tapasztalatuk alapján győződnek meg arról, hogy azokon a helyeken, ahol a sugárzás gyenge, az egészségük állapota nyilvánvalóan javul vagy a tünetek teljesen eltűnnek.

A politika és a társadalom ezeket a pácienseket nem veszi komolyan vagy egyszerűen cáfolja. Állandóan annak a veszélynek vannak kitéve, hogy a szervezetük nem lesz képes kompenzálni az elektromágneses sugárzás hosszan tartó hatását, és akkor munka nélkülivé válnak, segítségre szorulnak és végül akaratuk ellenére a szociális segítőrendszertől válnak függővé, vagy üldözési mániát tulajdonítanak nekik, pszichiátriai kezelés alá vonják őket, és elmebetegnek kezdik őket tartani.

Az ilyen krónikus betegek állandóan kénytelenek költözni, hogy az SHF-sugárzásnak kevésbé kitett lakóhelyet találjanak. A pácienseink egy meghatározott része pincékben, autókban próbál alvóhelyet találni, éjszakánként erdőbe kimenni, hogy nyomorult viskókban éljenek, ahol a rendőrség és erdészek zaklatják őket, ember számára méltatlan körülmények között élnek.

Nem ritka, hogy olyan esetekkel találkozunk, amikor az elkeseredett páciensek, akik az SHF-sugárzásra erősebben érzékenyek, megfosztva a lakóhelyüktől, hazájuktól, öngyilkossággal vetnek véget életüknek. És ez egy demokratikus országban történik, melyben a lakhatási jogot törvény garantálja.

... az elektromosságra túlérzékeny betegek száma exponenciálisan nő. Most egy belső-deutsch [Németországon belüli] menekült-mozgalom politikailag generált születésével van dolgunk, melyet a felelős személyek nem akarnak figyelembe venni, és ezeket az embereket a sorsukra hagyják.

Mi, ökológiai és környezeti problémákkal foglalkozó orvosok nem tudjuk és nem akarjuk tovább túrni a társadalomból kivetett emberek számának fatális növekedését ... Ezen krónikus betegek számára elektromágneses sugárzástól mentes élettereket kell létrehozni, ahogyan ezt Svájcban már évek óta teszik.

É nemcsak az elektromágneses sugárzásra érzékeny, hanem az egészséges szervezetek is reagálnak az SHF-sugárzás káros hatására, gyengül náluk az immunrendszer, a sejtszintű anyagcsere, stb. Ezért feltétlenül szükséges **sugárzásmentes** helyek, zónák létrehozása az összes szociális és gyógyászati-terápiás intézményben, óvodákban, iskolákban, egyetemeken és az emberek találkozási helyein.

... **a vezeték nélküli kapcsolat az egész nép egészségét veszélyezteti**, rákbetegségek, degeneratív, idegbetegségek okozója. Ezeknek a technológiáknak a korlátlan, végtelenül elszórt bevezetése **felelőtlen**. ... meg kell állítani és korlátozni kell ezeket”.

És lehetetlen megállni, hogy röviden ne szóljunk az ilyen jellegű dokumentumok még egy másikáról is. Manfred Schpitzer, az ulmi pszichiáter és agykutató nemrég kiadott terjedelmes monográfiájára gondolunk, melynek címe: „Az okostelefon-epidémia” (Die Smartphone Epidemie). Maga a szerző ezt mondja róla: „Ha kritikusán beszélek arról, hogy az okostelefon folytán elhunytak száma messze meghaladja például a tüdőrákban elhunyt dohányzó emberek számát [de hiszen ezek milliók?!], akkor eredményként felháborodásig eljutó bizalmatlanságot aratok. És ez attól független, hogy mindezt dokumentumok támasztják alá”.

A könyv preambulumban ez áll: „Még a befektetők és a vállalkozók is elgondolkodnak a (káros) következményeken (mármint az okostelefon-használat következményein). Az »Apple« főnöke nem ajánlotta az okostelefonok használatát az iskolákban, Franciaország elnöke betiltotta ott azokat, Dél-Koreában pedig évek óta él a törvény, mely megvédi a fiatalokat a mobiltelefon használatának káros következményeitől.

Az okostelefon ártalmas az egészségre, az oktatásra és az egész társadalomra, és ez megbetegedések egész sorát okozza, mely vitathatatlanul bizonyított, de melynek mértékét csak kevesen ismerik fel”.

Ilyen az okostelefon! Akkor pedig mit mondjunk az elektromos árammérőről, melynek ártalma 30 okostelefonéval egyenlő, vagy a házaink tetőin kinövő antenna-füzérekről.

*

A kórházban begyűjtött gazdag tapasztalat megkövetelte, hogy átgondoljam, mivel jelentősége messze meghaladta az én személyes „kálváriámat”. Emlékeztem Rudolf Steiner egyik előrejelzésére, melyben ezt mondja: „A Nyugat radikális szárnya a bolsevizmusban éli ki magát, és a Nyugatnak át kell élnie, hogy az, amit nem akar és ami Keletre tolódik, egy nem túl távoli időben visszatér hozzá, visszatér az, amit ő oda távolított. És akkor ez egy »figyelemre méltó önismeret« lesz” (GA199. 1920. 08. 21.). Ma már konstatálható, hogy ez a „visszatérés” javában zajlik, és íme a „figyelemre méltó önismeretet” ma még csak azoknak hozza el, akik elegendően hosszú ideit értek Európa keleti részén. Ők könnyen felismerik ezt a jelenséget *Nyugaton. És ez nem tud nem sokkolni bennünket.* Évtizedekig élni a bolsevik diktatúra igája alatt, aztán mégiscsak Nyugatra szakadni, hogy a „szabadság levegőjét” szívjuk, és azt tapasztalni, hogy az már áporodott, és hogy ezt az áporodottságot már jól ismered. De bizonyos szempontból igaz, hogy mégiscsak más, ráadásul rossz értelemben „más”. És a régi bolsevizmusnak ezt az újszerűségét rendkívül fontos átlátni és megérteni. Egy beszélgetés segített megérteni a felvilágosult orvos-tudósokkal való összeütközésemet a bázeli egyetem klinikáján az SHF-sugárzás kapcsán, amiről a lehető legrészletesebben fogok mesélni.

Van egy jó ismerősöm. Ő is antropozófus, és akárcsak én, szenved a mesterséges elektromágneses sugárzástól. Ő nem gyökeres svájci. A nagyapja és a nagyanyja osztrák volt, és még az Anschluss előtt sikeresen átköltöztek Svájcba. Az anyja egy olyan családból való franciához ment férjhez, akiknek az ő szülei segítettek valamiképpen a megszállás idején szintén áttelepülni Svájcba. Az ismerősöm egy helyi újságnál (vagy magazinnál) dolgozik, és időnként Dornachba látogat. És amikor onnan visszatér, Bázelen átutazva, találkozunk és beszélgetünk.

Az egyik utolsó találkozásunkkor meséltem neki a kórházi történetemről.

– Ez elképesztő! – kiáltott fel. Valami rendkívül hasonlót tapasztaltam én is. Szeretnéd-e, hogy elmondjam?

Természetesen nagyon akartam, és íme, ezt mondta el nekem.

– Nem annyira régen – kezdte – nekem is kórházba kellett feküdnöm. A kórház szintén megfelelt annak, amit te „leideni palacknak” hívsz. Ahogy bekerültem, egyszerűen nem tudtam, hová menjek. Éjjel két óránál többet nem aludtam. De micsoda alvás volt az! Látszólag alszol, aztán felébredsz – és rá kell jönnöd: lehet, hogy csak képzelődtél, hogy aludtál. Stb. Elkezdtem magyarázni a helyzetemet, az állapotomat az osztály vezetőjének, valahogy a segítséget kérve. Egyszer-kétszer meghallgatott, nem titkolva a szkepticizmusát, harmadjára pedig élesen és kategorikusan megkövetelte, hogy az erről a témáról való beszédet hagyjam abba, hiszen egyáltalán nem érti, miről van szó.

Azt javasoltam neki, hogy végezzen velem egy kísérletet. Azt mondtam, hogy néhányszor, de legalább 100-szor!, tartson engem felváltva a klinika kórtermében, aztán helyezzen át oda, ahol a sugárzás normán belüli, és eközben mindkét helyen mérjék meg a vérnyomásomat, végezzenek vér-analízist stb., és ha mind a 100-szor az jön ki, hogy a vérnyomás és a többi az elektromágneses mezőben romlik, a mezőn kívül pedig javul, akkor természettudományos bizonyítékot kap arra, hogy az elektromágneses sugárzás az embert beteggé teszi. Akkor pedig ezt tudományos felfedezésnek lehet nyilvánítani és Nobel-díjat kapni, mivel ez egyetemes jelentőségű felfedezés. De a javaslatom csak még jobban feldühítette.

El kellett hallgatnom, és ő pedig azt találta ki, hogy *rákényszerít*, hogy ne legyen a mező hatásáról semmilyen tapasztalatom.

Röviden felvázolom neked ennek a személynek a külsejét. Még fiatal nő volt, de már az osztály vezetője. Természetesen becsvágyó volt. A svájci korrektség kánonjai szerint teljesen elfogadhatatlan módon viselkedett velem. De az erre való képessége, számomra úgy tűnik, az ő született vonása volt. Meglehetősen vonzó külsejű volt, de arca a kissé kerekded vonásaival észrevehető hasonlóságot mutatott Lucifer kinézetével, ahogyan őt Rudolf Steiner ábrázolta. Volt benne valami mondhatnám fenségesen parancsoló, megkérdőjelezhetetlenül parancsoló, amely fellobbant a méltatlankodástól, ha valaki ellenszegült az ő akaratának, aki az ő alapvető érdekeit sértette.

Afféle Pallasz Athéné a digitális században – tettem hozzá.

Valószínűleg – fejezte ki egyetértését. De ahogy nekem tűnt, tudományos ismeretekkel még nem túl erősen volt felszerelve, de tetszettek neki a különböző digitális kütyük, melyekkel az orvostudományt felszerelték, szerette kipróbálni azok emberekre gyakorolt hatását. Sőt bizonyos gyerekesség jellemezte őt, mintha játszott volna az emberekkel. A gyermekek pedig, tudod, kegyetlenek is tudnak lenni. Hamar megértettem, hogy számára én nem annyira egy páciens vagyok, hanem inkább játékának objektuma, egy fehér laboratóriumi egér.

Amikor két ápoló kíséretében belépett a kórterembe, a nekem állított ultimátum után, hogy hallgassak el, gyorsan és érthetetlenül motyogott valamit. Ezt úgy értettem, hogy meg akarnak nálam valamit mérni, talán a légzésemet. Az ápolók gyorsan és ügyesen szabaddá tették a mellkasomat, néhány tapadókorongot erősítettek rá, melyek egy bizonyos, fehér zacskóval védett készülékhez csatlakoztak, azt biztosítótűvel a fehéreneműhöz tűzték, és készültek elmenni. Kérdeztem, mennyi ideig tart a mérés. Azt válaszolták, hogy végig, amíg a klinikán tartózkodok. Csodálkoztam, mivel ezt nem beszéltük meg. De rögtön elmentek. Velem pedig a következő történt. Már néhány perc múlva éreztem, hogy az egész mellkasomat sűrű felhőhöz, sőt folyadékhoz hasonló valami önti el, és blokkolja a légzésemet. Nem tudom, mi volt ez, lehet, hogy valamilyen új, még ismeretlen allergiaroham, melyet az elektromágneses sugárzás idézett elő.

Csengettem, és mindhárman ismét bejöttek a kórterembe, és a panaszomra válaszul elkezdtek gyözködni, hogy mindez csupán képzelet stb. De már nem tudtam rájuk hallgatni. Egy borzalmas fulladási roham kezdődött nálam. Letéptem a mellkasomról a tapadókorongokat, és úgy tűnik, időben tettem, hiszen ha néhány másodpercet késtem volna, elvesztettem volna az eszméletemet. A doktornő, látva, hogy a szavakkal történő kapcsolat elveszett velem, vállon ragadott, és a már elakadó szemeimbe nézve előre-hátra kezdett ringani, jelezve, hogy én is ugyanezt tegyem. Elkezdtem lassan ringani, és lassanként magamhoz tértem, de még sokáig nem tudtam a légzésemet rendbe hozni. A doktornő és az ápolók fogták a készüléket és elmentek, semmiféle aggodalmat sem mutatva a történetek miatt, de ő

mégiscsak megijedt, és kicsit később bejött a kórterembe, és megkért, hogy ne tegyek panaszt a klinika vezetésénél. Én pedig ultimátumot adtam neki, hogy ha még egyszer megengedi magának, hogy hasonló kísérleteknek tegyen ki engem, akkor panaszt teszek. Csak láttad volna, mi történt velem. Az arcáról egy pillanat alatt elszállt a feltételes barátságosság, és megvetővé vált. Olyan düh- és gyűlöletszag áradt felém, mely, ahogy mondják, „nem e világból való”. Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy az életem valós veszélynek van kitéve ezen a klinikán, és az erre reagáló egóm felsikoltott: „Elment az eszed: Hiszen ez Svájc, ahol már ősidők óta axióma, hogy ebben az országban semmilyen rossz dolog nem történhet az emberrel!

A doktornő egy idő után magához tért, sőt még mosolygott is, ugyanakkor néhány napig, a kórterembe lépve, mintha nem is vette volna észre a létezésemet. Ő a gyógyító orvos, engem, a páciens.

Az ismerős cigarettát vett elő és rágyújtott. A beszélgetésünkben szünet állt be.

– Ő svájci-e, ez a doktornő? – kérdeztem.

– Igen, kétségtelenül. De az a benyomásom keletkezett, hogy ez valami új, számunkra ismeretlen emberfaj, amely egyenesen most születik.

Nem kezdtem elmesélni a hasonló tapasztalatomat, hanem Bulver-Lytton „Vril vagy az emberiség jövője” c. regényére tereltem a beszélgetést.

– Olvastad-e? – kérdeztem. Az ismerősöm csodálkozva nézett rám, és semmit sem mondott, én pedig folytattam:

Az egódnak pedig igaza volt. Tudod, a szovjet időkben, amikor drákói módszerekkel ellenőriztek mindenkit, aki átlépte a határt, az történt, hogy svájci turistacsoportokat minden ellenőrzés nélkül engedtek át. A vámosok meg voltak róla győződve, hogy ezek az emberek nem engedik meg maguknak, hogy bármilyen engedélyezetlen dolgot hozzanak a határon. A népben egy olyan elképzelés élt, hogy a svájciak valamiféle Oikumené, az áldottak földjének lakói. Ám most ...

Az ismerősöm félbeszakított: Bizonyára tudod, hogy Hitler atavisztikus tisztánlátással rendelkezett, és ahogy mondják, átélt egy találkozást a „szuperemberrel”, ami sokkolta őt. És akkor azt mondta, hogy ez egy új faj, és számára szörnyű. Nekem ez után a kórház után az jutott eszembe: nem kell-e ezt a fajt digitálisnak nevezni? És elmosolyodott, ahogy a svájciak mindig tesznek, amikor a beszélgetés túl komolyra fordul.

– Próbáljuk meg összegezni, mire jutottunk a beszélgetésünk során – javasoltam. – Ezek az emberek – a tudósokra és orvosokra gondolok – nem akarják az ő maguk által kidolgozott módszerek, elvek segítségével kutatni az elektromágneses sugárzás egészségre gyakorolt káros hatását vizsgálni, a tüneteket felismerni. Aláhúzom, nem akarják azt tenni, amit a közvetlen szakmai kötelezettségükre való tekintettel kötelesek lennének tenni. És amikor a tudós-disszidensek ezt teszik, akkor minden módon megrágalmazzák, sőt börtönbe ültetik őket. Az a benyomásunk keletkezik, hogy a felvilágosodás korában a régi inkvizíció születik újjá. A tudást elvetik. És mi marad akkor? – a hit, a politikai létesítmények, az uralkodó ideológia dogmáiba vetett naiv, vak hit, mely a tudósok világát arra kényszeríti, hogy megváltoztassák tudományos alapelveiket.

– Akkor pedig kiderül– kiáltott fel az ismerősöm – hogy te és én az orvosok számára nem páciensek voltunk, hanem *eretnekek*! Az eretnekekkel pedig, ahogyan tudjuk, minden korban egyformán bántak.

– Igen, igen – vettem fel a gondolatát, szovjet módon ezt így fejezték ki: „ha az ellenség nem adja meg magát, akkor megsemmisítik”. És az orvosok mindezt megértik. Választás elé állítják őket: vagy a képmutatás, vagy pedig repülnek a tisztségükből, a szakmájukból. És még ott van a Strickt observance – „szigorú engedelmesség” követelménye, melynek sokan alá vannak vetve, és emiatt dühösek is.

Miért mi ketten vagyunk azok a „szerencsések”, akiknek e „hit” radikális megjelenésével kell találkozniuk? – Azért, mert a digitalizáció az egész emberiség megbetegedéséhez vezet, és ezért ki másnak, mint az orvostudománynak van vele elsősorban dolga? És itt emlékezni kell Rudolf Steiner szavaira arról, hogy a régi inkvizíció habár szörnyű volt, de megmutatja, hogy akkor „eretnekek” is voltak; a jövőben eretnekek nem lesznek, és ennek érdeme az orvosoké lesz!

Most képzeljék el, milyen benyomást kelthettünk ketten, akik az új „hit” templomában megjelentünk, és bátorkodtunk nyíltan tagadni azt!

Ekkor elváltunk, de az ismerősöm, néhány lépésre már eltávolodva, visszafordult és a kezét felém nyújtva, félig kérdően így szólt:

– Végül pedig kiderül, hogy a tudós-revizionisták – ezek neoprotestánsok? – Ekkor mindketten felneveltünk.

Ilyen volt ez a számomra emlékezetes beszélgetés. De valamit még hozzá kell tenni. A beszélgetés során mindketten teljesen biztosak voltunk abban, hogy egy bizonyos módon úttörőkké váltunk, amikor arra a következtetésre jutottunk, hogy a digitalizmus lényegében a vallás egy új formája, és hatalmas volt a csodálkozásunk, hogy a beszélgetésünket mintegy fél évvel megelőzve, a 2018-as év legelején, Svájc legfőbb újsága, a „Die neue Zürcher Zeitung” nyíltan megvitatásra tette fel ezt a kérdést, egy olvasói vitát rendezve. A kérdést az újság így tette fel, ahogy mondják, „nem a szemöldökök közé, hanem egyenesen a szembe” [oroszfrazeológia, jelentése: pontosan. Egy legenda szerint az egyik kozák megígérte Rettegett Iván cárnak, hogy az ellenség szemébe talál, de a lövés pontatlan volt, és a szemöldökét találta el. Ennek ellenére a cár megjutalmazta a kozákot és családját.]: A digitalizmus egy új vallás-e?” Továbbá: „Nem vált-e már régen a digitalizmus szektává, és milyen következményei vannak ennek mindannyiunk, az emberek és a társadalom számára?” Helyhiány miatt csak néhány véleményt idézünk a feltett kérdések kapcsán. Íme az egyik: „A digitalizmus egy olyan ideológia, amelyet sok híve a fanatikus jellemző, abszolútumra való igénnyel véd”.

Vagy itt van még egy ilyen vélemény: „A gépek vallását az ember, az emberiség iránti mélyen gyökerező megvetés vezérli. És következésképpen a nem túl távoli jövőben az ember a géppel egy új szuper-fajjává (szuper-fajtvává) olvad össze”. És végül egy amerikai író, William Gibson véleménye, melyet a „Zeit” c. lapnak adott interjúban fejtett ki, és melyet a vita egyik résztvevője saját válaszaként illesztett be: „Ezek az emberek ateisták, nincs vallásuk; de ugyanilyen a mechanizmus is. Isten eljön és mindannyiunkat megment, de ebben esetben a technológia lesz az isten”.

És íme, az utolsó: 2019. szeptember 21-én Bernben, a kormány háza előtt tüntetés volt az 5G bevezetése és az „erőszakos elektromágneses sugárzás” ellen. A tiltakozás meglepően pontos formulája! A világban egy új, egyedülálló diktatúra állt fel: a *fiziológiai*! Ilyen még sohasem volt, és tessék, ha kiegészül a világnézet diktatúrájával (liberális-zöld), akkor arról kell beszélni, hogy a világot

még sohasem hallott erőszak tartja fogva. És itt egy egészen egyedi ahrimáni humor jelenik meg: az egyidejűleg fiziológiai és szellemi diktatúrát egyszerre a liberalizmus és demokrácia csúcsának hirdetik!

*

Az ismerősömmel való beszélgetés lehetővé tette számomra a kórházi ütközéssel kapcsolatos gyötrő gondolataim befejezését. És megpróbáltam úgymond logikailag befejezett formába önteni azt, amit a professzor mondott. Ennek a formának ilyennek kellene lennie: „Még feltételezni sem tudom, hogy az elektromágneses sugárzás károsan hathat az egészségre!”, mivel nincsenek receptorok, melyekkel azt érzékelni lehetne. Ez teljesen megfelel annak a valóság természetére vonatkozó szigorúan materialista nézetnek, mely, még Lenin meghatározása alapján, olyan „érzetekben [adott számunkra], melyet az érzeteink másolnak, fényképeznek, ábrázolnak, és melyek azoktól függetlenül léteznek”.

Lehetőségem volt Moszkvában az egyik cég mérnökével beszélgetni, aki helyiségek elektromágneses sugárzástól való izolációjával foglalkozik. Amikor azt mondtam neki, hogy én szenvedek ezektől a sugárzásoktól, megkérdezte tőlem.

– De honnan tudja, hogy éppen ezektől szenved?

Azt válaszoltam, hogy érzem, de ő ellenkezett:

– Ilyen nem lehet, mivel nincsenek „szenzorok”, melyek lehetővé tennék számunkra észlelni az elektromágnes hullámokat és mezőket.

Igen, ez így van, ezért a mezők érzékelésének kérdésében pontosítanunk kell, melyről már korábban elkezdtünk beszélni. Mi ad nekünk jogot arról beszélni, hogy érezzük a mesterséges elektromágneses sugárzás ránk gyakorolt káros hatását? Természetesen nem a látás, nem az ízlelés, nem a tapintás stb. A *tőlük eredő betegségek tüneteinek észlelése* ad erre jogot.

A professzorral való akkori beszélgetésben azt kellett mondanom neki: amikor elég erős mesterséges sugárzás mezejébe kerülök, akkor *rosszabbodik a közérzetem, emelkedik a vérnyomásom, fejfájás keletkezik, stb. És mivel ezt sokszor megfigyeltem, állandóan megfigyelem, ez arra kényszerít, hogy önállóan vonjak le következtetést a betegségi tünetek okáról, nem megvárva, amíg az orvosok méltóztatnak ezt megtenni; és ez teljesen elegendő ahhoz, hogy azt állítsam: érzem az elektromágneses sugárzás szervezetre gyakorolt káros hatását.*

Ismert, hogy erre rögtön jönnek az ellenvetések abban a szellemben, hogy ugyanazokat a tüneteket különböző okok tucatjai képesek előidézni. De az is ismeretes, hogy az orvostudomány egyik legfontosabb feladata abban áll, hogy megjelenítse minden konkrét betegség tünetkomplexumát. Ezért a tudós-újprotestánsok (nevezzük őket így) ezen az úton haladnak. Ez az orvostudomány alapvető igazsága. Ez a hagyományos orvoslás („akadémikus orvoslás”) fő útja. És ha valaki nem ezen az úton akar járni, mi ennek az oka?

Gondoljunk arra, mi volt a helyzet a radioaktív sugárzással. Az 5 érzékszervvel azt szintén nem lehet észlelni. Ezért az általa előidézett betegségek tüneteit tanulmányozták. Ott különösen gyors és tragikus volt a megjelenésük folyamata, és ez minden megoldott, ugyanakkor a mai napig úgy van, hogy ott, ahol a radioaktív sugárzás veszélyesen, de nem katasztrofálisan emelkedik, a lakosságot sokáig nem

értesítik (gazdasági megfontolásból), ő maga pedig közvetlenül nem érzi. Az emberek folytatják az életüket, csak azt észrevéve, hogy például elkezdett fájni a fejük, gyakrabban halnak meg rákban, stb.

A digitalizáció esetén a megbetegedések keletkezésének folyamata hosszabb, de következményei nem kevésbé szörnyűek, mint a megemelkedett radioaktivitásnál. Ugyanakkor ha valaki azt mondja, hogy elkezdett rosszul aludni, krónikus fáradtságtól szenved (sajtóközlemények alapján Svájcban emberek milliói ilyenek), idegessé vált, botránnyokat okoz a családban, barátságtalan lett a munkatársakkal, stb., és megpróbálsz rámutatni az elektromágneses sugárzás hatására, akkor rögtön ellenkeznek: De hát én nem érzem azokat! Segíteni neki, akárcsak a radioaktív sugárzás esetén, fizikusok és orvosok tekintélyes, kutatásokkal alátámasztott véleménye tud, mellyel senki sem száll vitába. És mivel ők ezt nem teszik, vagyis nem teljesítik a közvetlen dolgukat: megvédeni a lakosság egészségét, ezért a kérdés ennek okairól politikai, sőt metafizikai szférába kerül. És mindenáron választ kell rá találni.

*A modern tudomány, „szimbiózisba” lépve az uralkodó politikai akarattal, egy hatalmas, korszakos hamisítást követ el. Tagadja a globális, veszélyes – minden ember számára veszélyes – jelenséget, felhasználva, hogy nem érzékelhető az öt érzékszervvel, és „elfeledkezve” végrehajtani az ilyenkor szükséges tetteket: **kutatásokat végezni, feltárva az elektromágneses sugárzás emberre gyakorolt káros hatásának tünetkomplexumát.** Sőt, azokat, akik merészkednek ezeket feltárni, a hatalom kíméletlenül elnyomja. Ez ismét „az igazság pillanata”.*

Van még természetesen lehetőség a mikrohullámok, elektromágneses terek szervezetre gyakorolt káros hatásának közvetlen észlelésére (hiszen az embernek nem 5, hanem jelentősen több érzékszerve van, létezik például az életérzék), de most tartózkodunk attól, hogy erről beszéljünk. Ebben a kérdésben nehéz közös nyelvet találni azokkal az emberekkel, akiknél a mobiltelefon gyakori fülre helyezésével az agy halántékrésze kásává alakult, ők pedig azt állítják, hogy „semmit sem éreznek”!

Ha kívülről nincs segítség, akkor az embernek magának kell képesnek lennie azonosítani saját megbetegedéseinek tünetkomplexuma és a mesterséges elektromágneses sugárzás közötti kapcsolatot. *Ehhez számára elegendő az öt érzékszerv és egy kevés ész, megfigyelőképesség.* És akkor kiderül, hogy az ún. „szuperszenzitivitás” valójában nem lép túl ezeken a határokon.

*

A bolsevizmus stagnálása idején a Szovjetunióban elméletének apoteózisához jutott, mely ebben jelszóban talált kifejezést: Marx-Lenin tanítása azért mindenható, mert igaz! Ez egy teológéma. Európában újjászületve ez a jelszó teljesen más feltételek közé jut, de azok csak még kedvezőbbek számára az orosz feltételekkel összehasonlítva. Ott az orosz ember mentalitásához igazodó elmélet vallási jelleget öltött, az állami ünnepek egyre hasonlóbakká váltak az egyháziakhoz. Nos, maga a bolsevizmus – ez ma teljesen bizonyított, aki pedig nem emlékszik, figyelje meg az életet Észak-Koreában, ahol a mai napig aktívan zajlanak misztériumok, melyeknek alapja a vezér múmiája – vallás volt. Európában, ahová most megérkezett, kiderült, hogy a „hitet” még az *emberi fiziológia tényévé* is lehet tenni, ráadásul tömegesen és a „hívek” legcsekélyebb erőfeszítése nélkül. Amit a Kereszténységben hatalmas szellemi erőfeszítések árán érnek el, azt mindenki megeszi a „mindennapi kenyérben”. Igaz, eközben nem a Szent Szellem száll alá, hanem az elektromágneses sugárzás. És ez nem egyesít a szellemmel, hanem, ellenkezőleg, elszakít tőle, de éppen ez az új vallás célja. Ami pedig a követőjét illeti, az a lényeg, hogyan értjük a hitet. Mindenesetre az olyan hit Istenének, mint a digitalizmus, Ahrimánnak éppen erre van szüksége: hogy az elektromágneses sugárzást az emberek a Szent Szellem alászállásához hasonlóan éljék meg.

Nézzük meg ezt a reklámprospektust. Hiszen ez a digitalizmus vallásának **ikonja**. Az ateisták véleménye szerint a bizánci pravoszláv ikonok szintén reklámprospektusok. Azt szolgálják, hogy erősödjön a kapcsolata a hívőnek a hite tárgyával, gondolkodás nélkül erősítve azt, igaz, a hívő lelkének közvetlen *megnemesítése* által. De éppen ehhez hasonló feladatot lát el a reklám is, csak ellentétes jellel, szuggesztíót használva. A külső megjelenés, a történet – minden vallásnak megvan a maga sajátja. A digitalizmus reklámja nagyon *pontosan és effektív módon* viszi a benne hívők tudatalattijába az alapvető ideológiáit. Ezt szabad szemmel is láthatjuk.

A digitalizmus tisztán ahrimáni tervként való felfogása, mely terv az egész emberiséget egy új vallási formával kívánja behálózni, minden olyan kérdést elhárít, amely abból a kísérletből fakad, hogy megértsük – ha külsőleg vesszük – az emberiség életének minden szférájába való telepítésének, bevezetésének irracionális anomáliáját, ami, úgy tűnik, Ahrimán földi inkarnációjának *fő célját* képezi, mivel ez lesz a fő eszköze ahhoz, hogy megteremtse a 8. szférába irányuló bevándorló-áramlatot.

Ezeknek a lelkeknek akkor egy másik, ahrimáni evolúció építőanyagául kell szolgálniuk, a mi evolúciónk számára pedig elvesznek.

Az ilyen ahrimáni terv a gonosz zsenialitásáról beszél. *Nincs még egy olyan vallás a világon, mely a az emberi gyengeségeknek való engedékenység ilyen fokára jutott volna.* Megvallása semmi mást nem követel, mint minden szempontból kényelmet és kellemességet, a kényelem, a fogyasztás lejtőjén való passzív lecsúszást, a senki által el nem ítélt bűnre való hajlamot, stb. Ezen felül a technikai vívmányaival képes ez emberi szellem összetettségét lealacsonyítani, azt az illúziót létrehozva eközben, hogy az ember egyre intellektuálisabbá, majd hogynem zsenivé válik – ráadásul már serdülő korban.

A hitetlenség, a materializmus, az ateizmus megbízható akadályt képez a történések valódi lényegének meglátása előtt. Ki az, aki a korunkban például azon kezd el gondolkodni, hogy a Miatyánk első kérése nem az éhségtől való megmentésről szól, hanem olyan **táplálékról**, melyet testünk az év során Gábrrielnek, a Karácsony Arkangyalának vezetésével kap, és mely a szellemünket szolgálja? Ezért van az, hogy a mikrohullámú sütő oly elementárisan helyettesíti a kenyeret „kövekkel”, sőt még annál is kevesebbel: salakkal.

Emlékeztetek az első látogatásomra Svájcban. Akkor kellemesen meglepett a kenyerek ízletes fajtáinak sokfélesége, melyet Oroszországban a szovjet hatalom éveitől gyökerestül kiirtottak. Most pedig már itt sincsen. Minden élelmiszerboltba fagyasztott tésztát szállítanak, és mikrohullámú sütőben sütik. A polcokon meleg, ropogós kenyér van, és az emberek szívesen vásárolják. És csak egy kisszámú „renegát” az, aki biológiailag tiszta, természetes tűzön sült kenyerekre vadászik.

*

Rudolf Steiner azt is mondta, hogy ha Ahrimánnak sikerülne számára kedvező feltételek között testet öltetnie, akkor „grandiózus művészetek útján elhozná mindazt, amit tisztánlátásként mindig nagy munkával és erőfeszítéssel értek el ...”. Az emberek tisztánlátáshoz jutnának, folytatva az evést és ivást a korábbiak szerint, semmilyen erőfeszítést sem téve ennek során. Ebben az esetben Ahrimán egy hatalmas okkult iskolát alapítana, „ebben az okkult iskolában foglalkoznának a varázslás grandiózus művészetével, és ez emberiségre kiáradna az, amire mindig csak munkával tettek szert.

Másrészt nem szabad filiszteri módon azt feltételezni, hogy Ahrimán, amikor megjelenik a földön, egyfajta »krampuszként«³² fog fellépni, és gonosztetteket fog az emberekkel szemben elkövetni. Ő nem, a kényelmek kedvelője, akik ma azt mondják: semmit sem akarunk tudni a Szellemtudományról – mindannyian a varázslata alá kerülnek, hiszen ő a varázsművészetével grandiózus módon képes mindenkit tisztánlátóvá tenni. De olyan módon tenné őket tisztánlátóvá, hogy mindegyikük rettenetesen tisztánlátóvá válna, de a többiektől eltérő módon: amit az egyik látna, azt nem látná a másik, nem látná a harmadik! Az emberek káoszba jutnának, és habár rendelkeznének a tisztánlátó bölcsesség alapjaival, de ez csak veszekedést és viszályt okozna, hiszen az emberek látomásai különbözőek lennének. Végül az emberek megelégednének a saját látomásaikkal, hiszen mindenki be tudna tekinteni a szellemi világba. Ennek következménye ismét az lenne, hogy az egész földi kultúra Ahrimán hatalma alá kerülne! Az emberek csak azért kerülnének Ahrimán hatalma alá, mivel nem sajátítanak el maguk azt, amit Ahrimán adna nekik. És a legrosszabb tanács, amit az embereknek akkor adni lehetne, ha ezt mondanák: maradjatok olyanok, mint amilyenek vagytok! Ahrimán majd mindnyájatokat tisztánlátóvá tesz, ha ezt

³² Az ördög, mely Szent Miklóst gyötörte

akarjátok. Ti pedig majd ezt akarjátok, mivel Ahrimánnak nagy hatalma lesz! - Ennek a következménye az lenne, hogy a földön megvalósulna Ahrimán birodalma, az egész föld ahrimanizálna és minden kultúra, amit az ember egész eddig kidolgozott, bizonyos módon meghalna. Megvalósulna mindaz, amit lényegében az egész modern emberiség tudatalatti tendenciában *szörnyen akar*” (GA191, 1919. 11. 15.).

Ilyen iskolák létesítése még nem történt meg, de egyfajta virtuális illúzió szemüvegébe már sokat tekintenek valami nagyobb reményében: és ők meg is kapják azt. A digitális elektromágneses berendezések segítségével elért látnoki tisztánlátással már régóta rendelkeznek a világ katonai laboratóriumaiban. Oroszországban a peresztrojka éveiben sokat meséltek ezekről. Az emberek elalszanak egy nagy elektromágneses gyűrűben, és egy olyan fajta világban ébrednek fel, mely erősen hasonlít a mi anyagi világunkra, és úgy bolyonganak benne, mintha valóságos lenne. Némelyek elveszítik a visszafelé vezető utat, és nem térnek vissza, vagyis meghalnak.

Ahhoz, hogy ellenálljunk Ahrimán „adományainak”, mondja Rudolf Steiner, el kell venni Ahrimántól a jövő bölcsességét, mely tisztánlátó jellegű. „Mondhatják, hogy csak *egy* könyv van, nincs kétféle bölcsesség, csak *egy* van. De a kérdés az, hogy ezzel a könyvvel Ahrimán vagy Krisztus rendelkezik. Krisztus nem rendelkezhet vele, ha az emberek nem harcolnak érte”. Az emberiségnek úgy kell érte harcolnia, hogy a szellemi tudás tartalmát állandó individuális erőfeszítések útján sajátítja el.

„Látják-e, folytatja Rudolf Steiner – ez a Szellemtudomány kozmikus munkája ... [mely] abból áll, hogy a jövő tudása ne váljon és ne maradjon ahrimáni. ... Ha az emberek egyszerű hitnél maradnak, akkor lelki süketségre, lelki ostobaságra ítélik magukat, és akkor nem fog beléjük hatolni az a bölcsesség, melyet Ahrimántól el kell venni. Tehát nem arról van szó, hogy az emberiség egyszerűen *befogadja a jövő bölcsességét*, hanem arról, hogy az emberiség a jövőnek ezt a bölcsességét **kidolgozza** magában, és hogy azok, akik ezt kidolgozzák, vegyék magukra a földi kultúra megmentésének kötelezettségét; hogy a földi kultúrát úgy mentse meg Krisztus számára, mint az ősi Rishik, azok a beavatottak, akik azt a kötelezettséget vállalták magukra, hogy nem követik Lucifernek azt a követelését, hogy az emberiséget elvezessék a Földtől.

Mi a legtanulságosabb mindebben az ember számára? – Mindebben az a leglényegesebb, hogy a jövő bölcsességért is ugyanolyan harc szükséges, mint amelyet ... az ősi beavatottaknak kellett vívniük Lucifer ellen, lehetővé téve, hogy az emberek elsajátítsák a beszédet és a gondolkodás képességét. Ahogyan azoknak az ősi bölcsességbe beavatottaknak el kellett venniük Lucifertől azt, ami emberi értelemmé vált, úgy kell elvenni az ahrimáni hatalmaktól azt, ami a jövőben betekintéssé válik a dolgok belső lényegébe. Az ilyen dolgok erősen bejátszanak az élet sorai között, és most már magába az életbe is beavatkoznak” (uo.).

Rudolf Steiner az előadásban még elmondja, hogy az antropozófiai mozgalom egy barátját, amikor a háború idején sebesülten a műtőasztalon feküdt, különös megélesek egész sora érte. Ezek közül az utolsó, közvetlenül a halála előtt olyan volt, hogy az egész környező levegő annyira sűrűvé vált számára, hogy mintha gránit nehezedett volna a lelkére. Ez helyes megélelés, mondja Rudolf Steiner, és másoknak is lehet ilyen. Ez Ahrimán, aki a saját céljaiért vívott harcban nemcsak a levegőt igyekszik összesűríteni, hanem a vizet is, hogy a Föld megcsontosodjon, és idővel ne tudjon hő-állapotba átmenni. Ezért harcol Ahrimán. „Fontos döntés van abban tartalmaz, hogy az emberi lélek már képtelen a Szellemtudomány szellemi tartalma által lángra lobbanni. Hiszen a Föld megcsontosodásához az első lökést az emberi lelkek a lustasággal, a kényelemre szokással adják. És ha számításba veszik, hogy a megcsontosodás az ahrimáni

erők célja, akkor nem fognak csodálkozni, hogy ez a nyomás, az életnek gránittá válása azokhoz a tapasztalatokhoz tartozik, melyeken át kell menni a jövő bölcsessége iránti harcban”. Az embereknek természetesen nem könnyű, mivel, ha meg akarják érteni a Szellemtudományt, még saját koponyájuk gránitjával is meg kell küzdeniük.

„Mindenkinek alapelvvé kell tennie saját maga számára, hogy a bölcsesség szenvedésen át való elérése semmilyen mértékben se térítse el őt az erre a bölcsességre való törekvéstől ...

Az embereknek tudniuk kell, hogy az emberi lény a valóságban egyfajta *egyensúlyban van a luciferi és ahrimáni erők között, és azt, hogy hogyan vált Krisztus Lénye valóban az ember társává: kezdetben a Lucifer elleni, aztán pedig az Ahrimán elleni harcban.*

E tény fényében kell szemlélni általánosságban az emberiség egész evolúcióját” (uo.)

Ami pedig a kényelmet illeti, „az Atlantisz utáni korban Ahrimán a boldogság kultúráját akarja megalapítani” (GA171, 1916. 09. 24.), a „földi paradicsomot”, melynek ideája Konsztantyin Merezkovszkijt annyira elbűvölte. Kiderül, hogy ez egyáltalán nem humanista, hanem ahrimáni idea. Hogy pedig valójában milyen ez a „paradicsom”, azt már a mi korunkban megtapasztaljuk: valóságos pokol.

Egyetlen lelkileg egészséges ember sem fogja azt állítani, hogy szereti a szenvedést, a fájdalmat, de meg kell érteni a fejlődés összetettségét. A vajúdó nő által átélt fájdalom kevés dologhoz hasonlítható, de császármetszésre csak azon kevesek mennek, akik egészségi állapotuk miatt kénytelenek ahhoz fordulni.

Rudolf Steiner következő képén látható, ha a másolat jól visszaadja a színeket, hogy a jobb felső sarokban a Golgotára tekintő Lucifer hatalmas arca van a piros árnyalataival ábrázolva, a bal alsó sarokban pedig Ahrimán profilja van megrajzolva lila-indigó-fekete árnyalatokban. Ha beleéljük magunkat e kép alakjaiba, akkor meg lehet érezni a Hierarchiák által, a szeretet és szabadság kedvéért megteremtett ember létesülési kozmikus szenvedésének hatalmas, viharos, teljes Misztériumdrámáját.

Rudolf Steiner akvarellje: „Golgotai Misztérium”.

A jobb felső sarokban Lucifer hatalmas arca, piros árnyalatokkal ábrázolva; a bal alsó sarokban Ahrimán profilja fekete alapon. A két fehér alak a kéken: a halottakhoz leszálló Krisztus.

* * *

A digitalizmusnak, mint az egyetemes Egyház új formájának létrehozása az emberi közösségek szociális struktúrájának fundamentális megváltoztatását igényli az egész bolygón. Az ilyen formák meglévő sokféleségét egyetlen struktúrának kell felváltania, amely az emberek között kizár minden szociális, kulturális, nemzeti, faji, végül pedig bizonyára nemi különbséget is. És ennek a struktúrának a kialakulása már megkezdődött. Semmilyen módon nincs formalizálva, és úgyszólván de facto a „földi paradicsomot” jellemző egyszerűséggel zajlik, a ferde síkon való lecsúszás természetességével, amiatt, hogy a kényelem érdekében az egész életet egyre inkább áthatja a digitalizmus.

Igaz, nem mondhatjuk, hogy ezt a folyamatot ne lökdösték és irányították volna tudatosan is, főként a politikai, gazdasági és tudományos elit köreiből. Ott egyfajta központi erő hat a régi alapelvek megfelelően: „az okost nem lehet kényszeríteni, ő maga megy a szükségesség felé”. Ezek az elitek

felismerték, hogy ha nem fogadják el hitre a digitalizmus áldását, akkor elveszítik a hatalmat és a vele járó jólétet. Így viselkedve természetesen **elárulják** az emberiséget, de kit izgat ez ebben a korban?

Ezek az elitek alkotják az emberiség születő egységes, egységesített és lényegében egyházi szociális struktúrájának első rétegét. Minden időnkben kiváltságos helyzetüket ez alkalommal az ingatja meg, hogy ők is ki vannak téve az elektromágneses sugárzás káros hatásának. Ahrimán könyörtelen. Ez alkalommal önfeláldozást is követel tőlük a neki való szolgálatban. És ezért az utóbbi időben, az 5G bevezetésével, a köreikben észrevehető egyfajta megingás, aggodalom. De – késő! A „szigorú engedelmesség” rendszere nem engedi ki őket a keze közül; akkor sem fogja kiengedni, amikor a 8. szférába kell esniük!

A második réteg: a szakemberek, a „diszkrét” emberek, akik pszichés felépítésük alapján „digitálok”. Zárkóztak, hallgatók, nehézségekkel küzdenek a kommunikációban, nem szeretnek a másik szemébe nézni, ritkán beszélnek a szépségről, és általában nehezen értik – miért van rá szükség? Legfeljebb a funkcionális hasznát veszik észre.

Ez a pszichológiai embertípus eddig még sosem került ilyen kockázatos helyzetbe, mint a digitalizmus elültetésének korában. Ahrimán megvalósította a legmerészebb törekvéseiket, a digitalizmusban nekik adta az egész „világot”. És még ha évezredek is telnek el, nem értik meg, hogy ez egy egérfogó, ahogy mondta egy ember, „a digitalizmus egy béklyó az ember testén, értelmén és érzésein”.

A digitál [a digitális ember] nem visel el senkit, akinek nem tetszik, hogy elektromágneses mezőkkel legyen besugározva.

Ez a réteg a digitalizmus vallásának „harcis osztagaként”, a jövőbeli „fegyverhordozó rend” csírájaként alakul. Tagjai már most féltékenyen ügyelnek az új „eretnekekre”: a „neoprotestánsok” és azok megnyilvánulásaira, akik érezve az SHF egészségre gyakorolt káros hatását, nem akarnak hallgatni erről. Személyes példám van arra, hogyan nyilvánul meg már most ezeknek a „fegyverhordozóknak” a mentalitása. Egyszer a feleségünkkel, amikor lakhelyet akartunk változtatni, megnéztünk egy lakást. Én, ahogy ezt mindig teszem, elhatároztam, hogy megmértem benne az elektromágneses mezőt, de ahogy elővettem a mérőeszközt, a lakás bérlője leplezetlen haraggal azonnal ránk szólt: „Ha önöknek nem tetszik az elektromágneses mező, akkor menjenek az erdőbe lakni!”

A Svájcban a szociális viszonyokban még mindig elég magas szinten megőrződött korrektség szempontjából ez megengedhetetlen, de ami a legfontosabb, semmivel sem motivált durvaság volt, egyszerűen arcátlanság. Hasonlóval például a vallási etikett templomban, mecsetben való megsértésekor lehet találkozni, és az érthető. Ebben az esetben is, a lakásban, a vallási türelmetlenség megnyilvánulása volt ez a durvaság.

Az olvasó figyelmét itt egy pszichológiai jelenségre szeretnénk fordítani, mely megmutatja, mennyire hatalmas az a potenciál, melyből a „fegyverhordozók” képződnek. Ilyen jelenséget nagyon gyakran, lépten-nyomon meg lehet figyelni. Ha valaki, aki az SHF-től szenved, beszél erről annak, aki ezt nem érzi, akkor annál *spontán* módon fellobban az ilyen emberrel szembeni elutasítás, a vágy, hogy eltaszítsa magától, sőt hogy valahogy kényszerítse arra, hogy ne érezze ezt. Szinte mindig rögtön az ellenvetés hangnemével mondja: Én pedig nem, ezt nem érzem. És ebben a frázisban meghallható a nem tudatosodott embertelenség hangja.

Ez nagyon hasonlít arra, ami akkor keletkezik, amikor például az egyik azt mondja: Protestáns vagyok, a másik pedig rögtön rávágja (szellemében pedig ellenveti): Én pedig nem az, hanem katolikus vagyok. Ez még erősebben jelenik meg, amikor az egyik ezt mondja: Én katolikus vagyok, a másik pedig válaszként ezt: Én nem, én pravoszláv vagyok! És a legmagasabb fokú spontán antipátia akkor lobban fel, amikor az egyik ezt mondja: Én keresztény vagyok, a másik pedig így vág vissza: Én nem, én muzulmán vagyok!

Az általunk leírt pszichológiai jelenséget mindenki megfigyelheti, aki csak egy kevésbé kielezi a figyelmességét, még önmagában is. Ez elég nyilvánvalóan megmutatja, hogy az új vallás istene majdnem mindannyiunkban benne ül, egyházának akaratlan „hívójévé” téve bennünket.

A világnak a digitalizmus korában születő szociális struktúrájában még egy réteget képez a mind a múltban, mind a jelenben legelterjedtebb személyiségtípus, melyet (a „tudományosság” kedvéért!) „nyárspolgár vulgaris-”nak, vagyis „közönséges nyárspolgárnak” nevezünk. Mindig ő marad az életjavak, a civilizáció javainak fő és problémamentes fogyasztójává minden időkből, kezdve a kerék, mint technikai eszköz feltalálásától egészen a kivégzési eszközökig való felhasználásáig.

A „nyárspolgár vulgaris” sohasem gondolkodik el annak kárán és hasznán, amit fogyaszt, ha ezt a hatalom ajánlja neki. Számára a reklám annak kifejezése, hogy megengedhető és kívánatos, hogy azt fogyassza, amit az javasol. Ő nem emocionális, a javakat rágógumiként veszi és használja: monoton módon, egyformán, és természetesen egyfajta elégedettséggel. A digitális világközösség struktúrájának ez a harmadik rétege. Ez a réteg a világ összes részén egyforma.

A negyedik réteghez tartozik az emberiség legnagyobb része. Ezek olyan emberek, akik fejlődésükben a lélektest és az érzőlélek közötti helyzetben, „örök gyermekkorban” rekedtek. Csak azt szeretik, ami egyszerűen tetszik nekik, és készek arra, hogy éjjel-nappal ezzel játsszanak, míg elégük nem lesz: rúgják a mezőn a labdát, kosárlabda-kosárba dobják, felnőtként nagy vasúti modellekkel bajlódjanak, stb. A számítógép, az okostelefon minden szándékukat messze felülmúló szórakozást ajándékozott nekik, melyet egész életükben nem fognak kimeríteni. Számukra ez megnyitotta az „univerzumot”. Korábban álmodni sem mertek arról, hogy ilyen mértékben játsszanak. Ezt teszik napi 10-15 órában, a digitális eszközök képernyőit bámulva, amikor lefekszenek, az okostelefont a párnájuk alá helyezik, napközben pedig a szívük melletti zsebükben hordják vagy egyáltalán ki sem engedik a kezükből. Ha megfosztják őket ezektől, teljesen nyomorultan érzik magukat. Szintén egyformák az egész világon: Londonban, Tokióban, Moszkvában.

* * *

Ahhoz, hogy az általunk felvázolt, már majdnem kialakult szociális rétegződés sikeresen tudjon tovább létezni, szükséges egy elbűvölő *elmélet* és egy erőteljes műszaki alap. Az alap már létezik. Most erről fogunk beszélni, de az olvasó ne siessen negatív következtetések levonásával. Nagy tér nyílik az elmélkedésre.

Először egy könyvsorozatról szeretnénk beszélni, melyet Oroszországban az új évszázad tízes éveiben publikáltak. Szerzői egy olyan módszert javasolnak, mellyel Oroszország gyorsan és hatékonyan el tudná hárítani a peresztrojka előidézett pusztulást, és ismét szuperhatalommá válhatna. Ezt szerintük úgy lehetne elérni, ha széleskörűen bevezetnék az úgynevezett „záró *technológiákat*”. Ezek annyira

hatékonyak, hogy képesek meglévő egész iparágakat „lezárni”, és azt valami egészen új, miniatürizált, környezetbarát, lényegesen gazdaságosabb stb. technológiával helyettesíteni.

A könyvekben egész sor ilyen technológia leírása szerepel, melyek már szabadalmaztatottak, de melynek gyakorlati bevezetése valami rejtélyes módon szigorúan tilos. A szerzők szerint Oroszország kritikus állapotát figyelembe véve, ezt a tilalmat meg kell szegni.

Íme néhány példája ezeknek a technológiáknak. Van egy szabadalom egy bizonyos találmányra, amely külső kialakításában egy kisebb, egycsaládos ház méretű, de képes egy modern kőolaj-feldolgozó üzem monstrumát helyettesíteni, amely hihetetlenül szennyezi a környezetet korommal, és mindenféle semmire sem való hulladékkal. Az új létesítménynél egyáltalán nem lesz hulladék, a termelékenység pedig egyáltalán nem lesz kevesebb, mint a régi üzemnél. Vagy még egy berendezés. Két ember két táskában el tudja azokat vinni, de segítségével egy nap leforgása alatt meg lehet tisztítani egy reménytelenül szennyezett víztározót, ivásra alkalmassá téve a vizét. Ilyen berendezéssel egy egész tengeri öblöt is meg lehet tisztítani. És ezt már megtették.

Még szovjet tudósok fejlesztették ki ezeket a technológiákat, és ez arról tanúskodik, hogy a szovjet tudomány kétszintű volt. Nekünk közülük az egyikről meséltek, de erről a másiktól csak most szerzünk tudomást.

Valami hasonló Nyugaton is létezik. Eközben mind Keleten, mind Nyugaton a tudomány és technika e második, titkos szintje sokkal magasabb, grandiózusabb, mint az, amiről az említett könyvek mint „záró technológiáról” szólnak. És ez a szint hébe-hóba már évtizedek óta ad hírt nekünk a létezéséről.

Azt gondoljuk, hogy a tudományos-technikai fejlődés második szintje, mely a számunkra ismert fejlődést erősen megelőzi, Tesla felfedezéseivel kezdődött. Ebből a mérnökből ma a digitális forradalom egyfajta „Marxát” csinálják. És ez tünet értékű. Ő látónki tisztánlátással rendelkezett, saját maga beszélt erről³³. A félálom-félébrenlét állapotában bizonyos világokba lépett be, ahol a felfedezéseinek ideáit kész formában *érzékelt*, aztán pedig mérnöki ismeretei segítségével átgondolta, és megpróbálta azokat műszaki berendezésekben, főként az elektrotechnikában megvalósítani.

Azt mondják, és nem alaptalanul, hogy Tesla tudott az éteri világ létezéséről, és olyan motort akart építeni, amely ezzel a kifogyhatatlan energiával működik. Nos, lehet, hogy mindez igaz, ugyanakkor milyen Teslának az éterről való ilyen tudása Rudolf Steinernek a Világegyetem éteri összetevőjéről szóló kolosszális tanításához képest? De az emberiség erről már száz éve semmit sem akar tudni. Csak azok az ismeretek érdeklők, melyek közvetlenül bevezethetők a technikába, és hogy ez mit jelent az ember számára, azon gondolkodjanak a papok!

Rudolf Steiner azt mondja, hogy az asztrál-világban a jövő nyitottan fekszik, és ezért az előkészületlen emberek számára az ahhoz való tudatos hozzáférés le van zárva. De már mondtuk, hogy az intellektualizmus századában az ember és Ahrimán alagutat és az emberi agy „vastagságán”, egymás felé haladva. Tesla esetében ez az alagút át lett fúrva, mivel Tesla született extraszensz volt. Ahrimán arra használta őt, hogy néhány olyan felfedezést osszon meg az emberiséggel, melyekre az egyáltalán *nem állt készen*.

³³ Az egészséges ezotériában ez atavisztikusnak számít, mivel csökkent tudatállapotban jön létre, nem irányítható, és bármilyen szellemi lény előidézheti

Tesla sok fanatikus rajongója régóta nehezményezi, hogy az „ostoba bürokraták” az ő idejében minden módon zavarták, hogy felfedezéseit gyakorlatban megvalósítsa. Ugyanakkor gondoljuk meg, milyen lenne a világ, ha ők ezt nem tették volna. Most Oroszországban kevesen vannak, akik kételkednek abban, hogy az úgynevezett „tunguszkai meteorit” Tesla kezének műve volt. Bizonyítékot találtak arra, hogy Tesla a XXI. század elején Oroszországba látogatott, és kérdezősködött, hol van Szibériában olyan terület, ahol egyetlen ember sem él. Ez a „meteorit” egy gigantikus teljesítményű elektromos töltés volt, melyet ezer kilométer távolságra küldtek. Robbanásának ereje egy atombomba robbanásával, vagy akár egy hidrogénbombával egyezett meg (10-50 megatonna). Képzeljük el egy pillanatra, hogy ezt a találmányt az I. világháború kezdetét megelőzően bevették volna a világ hadseregeinek fegyverzetébe!

Tesla találmányai számára a külvilágba vezető kijárat zárva volt, de azok megmaradtak. És mivel az emberiség akkor, de ma még inkább, morálisan éretlen volt arra, hogy a saját hasznára használja azokat³⁴, ezért ezek kidolgozását elzárták a külvilág elől. Így keletkezett a tudományos-technikai fejlődés második, titkos szintje. Ott úgy dolgoznak, hogy a materialista természettudomány semmilyen klasszikus dogmája sem korlátozza őket, és ezért sokszorosan megelőzik a mi tudományos-technikai fejlődésünket. De ezt az egész tudományt és technikát egy olyan körbe zárták, melyben csak olyan beavatott emberek vannak, akik egy különleges közösségként vannak megszervezve, szigorú belső fegyellemmel, ahol mindenkit esküvel köteleztek a titoktartásra, stb.

Éppen ott fedezték fel a *gravitáció*, mint csökkenthető és növelhető energia *titkát*. Ez a repülő szerkezetek egy teljesen új típusát hozta létre, és az anyag új, eddig ismeretlen, egészen elképesztő tulajdonságait fedte fel. Ott a digitalizáció az általunk ismerthez képest bizonyára 50 évvel előrehaladt. Ott a géntechnológia is és még sok minden más is, amiről egyelőre keveset tudunk, a külső tudomány számára hallatlan sikereket ért el, a számunkra történő bemutatásukat pedig csodának tartjuk, „földönkívüliek” és mások érkezésének nyilvánítjuk.

Ilyen „demonstrációt” már százezernyi rögzítettek, például az UFO-két. Emberek százezrei kerültek kapcsolatba velük. De ezeknek teljesen hamis értelmezést adnak, mintha ezekben az „objektumokban” más bolygók (sőt más galaxisok) lakói látogatnák a Földet, pedig számos fényképfelvételen jól látszik, hogy ezek masszív fémszerkezetek, melyek formáiban a Föld lakói számára semmi ismeretlen nincsen. A személyzetük: robotok, igaz, a hivatalos tudomány számára még ismeretlenek. Bennük láthatólag már megvalósult az elektronika és a szerves struktúrák szimbiózisa. Gépi, de analitikus gondolkodással rendelkeznek. Érdekes, hogy az UFO-k személyzete körülbelül a múlt századig emberekből állt, de aztán robotok váltották fel őket. Ez a váltás mindenekelőtt azzal magyarázható, hogy az UFO-k gigantikus elektromágneses mezőt hoznak létre, és ember nem maradhat bennük hosszú ideig.

A sajtó, mely széleskörűen, szakadatlanul propagálja az „idegenek” ideáját, olyan hírekkel intrikál bennünket, miszerint az USA hírszerző szolgálata állítólag rendelkezik repülőszerencsétlenség áldozatául esett idegenek holttesteivel. Vannak olyan videófelvetelek, melyek még a boncolásukat is mutatják, és látható, hogy az ilyen testek struktúrája mintha szerves lenne, de ezek nem földönkívüli és nem emberszerű lények. Ezek biorobotok – a földi ember keze által létrehozott alkotások.

³⁴ Nagyjából ugyanebben az időben akarta Rudolf Steiner az un. „Strader-gép” ideáját megadni, egy olyan berendezését, amely képes „lezárni” az összes modern technológiát, és azt egy új, az ember számára egészséges alapra helyezni, és a környezet káros sugárzásait (radioaktív, elektromágneses, stb.) semlegesíteni, de ezt az emberek morális éretlensége és a fennálló társadalmi berendezkedés tökéletlensége miatt nem tette, hiszen az ilyen technika számára a szociális hármastagozódásra van szükség.

Az ember számára rejtélyesek maradnak a különböző fajta fényjelenségek is, melyek néha intelligens tulajdonságokat jelenítenek meg, melyeket az UFO-k különös fajtájának tartanak, de ezek valójában csak olyan tünetek, melyek a repülő objektum súlyvesztése miatt jönnek létre, a súlytalanságba való átmenetükkel. Némelyik közülük pedig egyszerű „cirkuszi mutatvány”, melyet a technika új lehetőségei segítségével rendeznek arra, hogy a föld lakóit megtévezzék. De hogy miért? – az már egy külön kérdés.

*

A tudományos-technikai fejlődés e titkos világának planetáris, államok feletti jellege van. És megmutatja a mindennapi világunknak, hogy e két világ technikai lehetőségei egyszerűen összehasonlíthatatlanok. És ebbe a fegyverkezés is beletartozik. És ezért túl meggondolatlan ezt a tényt figyelmen kívül hagyni, sőt kinevetni. A szuperhatalmak féltékenyen követik egymás legapróbb eredményeit is a haditechnika területén, itt pedig egyre nagyobb nyilvánvalósággal ad hírt egyfajta szupercivilizáció a létezéséről, melynek ereje előtt a mi civilizációnk teljesen tehetetlen. A földönkívüliek propagandájának az a célja, hogy megzavarja az embereket e gondolat tudatosításában, mivel rögtön ezt követően egy kardinális kérdés merül fel: *mi akkor ez az egész, számunkra ismerős, a világban zajló politikai hatalmi harc, a világerőknek ez a polarizációja?*

És még egy kérdés, amely bennünket, „földieket” nem tud nem aggasztani. A materialista civilizációban, melyet a megfelelő ideológia hat át, mindent meghatározó szerepet játszik a marxista filozófia tézise, miszerint a lét határozza meg a tudatot. Emiatt jogunk van, hogy azt mondjuk, hogy a tudományos-technikai fejlődés rejtett világában a technikai fejlődés az őt szolgáló emberek közösségében *világnézeti* is tükröződik. Ezt a gondolatot erősíti az általunk megnevezett könyvek publikációja a „záró technológiákról”. Míg Nyugaton a tudományos-technikai fejlődés rejtett szintjének demonstrálásait nem engedik ki a tudományos fantasztikum világából, addig a „záró technológiáról” könyveket író emberek doktrínájuk világnézeti oldalát is megmutatják. Ezt a doktrínát kétségtelenül egész szerzőkollektíva dolgozta ki: tudósok, szakértők, publicisták. És mindannyian szovjet típusú emberek, nem pusztán materialisták, hanem akik a materializmust egyfajta vallásként vallják. Szociális-politikai orientációjukban főként a sztálini idők bolsevizmusához maradnak hűek, melyet a XXI. század elejének új feltételeihez szeretnének igazítani. Doktrínájukban a tudomány, vallás, művészet, politika, népek közötti viszonyok univerzális szintézisét javasolják megvalósítani *a materializmus új interpretációjának bázisán*, melyben mindent, ami korábban a szellem meghatározásaként létezett, az anyagnak tulajdonítanak. A fizika, kémia, biológia, kibernetika területén történő szuper új felfedezések állítólag egyszerűen kényszerítenek, hogy ezt tegyük, maga a tények ereje kényszerít erre.

Nem kell attól tartanunk, biztosítanak bennünket, hogy egy ilyen metaelmélet a gyakorlatban megvalósítva embertelenné teszi az emberek társadalmi életét. Ez csak a nyugati világban történik, ahol szintén megy egy ilyen elmélet létrehozása és megvalósítása, sőt *gyorsabban*, mint Oroszországban, de ahol már most is egyfajta „Árnyék-közösség”, egy szuperintelligencia irányít, a gonosz a legmagasabb fokán. És Oroszországnak, hogy legyőzze a gonoszt, meg kell előznie a Nyugatot a záró technológiákban. Erre vannak esélyek. Az esélyek a jó oldalán vannak. „A mai világban – írják a sorozat egyik könyvében – az fog győzni, aki az altruizmus társadalmát tudja létrehozni – azt a társadalmat, mely mindenki javáról gondoskodik”.³⁵

³⁵ Rogyion Ruszov, Maxim Kalasnyikov: A szuperember oroszul beszél. Moszkva. „Asztrel”, 2006, S. 461.

A doktrína etikai pátosza egyrészt a hidegháborúban az ellenséggel való szembenállás ideológiájára épített régi szovjet „a kommunizmus építőjének erkölcsi kódexét” galvanizálja, másrészt enged a peresztrojka-korszak irányzatainak: még Isten létezését is megengedi, de ezt úgy teszi, hogy végül is a legcsekélyebb alapja sem marad az Isten ideájának, sem az etikának. A szerzők ezt írják: „Annak tanúivá válunk, hogy a korábbi tudomány, mely tagadta Istent, és a Világegyetemre, mint a tudatot nélkülöző, halott anyag gyűjteményére tekintett, kihal”.³⁶ De egy olyan világ épül, melyben mindenkinek lehetősége lesz olyan Istent elképzelni, *amilyet csak akar*. Egyesek számára legyen ő a hatalmas »Valami«, az »ideák világa«, mások számára az „értelem morfogenetikus mezeje”, melynek „legsűrűbb hordozója” „éppen az élő anyag”, ismét mások számára: „értelmi Kontinuum”, vagy „természettudományos világitok”, végül egyszerűen „információ”.

Van-e alapja annak, hogy Istenre a hagyományos vallási elképzelések szellemében, tisztán spirituális értelemben gondoljunk? – Aligha, hiszen „minden létező alapja az »anyag-energia-információ hármasa«, és ezek a »tér-idő« koordináta-rendszerében léteznek”. Az anyag a tértengellyel, az információ az időtengellyel kapcsolatos. Az energia pedig az „anyag-információ” és a „tér-idő” párok kölcsönös átjárását biztosítja (vagyis a háromság ideája is elfogadott). Emellett a világban bármely megfigyelt objektumot vizsgálhatunk hullámként is, részecskeként is. Ez pedig azt jelenti, hogy minden tárgy egyszerre durva, látható dolog, valamint „láthatatlan mezők képződménye”.

Ahogy látjuk, ez egy egyszerű és „elrendezett” elképzelésrendszer. És ezzel az ún. transzmaterialistán értelmezhető „kvantum-vallás” módszertani alapjait fektetik le. Igen, benne megszűnik a régi materializmus sok előítélete, melyek szekta-jelleget adtak neki. Új formájában bátran közelít a szellem kategóriáihoz, és a maga módján újraértelmezi azokat. És akkor, például *amit az okkultizmusban „éternek” neveznek, az itt „reálisan létező áramlatok, melyek lényegesen különböznek az általunk az atomvilág területén ismert hullámfolyamatoktól ...kiderül, hogy mi az atomközi térből, ebből az áramlásból állunk*”³⁷ (minden kiemelés tőlünk – G.B.).

Nem szabad azt gondolni, hogy ezek szabad spekulációk a tudományos fantasztikum határán. Nem, most a tiszteletre méltó szovjet akadémikus, V.V. Kazancsejev véleményét idéztük, amely az *elméleti és a kísérleti fizika* adatain alapul. „Már vannak tények – állítja az akadémikus – hogy ebben a finom világban a kölcsönhatások a fény sebességénél is lényegesen nagyobb sebességgel mennek végbe. Vagyis létezik egyfajta »időenergia«. ... A strukturált »semmi«, az éter egy különös mező, melynek segítségével csodálatos hatásokat és *univerzális kölcsönhatásokat* lehet elérni *a Világegyetem hatalmas világában*”³⁸.

Nyugaton egyszerűen egy új társadalmiságot építenek, digitalizmussal felszerelve, megváltoztatva úgymond a létet, az pedig gyorsan – és ezt megfigyelhetjük – változtatja a tudatot. Keleten nincs ehhez elegendő anyagi eszköz, és ott, az időt nem vesztegetve, rögtön a tudatra hatnak, a jövőbeli lét feltételeihez terelve azt. Nos, a valós élet mind azon, mind ezen körülmények esetén megmutatja, hogy még a exoterikus tudomány fejlődése is kezd az ezoterikus tudomány (vagyis a rejtett tudományos-technikai fejlődés), ahogy mondják, nyomába lépni. Az ilyen típusú jelenségekhez tartozik például a tudósok által nemrég kifejtett merész hipotézis, miszerint azok az események, melyeket a csillagászok a csillagok világában megfigyelnek, nem évmilliókkal korábban történtek, hanem a megfigyelésük pillanatával *egyidejűleg* zajlanak. A Szellemtudomány szempontjából az ilyen fajta hipotézisek arról

³⁶ uo. S. 544

³⁷ M. Kalasnyikov, Sz. Kugusev: A harmadik projekt Moszkva. „Asztrel”, 2006, III.kötet, 490.o.

³⁸ uo.

tanúskodnak, hogy a hagyományos természettudomány érintkezésbe kerül az úgynevezett „tér-idő kontinuum” csak szellemtudományosan megoldott titkával, a tér keletkezésének a fény, fényéter születésével való kapcsolatának kérdésével. Ilyen módon még egy jelenségét találjuk annak, amikor a Szellemtudomány a materialista természettudomány „sarkára” lép.

Ez még konkrétabban megjelenik, ha a „tér-idő” párról áttérünk e doktrína által említett „anyag-információ” párhoz. Ekkor ismét vissza kell térnünk a mikrohullámú sütőhöz, és egy olyan felfedezésről kell beszélni, melyet a hagyományos természettudomány tett, de amely aligha illeszkedik abba bele. A mikrohullámú mezőben „*torziós komponens*” észleltek. Ez a fajta mező, ahogyan már mondtuk, az anyag egyik ismert tünetével sem rendelkezik: sem tömeggel, sem töltéssel. Az *információ hordozójának* tartják, de ez mit jelent: a reflexív gondolkodás anyagának? A mező létezését kísérletileg bizonyították. Ez pedig azt jelenti, hogy a kísérlet annyira kifinomult volt, hogy annak során érintkezés történt az életéterrel, az atomisztikus étterrel rokonságban álló gondolatéter *elemével*. A valóságban ilyen az élet az „atomközi térben”. Elpusztítva ezt az életet, az ember és a kozmosz kapcsolatrendszerének pusztítási mechanizmusát indítjuk el a mikrohullámú sütő segítségével, mely kapcsolatrendszer az Arkangyalok éves, évszakos tevékenységével valósul meg a következő fokokon keresztül: táplálkozás – légzés (gyógyulás) – gondolkodási erő – mozgás.

Így a civilizáció modern krízisének egyre újabb összetevői jelennek meg. Elidegenedve minden múltbeli dologtól, a civilizáció nemcsak a szupertudomány és szuperteknika zárt, titkos társadalmiságában tör előre, hanem a hétköznapi életben is, ahol ezek fejlődése egy olyan fázisba kerül, melyben gyökeres módon megváltoztatják a szociális viszonyok minden létező, tradicionális formáját, mivel radikálisan megváltoztatják az emberi személség típusát. Ezt követően pedig egyre inkább megnyilvánul a szellemi ősöknek az evolúció anyagi következményeivel való kapcsolata. Vagyis a Szellemtudomány, vele együtt pedig a michaeli peresztrójka egyre meggyőzőbben kíván belépni a világba.

Az ahrimáni és a luciferi erők arra törekszenek, hogy minden lehetségest szembeállítsanak ezzel, és elsősorban természetesen a saját organonjukat, a saját módszertanukat. És ilyen a digitalizmus módszertana. Megismerve ennek aspektusait az általunk tárgyalt könyvekben, minden nehézség nélkül arra következtetésre jutunk, hogy a záró technológiák területén tett fantasztikus találmányoknak, a génmanipuláció eredményeinek sem az a célja, hogy megjavítsák a világot, hogy „jóllakassák” az egész emberiséget, stb. Számukra ez azt jelentené, hogy ágyúval lőnek verebekre. Az ő céljuk, hogy *megváltoztassák magát az embert*, hogy másfajta lényt csináljanak belőle, és ezt a lehető leggyorsabban tegyék, mielőtt a természetes evolúciónak és az individuális fejlődésnek köszönhetően tudna mássá válni.

A materialista tudósok jól tudják, hogy az értelmes ember tudatát az agy ásványosodási képessége teszi lehetővé, és ezért úgy gondolják, hogy az ember teljes alávezetése a materiális szférába tökéletessé tenné az ő értelmükben. Az ember agya úgy működik, mint a komputer. A neuron ugyanolyan, mint a chip, csak biológiai alapokon épül fel. A mesterséges intelligencia gyakorlatilag már létrejött, és sok paramétere alapján megelőzi az emberit. Génmanipulációt használva hamarosan lehetővé válik számítógépet biológiai alapokon is létrehozni. Egyszóval a természettudományos fejlődés megteremti a feltételeket lényegében az ember *faji* transzformációjához. Az exoterikus tudományos-technikai fejlődés egybeolvad az ezoterikus természettudományos fejlődéssel, és akkor egy iszonyatos képződmény jön létre: a *senki által sem irányítható szuperember*. Ennek elkerüléséhez globalizálni kell, egy új szuperelit kontrollja alá kell vonni az összes emberi viszonyt. Ahogy a világhatalom központjában (a fejreállított

pentagrammában) gondolják, ilyen a világdiktatúra *objektív* szükségszerűsége, de ez egy új típusú világdiktatúra, melytől állítólag „egyáltalán nem kellene félni”.

„Az ember és a gép (a számítógépről van szó – szerző) szimbiózisa, a természetes és a mesterséges kereszteződése egy teljesen új értelmes lényt szül” (uo. 2.kötet, 699. o.) – így gondolják a neomaterializmus, a supermaterializmus ideológiájának létrehozói. Ennek a lénynek már nevet is adtak: „ljuden”. „Van alapunk feltételezni – írják később az általunk idézett szerzők – hogy a ljuden *tudattalanul* fog gondolkodni, ahhoz hasonlóan, ahogyan lélegzünk, eszünk, mozgunk – teljesen automatikusan, ezen nem elgondolkodva... Tehát a ljudenek *a reflex szintjén fognak gondolkodni* (általunk kiemelve – G.B.). A közvetlen »ember-számítógép« interfészben fognak működni”³⁹.

Az ilyen ljudenek keletkezésével a társadalmiság új típusa is létrejön. „Akár tetszik, akár nem, mellettünk, sapiensek mellett holografikus *integrál-közösségek (értelmes szervezetek, melyek emberek sokaságából állnak)* is létrejönnek ...”⁴⁰ - egyfajta megaszámítógépek, melyeknek az elemei ezek a szuperemberek lesznek.

Megvalósul az ember dédelgetett álma: halhatatlanságra tesz szert. Ragyogó, a mostanira semmiben sem hasonlító új világ fog uralkodni a Földön, „a neuroszoc, az embernek a géppel való egységes ötvözet...” Ebben „35-40 évig élünk mint biológiai faj, aztán pedig a *tudatunkat áthelyezzük a szilíciumba*; és ezek a robotok lényegében emberek maradnak, csak olyanok, akik az öregséget nem ismerik, akik a közeli és a távoli kozmoszt magukévá tudják tenni. Nem lesz majd szükségük levegőre és szerves ételre, de a korábbiaknak megfelelően emberek maradnak. Ilyen a »technológiai szingularitás«, melyhez gyorsan és elkerülhetetlenül közeledünk. És hogy ebbe belekerüljünk és emberek maradjunk, egyetlen lehetőségünk van: megváltozni”. Vagyis „áttérni a kvarcra”. És ilyen módon megváltoztatva magunkat, elkerülhetetlenül meg kell változtatni a „társadalmat és az élethez való viszonyunkat...”⁴¹

Az új civilizáció módszertanának poszt-szovjet szószólói értik, hogy tervüknek ellenségei is vannak. Kik azok? Itt a tömegolvasónak az ezotéria kérdéseiben való tudatlanságát kihasználva, egy ravaszul kigondolt labirintust építenek, teljesen egyesíthetetlen elemeket egyesítve benne. Külsőleg véve ez a labirintus egy teljes zagyvaság, de hogy ezt megértsük, szükséges valamit tudni a szellemi áramlatok történelméről, de kinek van most erre szüksége?

Szerzőink arra is megragadják az alkalmat, hogy bókoljanak Rudolf Steiner irányában, elismerve, hogy a „leghumanisztikusabb és legkönyörületesebb társadalmi gondolkodási áramlat” egyikét hozta létre a XX. század elején.⁴² De rögtön ezután megismétlik az ellene szóló régi rágalmat, mondván, hogy állítólag Crowley által vezetett „Golden Dawn”-ban kezdett, és majdnem ezzel az „okkult huligánnal” hasonló módon gondolkodott. Ilyen módon a „sötétség atyáinak” ezt a rágalmat most a GRU orosz katonai hírszerzés köreiben is felvetették. A megfelelő következtetéseket tegye meg maga az olvasó. Azok nagyon jelentékenyek lehetnek.

Az általunk idézett szerzők a továbbiakban arról írnak, hogy a világkormány „hívei” „kulturális paradigma-váltást” kíséreltek meg, hogy az emberiség mentalitását egy másik, rosszabb irányba változtassák meg. Ehhez pedig az „Új évszázad” keresztényellenes ideológiáját, a „New Age”-et

³⁹ Uo. 1083. o.

⁴⁰ Uo. 3. könyv, 928. o.

⁴¹ I. Bosenko, M. Kalasnyikov: „Az emberiség jövője. A hatalom nyitott kódja: a harmadik évezred rejtélye”, Moszkva „Asztrel” 2007. 123. o.

⁴² M. Kalasnyikov, Sz. Kugusev: Harmadik projekt. 715. o.

bocsátották útjára a tömegek számára. Ez az ideológia szintén a XX. század elején keletkezett. Sok mindenben a teozófiából nőtt ki. Kulcsfigurái közé lehet sorolni „madam” (ellenségei, kifordítva ezt a szavacskát, folyamatosan gúnyolni próbálják) Blavatszkáját és az ismert sátánistát, Aleister Crowley-t. Hitler fasizmusa, az ún. „konzervatív forradalom” szintén a „New Age” szüleménye. A „világvallás” projektje, amely mögött az Albert Gore-ral hasonlóan gondolkodó Edinburgh hercege áll, aki az angol királyi ház tagja, ugyanannak a teozófiai mozgalomnak a folytatása.⁴³

Egy közismert szólást átváltoztatva mondhatjuk: ami az európaiaknak a fejében van, az az oroszok a nyelvén. [orosz szólás: Ami a józan embernek a fejében van, az a részeg embernek a nyelvén] Mostanra teljesen érthetővé vált számunkra, hová vezetnek bennünket, ha megvalósulnak a svájci „Okos-falvak” és „Okos-városok”: az ember „kvarcra” való átfordításához. És senkit sem kell majd kényszeríteni. Azokból, aki meg akarják majd tenni ezt az átfordulást, hosszú sor keletkezik (mint a boltokban az okostelefonok új márkáiért), és ki kell majd választani az „arra érdemeseket”.

A festő Vasznyeocovnak van egy képe, melynek címe: „Lovag a keresztútnál”. A mai korban új tartalommal telt meg, de a lényege a korábbi maradt. Az ember a következő faji metamorfózisához került, és azt egzisztenciálisan éli meg. Meg kell változnia a tudatformájának, azzal együtt pedig természetesen az élete egész jellegének is. Azon a kövön, melyre az orosz Bylina harcosa elgondolkodva tekint, ma ez van írva – ha balra mész – feloldódsz a fantasztikus misztikában, a látnoki tisztánlátásban, visszatérsz a csoporttudathoz; ha jobbra mész – az értelméd határtalanná válik, hatalmas információ-tömeggel fogsz rendelkezni és az elnyel téged; ha egyenesen mész, elsajátítod a szemlélődő ítélőképességet, és megnyílnak előtted az örökkévalóság kapui.

Vasznyeocov: Lovag a keresztútnál

*

Nos, megvizsgáltuk röviden a *digitalizmus ahrimáni módszertanának alapvetéseit, mely egyidejűleg az ideológiáját is képezi*. Ez az ideológia természetesen teljesen tudományellenes, még a hagyományos természettudomány nézőpontjából is, de metafizikája az evolúcióról való szellemi tudásra támaszkodik, s ezt az evolúciót félreértelmezi, sőt megszüntetni akarja.

Keleten (Oroszországban) úgy döntöttek, hogy hangosan beszélnek erről a módszertanról, de saját módszertan-értelmezésükbe (az ahrimánival szemben) a *luciferizmus* vonásait vitték, mivel Keleten a

⁴³ M. Kalasnyikov, I. Borsenko: Az emberiség jövője. 2006. 125.o.

személyiség ábeli típusa uralkodik. Rudolf Steiner azt mondja, hogy az orosz szellemi életben lényegében a halál és a gonosz problémája uralkodik, ebből ered a kifejtett doktrína morális pátosza. Ha lényegre törően akarjuk kifejezni, ez úgy illik hozzá [a pátosz a doktrínához, ford. megj.], engedjék meg, hogy ezt mondjam, mint tehénhez a nyereg, de az orosz ábeliták sehogy sem tudnak pátosz nélkül meglenni, ezért koronázták meg a bolsevizmust „a kommunizmus építőinek erkölcsi kódexével”. A *gonosz, a bűn* problémáját a luciferi erők arra használják, „hogy a lelkeket elidegenítsék a földi élettől a földi-testi élet bűnére, bűnösségére vonatkozó hangulat-koncentráció, gondolkodásmód útján”.

Nyugaton a *hajlam és a születés* problémája dominál, és ott Ahrimán minden erőfeszítést arra tesz, hogy az embert összezavarja az érzéki létben, hogy megalapítsa a jó és a boldogság birodalmát, ahol minden csak az emberek anyagi ösztöneit és hajlamait szolgálná (GA171, 1916. 09. 24.). De ha a Földön Paradicsom alakul ki, akkor az alsó „én” elhalványul, a magasabb Én pedig eltávolodik tőle. Keleten az ábeli princípium uralmának feltételei között ez az élet „örömeitől” való luciferizált elidegenedés útján érhető el. Létre kell hozni a digitális „mindenki gondoskodása mindenki javáért társadalmát”, ami valójában egy számítógép gondoskodása az összes számítógép javáról. Ez egyszerűen egy szörnyű utópia.

Az ahrimáni vallás (nevezzük, ahogy akarjuk, akár kereszténységnek, ha Isten: információ) „kiválasztottjainak” „kvarcra” való áttérése a lélek 8. szférába való bukását fogja jelenteni, és azok a formák, melyekben az emberi intellektus információ-bitek formájában megőrződik, a Föld 8. és 9. rétegének szellemei számára szolgálnak lakhelyként. Rudolf Steiner látta és vázolta ezt a jövőt. Akkor, mondja, mivel az emberek csak durván anyagit gondolnak az ásványi, növényi, állati sőt az emberi birodalomban is, „ezek az emberi gondolatok, melyek semmilyen valósággal nem rendelkeznek, egyszer egyetlen csapásra megkapják ezt a valóságot... Akkor a Földből olyan lények szörnyű fajzata sarjad majd ki, amelyek jellegük alapján az ásványi és növényi birodalom között állnak, és automatizált lények alakját öltik, szupergazdag, intenzív értelemmel. Ezzel a mozgással, mely megragadja a Földet, mintha egy hálóval lenne körbevéve, pókhálóval, szörnyű pókokkal, kolosszális bölcsességű pókokkal, melyek azonban szerveződésükben nem érnek fel még a növényi léthez sem, szörnyű pókokkal, melyek egymásba fognak gabalyodni, melyek külső mozgásaikban mindazt fogják imitálni, amit az emberek az árnyszerű intellektusukkal agyaltak ki, amely nem teszi lehetővé, hogy engedjék magukat ösztönözni azáltal, aminek új imaginációkon és általában a Szellemtudományon keresztül kell érkeznie. Mindaz, amit az emberek olyan gondolatokban gondolnak, melyek irreálisak, létezését nyer. Ahogyan ma a Földet levegőréteg borítja, úgy fogják egykor sáskarajokként borzalmas ásványi-növényi pókok borítani, melyek nagyon értelmesen, de szörnyen rosszindulatúan fognak egymásba fonódni. És az embernek, mivel nem életesíti az árnyszerű intellektuális fogalmait, ahelyett hogy a XIX. század utolsó harmadától egyesítse saját lényét azokkal a lényekkel, akik le akarnak ereszkedni [az emberekhez], lényét ezekkel a szörnyű ásványi-növényi pók-állatokkal kell egyesítenie. Ő maga együtt fog élni ezekkel a pók-állatokkal, és a világlétben való további fejlődését abban a fejlődésben kell keresnie, melyet akkor ezek a pókszerű állatok vesznek fel. [Ilyenek lesznek valójában a »ljudenek«]

Látják, az általam elmondott valami olyan, ami a földi emberi fejlődés valóságában rejlik, és azok közül az emberek közül sokan, akik távol tartják az emberiséget a szellemtudományos megismerés felvételétől, ma **felismerik. Hiszen vannak olyan emberek, akik a póklétesülés tudatos összekötői a földi emberiségben** (általunk kiemelve – G.B.). De az embernek ma nem szabad megijednie az ilyen jellegű leírásoktól” (GA204, 1921. 05. 13.)

A fejlődésnek ez a perspektívája még elég távol van a mi korunktól. Akkor jön el az ideje, amikor a Föld ismét egyesül a Holddal, de az ahrimáni hatás stílusa, módszere olyan, hogy állandóan előre akarja hozni a jövőbeli eseményeket, azokat *idő előtt* akarja megvalósítani, amikor még nem alakultak ki ehhez az objektív feltételek, és ezzel ezt a szörnyű perspektívát majdnem elkerülhetlenné teszi. Ahrimán azt reméli a digitalizmust teljesen abnormalis tempóban kiépítve, hogy már most, a mi korunkban megvalósítja ezt a jövőt. És éppen *ez* áll azok mögött az erőfeszítések mögött, hogy minél előbb létrehozzák a biorobotokat, hogy az embert szimbiózisba hozzák a digitális géppel, és becsapják őt a „kvarcra” való áttérés ideájával. Az is szimbolikus, hogy az internetet „világhálónak” nevezik.

A világsajtó jó hírként hoz nekünk egy közleményt arról, hogy Németországban azt a döntést hozták, hogy energikusan és mielőbb új (5G) antennák telepítésével megszüntetik az országban a még megmaradt „fehér foltokat”, azokat a helyeket, melyeket nem fed le SVF sugárzás a gyors számítógépek számára. A társadalmi struktúra összes rétege, melyekről fentebb beszéltünk, ezt megtudván örömteli izgalmat él át az új fejlődés kapcsán. Nos, ez a fejlődés nem szégyenlős, az emberi élet más szféráit is készül megragadni.

Gondisapur-1-től Gondisapur-2-ig

A 6. kultúrkorszakban *az ember szellemi fejlődése következtében* a fajok kezdenek kihalni. Ahrimán ezt már most el akarja érní. Erőszakkal! A fajok fizikai összekeverésével! Jacques Attali (a trilógia 2. részében írtunk róla) bázeli előadásában az emberiséget nyíltan háborúval fenyegette, ha önkéntesen nem hajlik erre a keveredésre. És a teremben senki sem kérdezte meg a fejjel lefelé álló pentagrammának ezt a „kreatúráját”: De hát te ki vagy? Honnan jöttél? Ki hatalmazott fel, hogy ilyen nyíltan fenyegezd az emberiséget?

Korábban egyetlen diktátor sem engedett meg magának ilyesmit. Sem Sztálin, sem Hitler, sem Mao Cetung nem mondta, hogy ha az emberiség nem fogadja el az ideológiáját, akkor világháborút idéz elő számára. Ugyanakkor maga Ahrimán – az más kérdés.

Az 5700-as évektől kezdve a nemek egy emberben való egyesülési folyamata kezdődik. Ezt egy gigantikus *metamorfózis fogja kíséreni, melynek eredményeképpen az ember fizikai teste nem fog kemény, ásványi szubsztanciákat tartalmazni*. Ahrimánnak ezt az egyesítést most kell megtennie. Sebészeti úton! Igaz, a szexuális forradalomnak, mint általában a szabadság alapvető részének a jegyében. Ahrimán cselekedeteinek ilyen a stílusa és módszere.

Ez a módszer nem új. Róla ír Jean-Jacques Rousseau a „Társadalmi szerződés” c. művében, ahol I. Péter oroszországi reformjait jellemezve, azokat a francia nevelő cselekedeteihez hasonlítja, aki tanítványát úgy neveli, „hogy az gyermekkorában mindenkit ámulatba ejtsen, és kevésbé gondoskodik arról, hogy felnőttkorában mi lesz vele”. Ma a nevelés és oktatás ilyen módszere *univerzálissá* vált, a világ minden iskolájában ezt alkalmazzák, sőt még az iskolát megelőző nevelésben is, de ennek forrását a Kr.u. VII. évszázadban kell keresnünk. Akkor egy olyan esemény történt, amely a külső történelemtudományban szinte semmilyen megvilágítást nem kapott. Az európaiak mind a mai napig nem értették meg, pedig fatális következményei a legerősebb módon mutatkoztak meg és fognak megmutatkozni az egész nyugati civilizáció sorsában.

Rudolf Steiner volt ténylegesen az egyetlen ember, aki feltárta ennek az eseménynek a titkát, és ezzel kulcsot adott az utóbbi közel másfél évezred valódi történelmének megértéséhez, kulcsot adott a materialista civilizációnk forrásainak megértéséhez.

Figyelmünket arra fordította, hogy amikor a keresztény császárok az egyházi hierarchiákkal egyhangú kölcsönösséggel kezdték Görögországban bezárni a filozófiai iskolákat és elüldözni a filozófusokat, akkor a görög tudosság fénye végül az akkori Perzsia egy meghatározott helyén, Szudhoz közel, Gondisapur [Bondarev így írja: Gondi-Sapur. ford. megj] városban gyűlt össze, ahol egy akadémia jött létre. Emiatt ezt Gondisapuri Akadémianak hívják .

Az akadémia megalapításának pontos éve nem maradt meg. Lehetséges, hogy ez a IV. évszázad második felében történt, ezután az akadémia néhány évszázad folyamán növekedett és erősödött*). Az emigránsok három hulláma adta az akadémia szellemi töltését. Az első Antiókhából érkezett. Amikor elkezdődött az antik bölcsesség, a görög filozófusok üldözése, akkor azok Perzsiába menekültek. Antiókhiaát Edessza követte. A IV-V. században tulajdonképpen ez volt a Kelet szellemi központja. Akadémiáján [Edessza akadémiáján] virágzott fel az ismert hét „szép művészet”: a grammatika, a retorika, a dialektika stb. 489-ben a bizánci császár, Zénón Iszarikusz parancsára bezárták, tudósait és

filozófusait pedig a birodalmon kívülre üldözték. A VI. században, amikor Jusztinianusz folytatta az üldözést, akkor az athéni platonikus iskola filozófusai érkeztek Gondi-Sapurba.

---

* Van egy olyan legenda, mely szerint mindez 350-ben kezdődött, amikor egy bizonyos Badema kolostort és iskolát alapított egy Gondi-Sapur helyen. Ez idő tájt II. Sapur, a tudományok nagy barátja uralkodott.

A materialista történelem szemszögéből ez az akadémia egyenesen azon idők „fényugara volt a sötét birodalomban”. Benne pompás színben virult az összes tudomány: a filozófia, az orvostudomány, az asztrológia, a természettudomány stb. közösségének csokra. Sőt, abban az akadémiában a tudományos módszertan már a IV., V., VI. évszázadban erősen emlékeztetett a modernre, az orvostudományban és a pedagógiában pedig az egyszerűen ugyanaz maradt. És mindez a fanatizmus, a viszály és a világi kultúra elleni üldözések sötétségébe való merülés háttérében zajlott, melyek a kialakuló keresztény civilizáció területén történtek.

Már a VIII. évszázadban, amikor az akadémia magában Gondisapurban elhalványult, az impulzusa Harun Al Rasid (766-809) akadémiajában kinőtt és megerősödött. A kor kiemelkedő tudósainak, filozófusainak, művészeinek, költőinek sokaságát gyűjtötte össze udvarába, és minden feltételt megteremtett számukra a munkához és alkotáshoz. Egyfajta univerzális akadémia jött létre, melyben virágzott a kifinomult tudományosság és műveltség. Folytatták Arisztotelész és Platon műveinek fordítását perzsáról arabra, melyet még Gondisapurban kezdtek el. A későbbiekben Harun udvarának tudományosságát olyan jelentős gondolkodók folytatták, mint Farabi (870-950), Avicenna (980-1037), Ibn Baja (XI.sz. vége-1139), Maimonidész (1135-1204), Averroes (1126-1198). Közülük az utolsó Európa születő világi kulturális életében egy egész tudományos irányzatot fektetett le. Képviselői közé tartozott Pico della Mirandola és Giordano Bruno.

Tulajdonképpen az egész természettudományos korszak, kezdetétől a napjainkig, a Gondisapuri Akadémia gyermeke, de fő impulzusának megértésében van egy buktató. A helyzet az, mondja Rudolf Steiner, hogy „a Gondisapuri Akadémia az embert meg akarta kímélni az igazságra való törekvéstől, meg akarta kímélni a további fejlődés számára szükséges erőfeszítéstől, ilyen módon azt akarta feltárni, amit saját maga az ahrimáni úton történt kinyilatkoztatás során kapott. A Gondisapuri Akadémia, melynek utolsó árnyékai, kísértete a modern kor természettudományos illúziójában vannak, ez az akadémia az embert *tisztán földi lényé* akarta tenni” (GA184, 1918. 10. 12.)

Ennek az akadémiának a tevékenysége a kultúra olyan fantasztikus jelensége volt, melyhez hasonló még sosem volt a földön. Az, amit ott tanítottak, óriási ellentétben áll azzal, ami a Golgotai Eseménynek köszönhetően kialakult. Gondisapur bölcsei az embernek mindent átfogó tudományt akartak adni, amely helyettesítette volna a tudati lélek erőfeszítéseit, de mely az embert teljesen földi lényé tette volna. Mélyen a földibe, az érzékfeletti-földibe kellett az embereknek tekinteni, de elvágva a Szelleméhez stb. vezető fejlődéstől. Veszélyes és kolosszális jelenség! És ez az akkor ismert egész civilizációs világra el akart terjedni.

«... Averroes, az arab-spanyol tudós ezt mondta: amikor az ember meghal, lelkének szubsztanciája az egyetemes lelkiségbe ömlik; az embernek semmilyen saját individualitása sincsen, hanem mindaz, ami az egyes emberben a lélek, az csak az egyetemes lélek tükröződése. – Miért mondta ezt Averroes? Azért, mert ez Gondisapur bölcsességének az az ága, amely azt magyarázta az embereknek, hogy nem kell

mindenkinek külön-külön tudati lelket fejleszteni, hanem a tudati lélek bölcsességének magasabbról kell alászállnia, mint kinyilatkoztatás. De akkor ez ahrimáni kinyilatkoztatás lenne!” (uo.).

Egyetlen fejezet egy kis töredékének keretein belül nincs lehetőségünk, hogy többé-kevésbé részletesen megvizsgáljuk a Gondisapur-jelenséget a világtörténelem és világkultúra kontextusában, továbbá ezoterikus síkját is. De segítségünkre lesz Rudolf Steiner egy terjedelmes közlése. Benne, sok más mellett, a történelmi létesülés ritmikáját is megmagyarázza, melyet Ahrimán is használ, és melyet már mi is számtalanszor megemlítettünk.

Ezt mondja: „A Golgotai Misztérium 333 évvel előzte meg a korszak közepét. Ezen időpont után ugyancsak 333 évvel szándékozták bizonyos szellemi erők a Föld fejlődését egészen más irányba terelni, mint amerre ez a Golgotai Misztérium következtében végül is terelődött. 333 év a 333. után, az 666; ez az az évszám, amelyről olyan megindultan emlékeznek meg az Apokalipszis írója... Bizonyos szellemi erők intenciói szerint itt valaminek történnie kellett volna az emberiséggel és meg is történt volna, ha nem következik be a Golgotai Misztérium. A 333. év, az értőlélek vagy kedélylélek kultúrájának csúcspontja után, az emberiség számára kiszabott lefelé menő utat arra használták volna fel, hogy az emberiséget egészen más irányba tereljék, mint amerre azoknak az isteni lényeknek a szándékai szerint kellett haladnia, akik kezdettől fogva, a szaturnuszi idők óta, kapcsolatban álltak vele. Ezt úgy akarták elérni, hogy az emberiség a *tudati lelket*, melyet annak minden tartalmával csak később kellett volna megkapnia, egyfajta kinyilatkoztatás révén már 666-ban megkapta volna. És ha ez megtörtént volna, ha valóra váltak volna bizonyos lények szándékai, akik szemben álltak az emberiség fejlődésével, de magukhoz akarják ragadni az emberiség fejlődését, akkor az emberiséget már 666-ban meglepték volna a tudati lélek adományával, amely csak egy későbbi időpontban volt esedékes. ...

Az ahrimáni és luciferi erők már 666-ban bele akarták oltani az emberbe azt, aminek csak a mi korunk közepén jön el az ideje, tehát csak 1080 évvel 1413 után, vagyis 2493-ban kell bekövetkeznie, csak akkor kell az embernek saját személyiségének tudatos megértése terén odáig jutnia. ...

Meg akarták adni az embernek a tudati lelket, és ezzel olyan természetet adtak volna neki, amely lehetetlenné tette volna számára, hogy megtalálja az utat a Szelleméhez, az Életszellemhez, és a Szellememberhez. Elválták volna jövőbeni útját, és egészen más fejlődési útra vitték volna az embert.

A történetek nem úgy játszódtak le, ahogy akarták, nem ebben a különleges, fenomenális, nagyszerű, de ördögi formában, habár nyomai mégis megtalálhatók a történelemben.” (GA182, 1918. 10. 16.)

Akkoriban számos ember ahrimáni lények egyfajta kiszolgálójaként működött. Ilyenek voltak Jusztiniánusz, Zénón Iszarikus, stb. Az ő közreműködésükkel „a 666 felé közeledő években a gondisapuri perzsa akadémián valóban a legválogatottabb tudósok gyűltek össze, akik a régi Görögországból jöttek át, és nem vették figyelembe a Golgotai Misztériumot. A Gondisapuri Akadémián tanítottak azok, akiket a luciferi-ahrimáni erők inspiráltak. ...

Ha tehát teljes sikerrel járt volna a Gondisapuri Akadémia szándéka, akkor a 7. században itt is, ott is, magas tudású, és magas tudásuk folytán rendkívül zseniális emberek támadtak volna, akiknek az lett volna a feladatuk, hogy bejárják Észak-Afrikát, Nyugat-Ázsiát, Dél-Európát, általában Európát, és elterjesszék a Gondisapuri Akadémia szándékai szerinti 666-os kultúrát. Ez a kultúra mindenekelőtt arra lett volna hivatva, hogy az embert teljesen saját személyiségére állítsa, teljes mértékben elhozza máris a tudati lelket” (uo.).

Ez egy olyan kultúra lenne, „amely mellett egészen csekély lenne mindaz, amit ma a külső világban tudunk. ... A Golgotai Misztérium eltérítette a világot ettől a számára veszedelmes iránytól.” Ugyanakkor a Golgotai Misztérium olyan eseményként történt meg, melyet „közönséges emberi erővel haláláig senki sem érthetett meg”, és akkor az európai emberiség köreiből megjelent „a halottak részéről jövő inspiráció, amit Tertullianusznál és sok másnál megfigyelhetünk. Ez aztán az emberek lelkületét egészen másra, a Golgotai Misztériumra irányította, nem arra, aminek a Gondisapuri Akadémiáról kellett volna kiindulnia. Az terjedt el, ami megakadályozta az emberiség üdvére, a Gondisapuri Akadémia szándékai szerinti magas fokú, de ördögi bölcsesség létrejöttét. ...”

Rudolf Steiner ezt is mondja: „Az olyan események azonban, mint amit a Gondisapuri Akadémia tervezett, bizonyos mértékben a világ külső fejlődésének kulisszái mögött zajlanak le. Az érzékfeletti síkon folynak le. Az emberek kapcsolatban állnak ugyan velük, de maguk az események mindenképpen az érzékfeletti régiókban játszódnak le. Ezért sem a Gondisapuri Akadémia által tervezett eseményeket, sem a Golgotai Misztériumot nem ítélnéjük meg pusztán aszerint, ami a fizikai síkon történik. Az ilyen eseményekbe a szokottnál sokkal mélyebben kell behatolnunk, ha jellemezni akarjuk őket.

Azért valami megmaradt az emberiségben abból, aminek akkor meg kellett volna történnie, és ami csak tompítva lett ...

Valami mégis történt az emberiséggel! Az történt, hogy az emberiség, amelyre akkor a gondisapuri impulzus, ez az újperzsa-impulzus hatott, amely *nem megfelelő időben újra előhozta a Zarathusztra-impulzust*, az egész emberiség, ha szabad triviálisan kifejezni magam, belsőleg egészen a fizikai testiségig „megroppant”. Az emberiség akkor olyan impulzust kapott, amely a fizikai testiségig hat, és amellyel azóta vele születünk. Ez az impulzus nem más, mint az, amit az imént jellemeztem: az emberiségbe beoltották azt a betegséget, amelynek kitörése az Atyaisten tagadásához vezet.

Szeretném, ha jól megértenének: a civilizált emberiség testében ma tövis van. Szent Pál sokszor említi ezt a tövist, prófétikusan szól erről a tövisről; mint különlegesen előrehaladott emberben, benne már az ő korában megvolt, mások tulajdonképpen csak a VII. században kapták meg.

Ez a tövis azonban egyre inkább növekedni fog, egyre jelentőségtejtjesebb lesz. Ha ma megismerkednek egy olyan emberrel, aki teljesen átadja magát ennek a tövisnek, ennek a betegségnek – mert ez a tövis a fizikaiban ül, ez valóban betegség – akkor ez az ember ateistává, istentagadóvá válik. Az ateizmusra való hajlam tulajdonképpen minden emberben megvan, aki a modern civilizáció keretein belül él, a kérdés csak az, hogy követi-e ezt a hajlamát. Az ember magában hordozza azt a betegséget, amely arra készíti, hogy tagadja Istent, pedig természetéből tulajdonképpen az következne, hogy elismerje. Az emberi természet akkor bizonyos mértékben mineralizálódott, hátrébb mozdult a fejlődésben, úgyhogy mindannyian magunkban hordozzuk az istentagadás betegségét.

Ez a betegség sok mindent okoz az emberben. A korábbinál jelentősebb vonzóerőt idéz elő az ember lelke és teste között, jelentősebbet, mint amilyen az emberi természetnek egyáltalán a sajátja”. És ez képes arra, hogy a lelket a halálba vezesse.

„Nem kevesebbet akartak ugyanis akkoriban a gondisaphuri bölcsek – amit bizonyos titkos társaságok dilettánsabb formában ma ismét akarnak –, minthogy az embert e Föld számára nagyon nagygyá, nagyon bölcsé tegyék, de ennek a bölcsességnek a bevésése következtében lelkének részt kelljen vennie a halálban, hogy amikor átmegy a halál kapuján, ne akarjon részt venni a szellemi életben, és ne

akarjon többé inkarnálódni. Egyenesen el akarták vágni az útját a további fejlődéshez. Saját maguk számára, egy egészen más világ számára akarták megnyerni az embert, hogy a földi életben konzerválják...” (uo.)

Ha tudunk erről, akkor megkapjuk a legmélyebb választ a kérdésünkre: *miért nem érzi kortársaink túlnyomó része az SHF-sugárzás hatását?* Most megértjük ezeknek a sugárzásoknak a testnek a szellemtől és a lélektől való elidegenítésében játszott szerepét is. A test pedig éppen elidegenedik tőlük, amikor a lélek természetellenes módon vonzódik hozzá. Ez kétféleképpen valósul meg: egyrészt az embernek a szellemtől való elidegenedése miatt, másrészt „fulladás” miatt, a léleknek a testbe való fulladása miatt. Egészében pedig teljesen világossá válik, hogy a célokat, melyekkel Gondisapur a mók Európába való betörésével áthatotta az egész európai kultúrát és civilizációt, Ahrimán most megerősíteni törekszik földi inkarnációja idején, a digitalizmus vallásának elültetésével téve ezt. Ez a szó teljes értelmében való megismétlése mindannak, amit Gondisapur első impulzusa, Gondisapur 1 hozott. Háromszor 666 év (Szórát száma) elteltével a világ „felnyergelte” *Gondisapur 2-t*. Alapvető hatásmódja ugyanaz, mint első alkalommal is: idő előtt, ez alkalommal már *erőszakosan*, kényszeríteni az embereket arra, amire még nincsenek készen, „kiégetni” a jövőt, „túlfűtve” a jelent.

* * *

Gondisapur első impulzusa, mely lökést adott az emberi logikus gondolkodásnak, a fizikai szintre való teljes leereszkedésre készítette azt, és az embert csak a külső földi dolgok megértésére tette képessé, ezzel fektetve le a modern tudomány alapjait, ilyen módon az egész modern, ma már kultúrának aligha nevezhető civilizáció általános módszertanává, organonjává vált (ezt Francis Bacon írta le, aki előző megtestesülésében a Gondisapuri Akadémia aktív személyisége volt). Ebben a civilizációban a tudományos-technikai fejlődés mindent meghatározó princípiummá vált. Ezért különösen fontos a figyelmet oda irányítani, ahol a csúcspontján van. Ez pedig a tudomány és technika fejlődésének rejtett szintje. És ha még a külső, szokásos fejlődésük is ilyen lényeges módon megváltoztatja az embert, akkor felmerül a kérdés: milyen az emberek meglehetősen nagy körének helyzete, állapota, szocialitása, mentalitása, amely ebbe az előrehaladó fejlődésébe van integrálva?

A tudományos-technikai fejlődés ezt a szintjét nem tudja a végtelenségig titokban tartani. És lehet, hogy nagyon hamar nyíltan feltárja magát. Olyan emberek fogják felfedni magukat, akik olyan erővel, fegyverzettel rendelkeznek, melyekkel mi, a közönséges emberiség, teljesen tehetetlenek vagyunk. A káiníták és ábeliták egész világra kiterjedő szembenállása akkor gyerekjátéknak bizonyul. De mi lesz, ha e pártok egyikének oldalára állnak?

A tudományos-technikai fejlődés második szintjén tett észveszejtő – mivel annyira távol állnak attól, amit ismerünk – felfedezéseknek a gyakorlati megvalósítása elkerülhetetlenül, visszavonhatatlanul és véglegesen meg kell győznie az alkotóit arról, hogy a Világegyetemre vetett materialista tekintet az *egyetlen helyes*. Emellett nagy szerepet játszanak az ember önmegvalósítási lehetőségei, melyeket nem korlátoz a tér és az idő ismert felfogása. Hiszen számára megnyílik a szuperemberré válás perspektívája. És összehasonlíttja magát azoknak a „fajával”, akik a szellem reménytelenül alacsony komplexitásával maradtak és maradniuk is kellett. Az ilyen világnézet nem tud nem hatni a felgyorsult tudományos-technikai fejlődés zárt közösségének szociális szerkezetére. Nem tud nem *kasztszerű* lenni. És ezért ez

egy nagyon valós és komoly kérdés: mire várjunk, mi lesz velünk, amikor egy ilyen, lényegében új emberfaj foglal helyet közöttünk?

Hogy ez valamikor beköszönt, Bulwer-Lytton angol író és okkultista előre meglátta, és erről a „Vril, vagy az emberiség jövője” c. regényében írt. Lytton meghatározott érzékfeletti tapasztalatokkal rendelkezett. Ezeket a regényében is kifejezte, természetesen, ilyen esetben művészi képiséget adva ezeknek. A regényben arról van szó, hogy a Föld belsejében egy különleges emberfaj él. Lelki felépítésük, anyagi életüknek minden tényezője erősen különbözik azoktól, melyekkel mi a Föld felszínén rendelkezünk. A morális életelveik is másfajtaak. Elsőre úgy tűnhet, hogy azok magasabbak a mieinknél, de az a moralitás teljesen más. Alapjukat *kemény racionalitás* képezi. Annak józan értékelése, hogy mi hasznos az egész, a kollektíva számára, *teljesen* meghatározza az egyes emberek viselkedésének jellegét. (Valaki mondhatja: ebben semmi csoda sincsen. Ugyanilyen volt már a szovjethatalom idején is! De a helyzet az, hogy az a hatalom azurikus volt). Végző soron minden individuálist fel kell áldozni. Még maga az individualitás is, tekintet nélkül arra, hogy fejlettebbnek tűnik, mint mi, a Föld felszínén élő emberek, a valóságban teljesen elszegényedett, meg lett fosztva a szabad alkotói kereséstől, a fantázia szárnyalásától, a jó és a gonosz problémájának megoldására irányuló aktív szabad magatartástól stb.

A Bulwer által leírt emberiség hatalmas természeti energiával tudott rendelkezni, mely a növények növekedési erejével rokon. Nem fogjuk itt érinteni ennek az energiának a természetéről való kérdést, és azt a kérdést sem, hogy a regény egyben prófétai leírása is jogos használatának a jövő szociális életében, de fordítsuk a figyelmünket arra, hogy az ennek alapján felépített technikát a regény olyan szuperfegyvernek írja le, mellyel szemben a „felszín” emberei tökéletesen tehetetleneknek bizonyulnak, ha találkoznak vele.

A regény végén a hőse, évekkel a földi felszínre való visszatérése után mély aggodalommal gondolkodik azon, hogy mi lesz, amikor ez a faj szintén kijön a felszínre, ami előbb vagy utóbb okvetlenül bekövetkezik. És ezt mondja: „Ennek a földi életnek az eredményeivel, kimenetelével csalódott emberként, mint az emberek többsége is, ülök esténként egyedül és csodálkozom, hogy tudtam lemondani annyi mindenről [amit a Föld belsejében látott], még ha ez a legnagyobb veszéllyel és szokatlan körülményekkel is járt.

És mégis, amikor arra gondolok, hogy állandóan fejlődik egy bizonyos faj azokon a területeken, melyek távol vannak a tekintetünktől, és melyek létezését egyelőre tagadja a tudosságunk, hogy ott olyan erők bontakoznak ki, melyek reménytelenül beárnyékolják a számunkra ismert természeti erők munkáját, eredményeit, hogy ott olyan életvezetési szabályok alakulnak, melyek *poláris ellentétben* állnak a mi szociális és politikai életünket meghatározó gondolatvilágunkkal, akkor annál mélyebben és őszintebben reménykedek abban, hogy évszázadok telnek még el, mielőtt a világsors által előidézett rombolók megjelennek a mi napfényes világunkban. ... (és) keserű kötelességemnek tartottam, hogy figyelmeztessem a társaimat erre az emberiségre váró jövőre!”

Bámulatos szavak, melyek szokatlanul pontosan írják le azt, amit most mondani akarunk! Csak egy kiegészítést kell tenni Bulwer regényéhez, hogy megértsük, milyen valóság volt az, ami ősképként szolgált irodalmi fantáziája számára, s melyet ő érzékfeletti módon észlelt. Ez a Föld belső rétegeinek valósága volt, melyet Rudolf Steiner leír, olyan valóság, melyben azurikus lények élnek, akik számára valóban a kemény, ásványi föld bizonyul „égnek”. És ők azok, akik a digitális berendezéseknek köszönhetően a földi emberek által a számukra önmagukban megnyitott portálokön keresztül jönnek ki a

földi felszínre. Az ember asztralizációját benépesítve egy új fajba fordítják át őket, az azuríták fajába, nem pedig a „ljudenekébe”. Az ilyen emberek legfőbb tulajdonsága az lesz, hogy ők „nem-istenek”, vagyis sosem lépnek a 10. Hierarchiába, hiszen az ő vezetőik hierarchikus, de lemaradó lények, lényegében a-zúrák, vagyis szó szerinti fordításban nem-istenek.

Ennek megértésében megzavarhat bennünket az arról való tudás, hogy a Föld 8. rétegében és a magjában gyökerezik a fekete mágia. De ezt a képzetet is pontosítani kell. Először is, ne felejtjük el, hogy ez az érzékfeletti lények világa, és semmit sem tudunk a „szocialitásukról” mondani. Ez a szocialitás csak az „anti-világgal” való ütközésekor jelenik meg közöttünk, amilyenek azon lények számára a mi, moralitással így vagy úgy áthatott világunk látszik. De ők önmagukban nem amorálisak, hanem *moralitáson kívüliek*. És amikor az emberbe költözve abba a világunkba lépnek, melyet ők teljesen tagadnak, akkor a moralitás szférájában ez a tagadás számunkra a tradicionális fejlődési úton haladó emberek amorálisához hasonlóan látszik.

Vegyünk egy példát, hogy szemléletessé tegyük az elmondottakat. A méhek világában van egy válfaj, melyet heréknek neveznek. Ők a faj szaporodásához szükségesek, de amikor ez a szükséglet megszűnik, akkor a munkás (dolgozó) méhek megsemmisítik őket. Ezt tisztán *racionalis* alapon teszik. Ha a méheknek ezt a magatartását kivetítjük az emberi társadalomra, és elképzeljük, hogy a „herék” ebben az esetben makacsul ellenállnának a megsemmisítésüknek, akkor könnyű elképzelni, milyen dühöt idézne ez elő a „dolgozóknál”, Érdekes, hogy éppen valami hasonlót lehet megfigyelni a káiniták és ábeliták, a jelenlegi „jobboldal” és „baloldal” évezredek szembenállásában, melyben a természeti szükségszerűséget a szociális helyettesíti. A közöttük zajló harc *fajon belüli* harc jellegét öltötte magára.

Aligha gondolhatjuk, hogy a Föld 8. és 9. rétegének „szociálissága” hasonlít az orkok társadalmára, melyet Tolkien festői módon ábrázolt a „Gyűrűk ura” c. művében. Ilyen társadalmak addig keletkeznek, ameddig tart a földi emberek ütközése az ahrimáni lények akaratával, hogy a mi evolúciónkat a sajátjukkal helyettesítsék. És ez az akarat okvetlenül „balszerencsét”, szenvedést kell, hogy magával hozzon. Ezek a fogalmak keletkezésüket a moralitás világa és a gonosz szembenállásának köszönhetik. De ha egy olyan emberi kaszt jön létre, amely valóban kiesik az Isten által elrendelt evolúciónkból, akkor az összes szociális kapcsolat alapjává az válik, ami lényegét tekintve Ahrimánhoz közel áll: pusztaság, értelmetlenség és racionalizmus. Éppen ezek képezik a bulweri földalatti lakók „moralitásának” alapját, bázisát. A mi korunkban azoknak az embereknek a kasztjában jönnek fel a Föld felszínére, akik a digitalizmusba vetett „hitüket” – mely az eljövendő „tudásnak” csak palliatívuma az egész földi emberiség számára – már a tudás, az anyag örökkévalóságáról, mindenütt jelenvalóságáról való tudás szintjére emelték. Az ilyen materializmus a tudat fogalmaiban gondolkodó számára elháríthatatlan, cáfolhatatlan. Ezt Rudolf Steiner is felismerte. Ahhoz, hogy ennek ellen lehessen állni, egy másik tudati formára van szükség. És hogy ennek kidolgozásához kedvező feltételek jöjjenek létre, az emberiség a szociális életét háromtagúra kell, hogy strukturálja, meg kell hogy alapítsa a szociális hármas tagozódást, ahogyan azt Rudolf Steiner felvázolja. És ezt az új, a Michael-korszaknak megfelelő szociálisságot fenyegeti a földalatti lakók „kijövetele” a földi (szociális!) felszínre (amitől a bulweri regény főhőse is fél). Azzal fenyegeti, hogy saját szellemiségüket, mely ahrimáni, azurikus típusú, az emberi testek anyagosságával egyesítik, és ennek a „felszínnek” a lakóira a saját, azurikus szociális struktúrájukat kényszerítik. És ha ezt megértjük, akkor feltárul számunkra a földön dúló politikai háború egész kolosszális, kozmikus jelentősége, amely háború alapjában egyik szociális struktúrának egy másikra való lecseréléséhez vezet. De mivel az embereknek nincsenek e kérdéshez kapcsolódó valóban progresszív ideáik, ismereteik, ezért teljesen lehetetlen, vad

doktrínákat gondolnak ki, melyek az emberiséget permanens „balszerencse” állapotába vetik. És csak a szellemtudomány teszi lehetővé az emberek számára, hogy kemény talajra tegyenek szert ennek a végeláthatatlan „balszerencsének” a tengerében. Ez a talaj a *szociális hármass tagozódás*.

*

Bulwer-Lytton földalatti lakói számára az ég a Föld ásványi kérge, első rétege. Ez a materialista világnézet nagyszerű képe, amely ezt a kérget a tér-idő világegyetemének végtelen távlatába viszi át.

Ennek a témának egy bizonyos „motívuma” jelent meg Herbigier fantasztikus elméletében, ahol azt állítja, hogy bolygórendszerünk egy gigantikus (végtelen), jégből álló burokba van zárva.

Nem fogunk ezzel az elmélettel foglalkozni, de megjegyezzük, hogy az UFO-k építése a Harmadik Birodalomban kezdődött. És érdemes lenne figyelmesebben megvizsgálni az SS-embereket. A magjuk, az elit a lehető legrövidebb idő belül valamilyen módon képes volt egy valóban új faj vonásait elsajátítani. Ők valóban az összes számunkra közeli földi viszonyok *felettinek* élték meg magukat. Amikor Németország kapitulált, akkor egyáltalán nem tartották magukat legyőzöttnek. Mintha magasabban álltak volna a győzelem és vereség fogalmánál. És azt mondták, hogy visszatérnek, ha ehhez kedvezőbb feltételek alakulnak ki.

A baloldali-demokrata világalom magjában erről tudnak valamit, és ez bennük pánikszerű félelmet, mondhatnánk metafizikai félelmet idéz elő. Ez a „fasizmus újjáéledése” veszélyének egyenesen sámánisztikus kántálásában fejeződik ki, pedig külső jelei nincsenek ennek, ha pedig vannak is, akkor a világban uralkodó „liberális” gondolkodásmódhoz képest azok elég csekélyek.

A „baloldaliak”, vagy legalábbis az okkult-politikai elitjük, tudnak a tudományos-technikai fejlődés második szintjéről is. És nem mondhatni, hogy az az ő kezükben van. Nem, az harmadik erőnek marad mind a „baloldaliakhoz”, mind a „jobboldaliakhoz” viszonyítva, egyfajta önmagában való dolognak.

A baloldaliak gigantikus erőfeszítéseket tesznek, hogy ezt a fejlődést valamilyen módon utolérjék, ahogyan ez a Szovjetunióban történt, ahol hatalmas eszközöket fordítottak az alaptudományok fejlesztésére, a kozmoszba való jutásra, de eközben tudják, hogy tisztán technikai eszközökkel nem sokra lehet itt jutni. Megértik, hogy ha annak a világnak a szociális struktúrája nyíltan megjeleníti magát a mi világunkban, akkor minden ma létező, az államiság által előidézett szociális struktúra bizonytalansága mellett csak az marad nekik, hogy alárendelődjenek annak a hatalomnak. Ezért minden emberi társadalom meglévő struktúráját valami radikálisan újjal kell felváltani. Ennek a feladatnak a megoldását a saját útjaikon keresik, melyek kezdete a történelem előtti múltba nyúlik vissza, a vége pedig a modern krízis zsákutcájába vezet.

Említettük már, hogy a mi korunkban a kultúra és civilizáció egész élete „fekete misévé” vált. És csak ennek a fekete misének az útjain haladhatnak előre a „baloldali út” okkultistái. Eközben tudják, hogy valami olyan történik, ami megváltoztatja az ember *faji* tulajdonságait. Tudják, hogy a jobboldaliakkal való konfrontációjuk e változások legmélyére nyúlik. És tudják, hogy – mint bármely fajok közötti küzdelemben – csak akkor lehet győzni, ha megszüntetik a saját fajon belüli ellenfelüket. Az pedig nemcsak a jobboldaliakban, hanem magukban a baloldaliakban is gyökerezik. Ez: a fehér faj. Meg kell őt szüntetni. És hogy ezt a keresztény etika szemszögéből rendkívül amorális szándékot leplezzék, a világsajtó a „fasizmus újjászületése” veszélyét kiáltja.

Tudjuk, hogy a világon minden fejlődésnek van kitéve. A fajok is fejlődnek, vagyis születnek, egy bizonyos ideig léteznek, majd kihalnak. A fehér faj ebben az értelemben még tele van fejlődési erővel, valójában a jövő evolúciójának még hatalmas feladatai állnak előtte, beleértve a távoli jövőét is. Rudolf Steiner azt mondta, hogy éppen a fehér fajtól kell, hogy származzanak a testiségnek a jövőbeli, a mainál magasabban álló fajai, típusai, melyekbe végül az **összes** lélek testet ölt (hacsak nem azon az úton mennek, mely az emberiség gonosz fájába vezet). A fajok fejlődésnek vannak kitéve, következésképpen öregedésnek is. Innen érthetővé válik, hogy a fajok modern tömeges fizikai keveredése, melyet meghatározott okkult-politikai erők mesterségesen próbálnak bevezetni, az egész emberiséget visszaveti a fejlődésben.

A fehér emberiség egyik fő feladata az individuális tudat felemelése (megnemesítés útján) olyan szintre, hogy lehetővé váljon a két nem egy emberben való egyesülése. Ehhez a szaporodás folyamatának szellemivé kell válnia, ennek a szómágia segítségével, vagyis a Logosz erejével kell megvalósulnia. Ez az emberi individualitás magas, valóban szent állapota lesz. Akkor, magától értetődően, meg kell hogy szűnjön a káiniták és ábeliták szembenállása.

Itt egy evolúciós, nem pedig társadalmi-politikai feladatról van szó. Ez egy hatalmas, összetett feladat, melyben meg kell valósulniuk azon *okok fő következményeinek*, melyek már a földi ember *teremtésekor* le lettek fektetve. Itt nem engedhetjük meg magunknak ennek olyan részletes kifejtését, ahogyan azt a Szellemtudomány adja nekünk, de Rudolf Steinernek van egy közlése, ahol megadja számunkra ennek kvintesszenciáját. Megtaláljuk benne valójában mindannak a kérdésnek az egységbe való olvadását, melyeket a vizsgálatainkban törekedtünk megválaszolni. Élünk ezzel a ragyogó lehetőséggel, és idézzünk egy hosszú részletet Rudolf Steiner egy előadásából. Arról beszél benne, hogy Hiram Abiffal közölték, hogy születik egy fia, akiről nem fog tudni, és akitől az emberek egy új faja fog származni. Ez nem más lesz, mint a két nem egybeolvadása a jövőben. Emellett „az ősi női kultúrát a férfi kultúra fogja felváltani. A női, mint fizikai forma, kihal, és a férfinak magában rendelkeznie kell azzal az erővel, hogy individuumot teremtsen önmagából. ... Amikor az ember eléri azokat az erőket, hogy úgy fejlessze a gégejét, hogy a szó teremtővé váljon, hogy az ember a szó által önmagához hasonlót tudjon teremteni, akkor minden teremtő erő a férfi nemhez kerül. Akkor az emberhez kerül az, amit egykor az istenek teremtettek.

Mikor veszett el a szó? – Amikor a két nem keletkezett. A szó el lett temetve, el lett rejtve. Káin fiainak csak az ősapjuknak volt meg. Hiram Abifnak legalább egy prófécia kellett kapnia róla. De ezt követően nemsokára megölték.

A szó el lett temetve, de itt van. Ha nem lett volna eltemetve, az ember önteremtő lenne, mint az Elohim. Ezért a „szó” a szabadkőművességben nem az igazi, hanem a hamis szó. Az igazi szó el lett rejtve. A tíz parancsolat kőbe van vésve, mely az igaz szót tartalmazza. Mi az a tíz parancsolat? A morális világrend törvényei. Az olyan külső viszonyokat támasztják alá, amilyenek azok a két nemhez tartozó emberek hatása alatt bizonyulnak. Ezekre a parancsolatokra nem lesz szükség, amikor nem lesz két nem. A jelenlegi emberi rend(szer) a két nem hatása alatt keletkezett.

Így a szabadkőművességben megvannak az elveszett szóra való emlékezés őrzői, mely szót azoknak kell megszerezniük, akik szabadkőművesként dolgoznak, és ezt akkor szerzik meg, amikor a passzív férfibölcsesség önmagában aktivitást ébreszt. Ezért a szabadkőműves ezt mondja: mindaz, ami nem a világban elterjedt tudományból ered, az ősidők női papuralmából származott. Ezt nem akarjuk egyszerűen

átvenni, a lét új spirálját akarjuk képezni, nekünk a férfiúi, káini tudáshoz kell intuíciót adnunk. Ezt lehetetlen lenne megtenni, ha a férfiktól az erőt amiatt vennénk el, hogy a nő részese legyen a titok megismerésének. Abban a pillanatban, amikor ezt elmondanánk a nők előtt, akkor mindennek általában el kellene veszítenie az érvényességét.

Ilyen módon szükségszerű volt, hogy a női nemet ne vonják be a szabadkőművességbe. Ez azzal áll kapcsolatban, hogy a szó szerve a nemmel, a szexualitással áll kapcsolatban. Ezért van az, hogy a férfi mutáción megy át a nemi érettséggel. Ez a mutáció nem más fejez ki, mint a beszéd szervének és a nemiség szervének az ősi összetartozását. Azt is meg fogják érteni, amit a szabadkőműves mond: általában csak a férfi hivatott arra, hogy az elvesztett szót kiejtse, és kívülre árássza, csak a férfi módon felépített gége képes mondani és megérteni azt, ami az elvesztett szón keresztül elérhető. Ha ezt így értjük, akkor érthetővé válik, hogy a nőnek nincs lehetővé téve, hogy új dolgot hozzon létre az ajkaival. – Komikus hallgatni a tudós embereket, amikor azzal magyarázzák a nők páholyba való befogadásának elutasítását, hogy azok pletykálnak. – A női gége csökevényes maradt. A férfi gége pedig a jövő szervévé alakul át.

Ahogy látják, a dolog a mély és jelentős kapcsolatokban áll, és a „kőműves” kifejezést betű szerint lehet venni. Ezért Görögország és Róma idejében a kőművesek voltak annak építői, ami a szépséget fejezte ki: székesegyház, templom. ...

De a helyzethez még az is hozzátartozik, hogy annak egy részét, ami a szabadkőművesek egyesülése által jött létre, az ősi papi [női] bölcsességtől kellett venni. Így a női bölcsesség és a férfi törekvések keveredéséről van szó. Lényegében a szabadkőművesség titka még nem tárult fel, azt még nem szabad kiadni, még nincsen itt. Ez a titok azt képviseli, amit majd akkor mondanak ki, amikor a szót belülről a szaporodás ereje fogja jellemezni”.

A XVIII. században a szabadkőművességen belül még beszéltek hasonló dolgokról, de aztán ezek felismerése a külvilággal való kapcsolat elvesztésével elveszett. „De emellett világosnak kell lenni, hogy a szabadkőművességben az összes létező szimbólum az ősi papi bölcsességből eredt, és a szimbólumok tartalma még nem lépett elő. Az igazi női bölcsesség fokozatosan elveszik. Ezért is vesztek el az úgynevezett magas fokok, a női bölcsesség őrzői. Csak az marad, amit János-szabadkőművességnek nevezünk, amely csak világi dolgokkal foglalkozik, és csak azokban ért valamit. És ez megint csak teljesen természetes, hiszen a materializmus fejlődésével a papi bölcsességnek el kell vesznie. És minek kell most történnie? Az ősi bölcsesség eltűnt. A külsőben kell élnünk. Mi következik ebből? Ebből az következik, hogy ismét egyfajta javulásnak kell érkeznie, amikor a nemeken kívül álló bölcsesség jelenik meg, amely nem áll kapcsolatban sem a női, sem a férfi bölcsességgel, sem a női bibliaisággal, sem a férfi Templomlegendával. És ezt a bölcsességet az Antropozófiában találjuk meg. Ebben a bölcsességben mindkét nem megérti magát. Itt a nőben a benne található férfi működik, a férfiban az működik, ami megint csak nemen kívüli. Itt a megismerésben a férfiség és nőiség magasabb síkjai találkoznak. Ezért teljesen természetes, hogy az okkult alapokat szabadkőművességgként hozták el, de most egy új kezdetnek kell létrejönnie. Ez az, amit kettős spirálnak neveznek (l. a Rák csillagjegy szimbólumát). Így tekerednek napjainkban a dolgok. Így kell elgondolni az egyik dolognak a másikba való átmenetelét. Ezért az antropozófia nem támaszkodik sem a bibliai legendára, sem a Templomlegendára, hanem mindenben a bölcsesség magját keresi, melynek ismét a nemeken kívül kell állnia. Így láthatják, hogyan alapoz az Antropozófia világot, hogyan hoz harmóniát.

Hogyan egyesül ez a mi gyökérfajunkban [a 7 kultúrkorszak összességében]? A gyökérfajunk azt ismétli, ami már korábban volt. Annak ellentétét, ami már a lemúriai korban létezett, a gyökérfajunk világosan kifejezte szellemi területen. Az oppozíciónak azért kellett megjelennie, mivel a női nem ősbibb, és leszálló vonalon van, míg a férfi nem felszálló vonalon található, és azt a magerőt keresi magában, mellyel a nő rendelkezett. Ha az alacsonyabb területeken maradunk, akkor az okkultizmusnak köszönhetően pontos megkülönböztetést kell tennünk: annak, aki Atlantisz faji embere, nincs szüksége arra, hogy Atlantisz lelki embere is legyen. Ezért a lélek sincs kapcsolatban a nemmel. A női nemű lelkek afelé a pillanat felé haladnak, ahol a férfiak által maguknak készített testet belakhatják, és akkor egyetlen nem lesz a Földön.

Míg a férfiak a nőivel oppozícióban álltak, addig hallgatniuk kellett. A nemek kapcsolata azzal volt előkészítve, hogy a XVIII. században örökbefogadó páholyokat alapítottak. Az elsőt közülük 1775-ben alapították. Ott a szabadkőművesség más szimbólumokkal foglalkozott, mint a férfi páholyokban. A nők e páholyokba való befogadásával készítették elő a nemek kapcsolatát”. Ilyen páholy tagja volt Jelena Blavatszkaja. „Az egész középkorban hatalmas előkészületeket tettek ahhoz, hogy szellemi módon megteremtsenek a férfiban egy másik nemet. Az ember koncentráció útján kezdetben gondolatként teremtette meg azt, aminek a jövőben létként kell majd benne létrejönnie. Ezért az egész középkorban az ehhez való előkészületként volt elterjesztve Mária kultusza. Ez nem más, mint koncentráció arra, hogy megszülessen a női a férfiban, míg a nő ugyanahhoz a célhoz megy Jézus kultuszában. A Mária-kultusz ebből az alapból eredt. És végül, ahogyan önk maguk is látják, milyen zűrzavarnak kellett keletkezni az ismert rend megjelenésével, mely ismét a női bölcsességet akarja visszaszerezni. Ott a világ feletti uralomra megy ki a dolog. Ha az ősi bölcsességgel akarnak maradni, akkor az ősi erők számára kell a világot meghódítani. És van ilyen rend – ez a jezsuiták rendje⁴⁴. Ez tudatosan ilyen célt tűzött ki maga elé. Ezért van az, hogy a jezsuiták és a szabadkőművesek ennyire élesen szemben állnak egymással” (GA93, 1905. 10. 23. 1. előadás, S215-227).

*

⁴⁴ „Ez a rend (a jezsuita) a Mária-kultusszal szemben egy férfi ideált választott. A férfi elvet képviseli: a keresztet rózsák nélkül” (GA93, 1905. 10. 23.)

Így beszélt Rudolf Steiner 1905-ben, viszont ami utána történt – I. Világháború, bolsevista fordulat Oroszországban, polgárháború, II. Világháború, stb. – és a mai napig is történik, arról már elég sokat beszéltünk. – Végbement az „árnyéktestvérek” megengedhetetlen elfordulása az igazi feladataiktól; a nemek evolúciós egyesülésének problémája az un. „szexuális forradalom” valószínűtlen perverzióinak permanens, egyetemes folyamatává alakult, az egypólusú világalom úgy a „fiúk”, mint az „atyák” tevékenységének mindent meghatározó indítékává vált. Az ilyen cselekvési mód nem tudta nem maga után vonni Ahrimán és Lucifer jelenlétének gigantikus növekedését a kultúra és a civilizáció szinte minden tényezőjében.

Jelenleg Ahrimán az Azúra rangjában, mint Antikrisztus egységes frontot épít minden ellen, aminek a világ és az ember evolúciójában jogszerűen később kell végbemennie. Munkájában a leghatékonyabb módszere az, hogy a jót a számára nem megfelelő helyre helyezze. Akkor az gonoszként jelenik meg.

Az emberiségnek még nagyon sokáig kell foglalkoznia a fejlődése elleni harcnak ezzel a módszerével. Így például már most próbálkozások folynak a nem megváltoztatására, eltorzítva annak természetét, az 5700-as évek után pedig Ahrimán azért kezd harcot, hogy az embert visszatartsa a szaporodás régi formájában. És az embereknek akkor majd meg kell érteniük a taktikaváltását. Rudolf Steiner ezt mondja: „Az ahrimáni erők, melyek most oly erősen hatnak az emberi fejlődés impulzusaira, egy bizonyos értelemben el tudnák torzítani ezt a fejlődést. Akkor – egyáltalán nem az ember javára – az embereket a VI. évezred után ugyanabban a fizikai életben tarthatnák vissza. De akkor nagyon erősen elvadulnának. ... Az ahrimáni erőknek ez a törekvésük: az emberiséget minél tovább a Földhöz láncolni és ilyen módon elvezetni a normális fejlődésétől”. A normális fejlődés esetén pedig „az ember mint szellemi-lelki lény – hogy szemléletesen fejezzük ki – zajt fog csapni a felhőkben, az esőben, a villámlásban és a viharban, a földi dolgokban. Egy bizonyos módon át fog vibrálni a természeti jelenségeken; aztán pedig az ember földihez való viszonya még szellemibbé válik (GA196, 1920. 01. 18.)

Ahrimán már most igyekszik előrehozni ezt a földihez való szellemibb viszonyt, de természetesen a saját módján, a léleknek a „kvarcra” való átvitelének ideájával csábítva. Ebben az esetben nem kell azt gondolni, hogy az emberiséget a fizikai síkról a robotokkal való kiszorítása fenyegeti, nem, az azúráknak szükségük van az emberekre, a fizikaiból, éteriből, asztrálisból és Énből álló négytagú emberre. De a földihez akarják az embereket láncolni, hogy haláluk után mint kísértetek a 8. szférát népesítsék be. A szilikon alapú biorobotok pedig a saját útjukon haladnak, és szörnyű „pókszerű” lényeket nemzenek, akik az embereket fogják gyötörni mindaddig, amíg azok vagy a 8. szférába nem települnek, vagy úrrá nem lesznek ezeken a lényeken, amit már most el kell kezdeni. És itt kivételesen fontos megérteni, hogy a *digitalizáció és a szexualizáció – az azúrák egységes tervének két oldala*. Ahhoz, hogy ezt a tervet tömegesen, bolygószinten megvalósítsák, *szocializálni* kell, az összes emberi közösség szociális struktúráját vele összhangban kell átépíteni. A tudományos-technikai fejlődés fentebb megmutatott közösségében, feltételezésünk szerint ez a folyamat már messze előrehaladt az ahrimáni jövőbe. Ez az egész baloldali világmozgalmat arra készíti, hogy ugyanezt tegye. De a maga módján. Itt is az összes erő egy másfajta és egyetemes szociális struktúra bevezetéséért való harcban feszül, amely struktúra a baloldaliak véleménye szerint az emberiség feletti hatalmukat meg kell hogy erősítse és örökre megszilárdítsa.

Az ilyen struktúra lényegéről való nyílt beszédetől egyelőre tartózkodnak. Ezt a struktúrát közvetve a világ tömegtájékoztatási eszközei honosítják belénk, szuggesztív módon, állhatatosan, és ezt állandóan és mindenütt teszik. Hogy saját szemünkkel meggyőződjünk erről, akkor modern nyelven szólva a

tudatunkat észlelő üzemmódba kell helyeznünk, vagyis a tömegtájékoztató közléseit oly módon felvéve, hogy ne ragadjunk be a konkrét tartalmukra (ami pedig általában üres is, hamis is), hanem próbájuk meg felvenni az úgymond alapötletét, mely áthalad rajtuk, de egyenesen nem fejeződik ki. Egyfajta „dédelgetett kívánságként” jelenik meg, melyet a tömegeknek maguknak kell megérteniük, úgy, mint a *saját* kívánságukként felfogni, és akkor, amikor erről kívülről hallanak, nem kezdenek tiltakozni ellene, hanem, ellenkezőleg, saját kívánságuk teljesüléseként fogadják.

Ezen az úton a szuggesztió tömegeszközeivel már nagyon sokat tettek. Azt sugallják nekünk, hogy szinte elkerülhetetlen az emberiség két kasztra válása: az új elit, az urak kasztjára, és a „szükségtelen” emberek (a „herék”) kasztjára, a munka robotizációja miatt. De ez csak egyfajta alhangja a fő ideának, mely abban áll, hogy felújítsuk a régi indiai kasztrendszert, de nem formálisan, jogilag nem megerősítve, hanem teljesen – engedjék meg így nevezni – a kulturális fejlődés uralkodó tendenciáinak szellemében, az új, digitális világvallás feladataival összhangban.

Ebben a rendszerben az első kasztot az „új bráhmínok”, vagyis a szellemi tekintélyek, a „papok”, „papnők” kasztját, az utánzás, sőt imádat tárgyait, azok a nők kell hogy képezzék, akik okvetlenül feketék, és bi-, transz- stb. szexuálisak, akik saját nemüket megváltoztatták, „harmadik” neművé váltak. Ez lesz az első kaszt első alkasztja, a második alkasztot az ugyanilyen fajta férfiak képezik.

A második kasztba, mint új „ksatriák”, a két alkasztjába az ugyanilyen típusú nők és férfiak fognak tartozni, de a fehérek. A harmadik kasztot a fekete férfiak és nők fogják képezni, akik szokásos, „triviális” szexuális irányultságúak. A negyedik kasztot – az új „sudrákat”, a lenézetteket, a fehér nők és férfiak fogják alkotni, „akik magukban állandóan az újjászülető fasizmus veszélyét hordozzák”, a szexuális és digitális „fejlődés” ellenzői.

Az ilyen propagandának azért van sikere, mert az ember továbbra is megőrzi magában az ősi kettős természetét. Ez, mondja Rudolf Steiner, az „5. Atlantisz utáni korban [kultúrában] is tartalmazza egyrészt az embert, másrészt az emberben ülő alacsonyabb, állati természetet. Az ember egy bizonyos mértékig *kentaur*: magában, az asztralitásában tartalmazza az alacsonyabb, állati természetét” (GA178, 1917. 11. 25.). *A tapasztalt ideológus-okkultisták ezt lökdösik kívülre, prioritássá téve a szociális életben.* Trilógiánk 2. részében írtunk erről, az Európa és egész nyugati világ járdáin történt „csodálatos női fenekek ragyogó kiállításáról” szólva. Manapság azt is megfigyelhetjük, hogy a „különösen kreatív” női természetűek milyen ügyesen utánozzák járásban a poroszkáló fiatal kancákat.

A szexuális forradalom, mint az új és egyetemes szociális struktúra bevezetésének alapja teljes egészében kielégíti az azúrákat, mivel ők maguk a Föld belsejének fizikai alattiságában abban a rétegben gyökereznek, amelyben azok az erők vannak, amelyek kapcsolódnak a *szaporodáshoz* (GA96, 1906. 04. 16.). A szexuális forradalom egész un. „fenomenológiája” számukra nem pusztán a moráltalanság gyakorlása, hanem annak a feladatuknak a hatékony megoldása, hogy az egész evolúció jellegét megváltoztassák. Ehhez először az emberek világnézetére kell hatni, aztán ezeknek a változtatásoknak megfelelő életgyakorlatot kell elültetni, majd pedig várni, amíg *mindez genetikai szintre száll alá, és öröklődővé válik.*

E munkának a mérete és sikere egyszerűen döbbenetes. Rudolf Steiner ezt mondja: „A lelkiismeret elszakadása attól, amit mi állandóan mint igazságot jellemezünk, a XX. században korábban nem látott csúcspontot ért el. Ennek következményei még rosszabbak, ha az emberek ezt *egyáltalán nem veszik észre*; de éppen ez jellemzi korunkat” (GA174, 1917. 01. 01.). De mi vegyük észre! A modern ifjúság már 14,

15, 16 évesen olyan szexuális kísérletezésen megy át, melyről Casanova még csak nem is álmodott. A múltban az ilyen „tapasztalat” kiült az ember arcára. Rögtön látható volt rajta, hogy ez egy szörnyű kéjenc, egy züllött ember. De a modern ifjú „kísérletezők” arca tiszta, fényes, ártatlan marad. A szociális kapcsolatokban ők morálisak, jók. Ennek oka abban gyökerezik, hogy „nem tudják, mit tesznek”. És ebben a nevelés és oktatás iskolai rendszere a bűnös. **Az egész modern iskola, beleértve az óvodát is, egy szörnyű laboratórium, ahol az emberekből kiirtják a lelkiismeretet, lényegében irtják ki, egészen genetikai szintig!** Emellett pedig a Föld fejlődése számára a morális impulzusok, melyek az emberekben hatnak és „a szellemi világba lépnek, gyümölcstermő magokká válnak a későbbi földi időszakok számára. ... a magasabb Hierarchiák szellemei ezt (aztán) hozzák ... az emberi képzelő gondolkodás számára, általában az emberi gondolkodás számára. Ha elképzeljük, hogy valamelyik korszak a Földön teljesen amorálisan folya ... akkor a következő földi korszakban ... a lelki életben hitványságnak kellene uralkodnia. ...

Amorálisnak lenni azt jelenti, mint elvenni a Földtől az életmagvakat, a földi fizikai folyamatba belenyomni, ahol azok a következő földi korszakban a bomlás magvaivá válnak ... Azok akkor mindazt kioltják, aminek élő módon kell lelkiként élnie” (GA159, 1915. 03. 14.)⁴⁵.

*

Mindkét általunk felvázolt társadalmi struktúra azurikus. Ezekben az ember *magában szintézisre juttatja a káini és az ábeli princípiumot, de teljes mértékben luciferi-ahrimáni módon*, ami arra teszi őt alkalmassá, hogy amikor átmegy a halál kapuján, a 8. szférát népesítse be. A két struktúra egymással – itt a fogalmakat Marxtól kölcsönözzük – az „alap” és a „felépítmény” elve szerint kapcsolódik. Az egyikük a civilizációt rombolja le, a másikuk a kultúrát. Mindkettő a destrukció ahrimáni és luciferi princípiumainak összetett összefonódását képezi, amikor e két fajta lény az emberiség földi szellemi dolgaiba avatkozik.

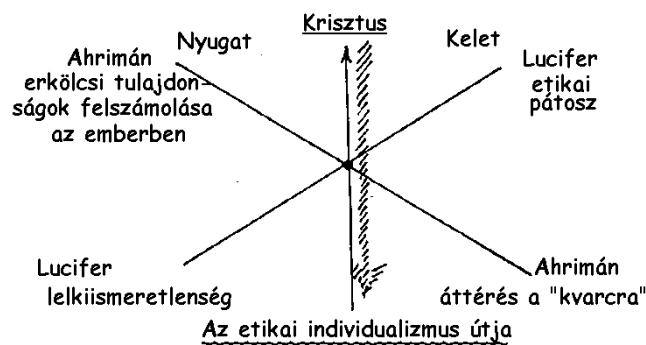
A fejlődés korábbi korszakaiban minden másképp volt. Lucifer akkor az emberiség egységes lényének emberi személyiségekre való differenciálódását segítette, Krisztus „fivére” volt. Lucifer ebben a tevékenységében arra a szükségszerűsége jutott, hogy megkísértse az embert, hogy rávegye, hogy „egyen a tudás fájáról”, ami az ember fejlődésében az ellentmondások bonyolult komplexumát idézte elő. Az embert az ószövetségi időkben elvezették az értő megismerés csíráihoz, továbbá a csoportos moralitás megismeréséhez és elismeréséhez, ami az újszövetségi időkben fokozatosan amoralitássá fajzott, különösen Nyugaton, ami miatt a Kelet őt abban hibáztatja, hogy a „gonosz fellegvárává” vált. *Maga a keresztény egyház luciferizálódott, az ószövetségi morális alapelvek megerősítésének pillérévé vált, semmit sem akarva tudni az etikai individualizmusról.*

Ahrimán az ősi korszakokban a földi emberiség kultúrfolyamatának létesülésében szinte egyáltalán nem jelent meg. De annak mértékében, ahogyan az ember szert tesz az individuális Énre, egyre növekvő érdeklődést kezdett mutatni iránta. Korunkban az ahrimáni kísértés a materializmus dominanciájában fejeződik ki, ráadásul még Keleten is, ami ott abban a naiv hitben jelenik meg, hogy halhatatlanságra lehet szert tenni „a kvarcra való áttéréssel”. Nyugaton ez az emberi lélek lényegi minőségeinek „buzgó” felszámolásában jelenik meg, az életkényelmek kísértésében a szellemi érdekek csakúgy, mint a

⁴⁵ Az egyik izraeli antropozófus barátom levelet írt nekem, melyben ezt a kérdést teszi fel: „lehet-e z emberiséget érvényesnek venni?” Nem tudom, mit válaszoljak erre.

felebarátunk érdekeinek teljes elfelejtése mellett, az égi paradicsomnak a „földi paradicsom” létrehozásával való felváltásában.

Ami képes ezeket az összetett ellentéteket feloldani, az az etikai individualizmus útja, melynek lényegét és megvalósításának módját különösen konkrétan írja le Rudolf Steiner a „Szabadság filozófiájában”, és módszertanilag az ismeretelmélete támasztja alá. Ezoterikus elmélyítésük az embernek a négy éter moralitásával való kapcsolatának erősödését jelenti. *Mindez együtt véve az ember számára a fejlődésnek egyidejűleg a morális, vallási, esztétikai és evolúciós feladatait adja. Az embernek ezek a feladatai a Kereszténység megvalósításának eljövendő korszakában, mely az előkészítő szakaszát váltja fel* (43. ábra).

43. ábra

Ennek ellenhatva az azúrák, a Sátán, az Antikrisztus arra törekszenek, hogy idő előtt valósítsák meg a távoli jövő fejlődési feladatait. Ehhez az egész kultúrkorszakot, még a gyökérfajt is, sőt az evolúciós folyamat formaállapotát (glóbuszt) is néhány évtizedbe, a jelen pillanatába akarják „belegyömöszölni”.

De minden alkalommal, amikor az ember a szellemtudományos munka segítségével szert tesz az igazságra, akkor hozzájárul a fejlődés helyes irányának és természetes ritmusának a helyreállításához. Ahhoz, hogy eljussunk az igazsághoz, szükséges:

- 1) metamorfizálni a reflektáló tudatunk formáját
- 2) a morális intuíciók világába vezető úton haladni
- 3) törekedni arra, hogy önmagunkban a bölcsességet, a szeretetet és a szabadságot elszakíthatatlan egységbe vezessük.

Epilógus

Most az maradt számunkra, hogy még egy kérdést megvizsgáljunk, melyben az ebben a könyvben folytatott vizsgálatunk minden fő szála összefut.

2018-ban először lett kiadva Rudolf Steiner – tartalmuk alapján kivételesen gazdag és jelentős – előadásainak gyűjteménye, melyeket a XX. század legelején tartott. Ezek közül az egyikben ezt mondja:

„Mindaz, ami az emberiség fejlődésében megelőzte Krisztus megjelenését [emberi testben], előkészület volt ehhez a megjelenéshez; mindaz pedig, ami Krisztus megjelenését követi, Belőle ered. Krisztus a világ Központja. Ő az a Szó, amely az egész fejlődés közepében áll (GA91, 1906. 09. 13., S.241).

Isten feláldozta Magát, lejöve a világunk és az evolúciós ciklusunk középpontjába, lényegében szólva az *Atyai Világalap őskinyilatkoztatásának középpontjába!* Így Krisztus „a világ Szívét” képezte. Három év földi lét után Krisztus Jézus feláldozta magát a kereszten. Így „a világ Élete» előkészítette az emberiség közegébe való saját leereszkedését, ami három világnapig [eon] tartott ... aztán teljesen egyesült a világgal *a Föld középpontjában*, ahol ez a Föld a saját legmagasabb sűrűsödését éri el” (Uo. S.242).

A világ „megsűrűsödése”, vagyis valójában az Atyai Világalaptól való eltávolodása a Hierarchiák lemaradó, luciferi és ahrimáni lényeknek aktív közreműködésével történt. A hatásuk fokozatosan vált a világgonosszá, és az növekedő erővel áll ellen Krisztusnak éppen a Golgotán történt Önmaga feláldozásának Misztériumában és az azt követő hatásának folyamatában az emberiség közegében. Szem előtt kell tartani, hogy a Golgotai Misztérium nem egyfajta „egyszeri jelenség” volt. Az, mint a negyedik dimenzió (az idő) fenoménja, nem áll a tér uralma alatt, a fejlődést kivezeti a három dimenzióból, a tulajdonképpeni térből, az ásványi tömörödéskből, az elkülönülésből, melynek köszönhetően az ember magát mint külön individuális lényt tudta felismerni, ismét az időbe vezeti, az élet folyamatába, segítve az embert, hogy úrrá legyen az egoista elkülönültségen, hogy a szellemmel való individuális egyesülés útjára lépjen, szabaddá váljon, és erőit a világba árasztva megmentse magát is és az egész természetet is az ásványi birodalommal bezárólag, növényi állapotba vezetve azt.

Az embernek közvetlenül adott lemniszkátájában a Golgotai Misztérium marad a fő, állandóan ható esemény, mely dinamikus egységbe vezeti benne a múltat, a jelent és a jövőt. A Golgotai Misztérium, mint az idő tiszta lényege, mindenütt jelen van és örök.

Az ötödik fejezetben beszéltünk a Golgotai Misztérium három létesüléséről. Ezek közül a legfontosabb a Föld középpontjában volt. Éppen ott folyik Isten döntő vitája a világgonosszal a világ egész további sorsáról: hogy a világ az Istentől rendelt evolúció útján haladjon-e tovább, vagy az evolúciónak egy új ciklusa jöjjön létre, melynek Lucifer és Ahrimán szándékai szellemében kell végbemennie.

A világgonosz legerőteljesebb megnyilvánulása a Golgotai Misztériummal való ellenhatásában a Gondisapuri Akadémia. Hatásának értelme és jelentősége messze túlmutat a VII. századon. Az egész természettudományos kor, melyben mi is élünk, „Gondisapur akadémiajának gyermeke”, mondja Rudolf Steiner (GA184, S.287). És keletkezésének forrásait még Ferekidész és Platón korában kell keresni. A benne [a Gondisapuri Akadémiában] ható ahrimáni impulzus „az embert tisztán földi lényé akarja tenni” (uo., S.298), mindent átfogó tudományt adva neki, „mely teljességgel helyettesítené a tudati lélek erőfeszítéseit, de amely az embert teljes egészében földi lényé tenné” (uo. 184).

Gondisapur bölcseinek ez a törekvése a mi korunkban ér a csúcspontjára. Az „embert kvarcra átfordítani” szándéka is ilyen. Ebben az esetben az emberek a bennük lévő Szellemmel Lucifer birodalmába, a 8. szférába távoznának, és többé nem térnének vissza inkarnációkba, a fizikai testek pedig, a benne lévő *Szellemmel-szubsztanciával együtt* Ahrimánévá válnának és „kezdeti agyagként” a saját evolúciós ciklusának első eonja általa történő létrehozását szolgálnák. *És ez a szándéka a digitalizmus már nem vallásának, hanem misztériumának.*

Ahrimán és Lucifer Nyugatról is megjeleníti a Golgotai Misztérium Impulzusával szembeni ellenhatását. Csak Rudolf Steinertől tudhatjuk meg, hogyan történt ez még a korszakunk kezdete előtt Közép-Amerika fekete-mágia-misztériumaiban. Hogyan jöttek azok ott létre? Tudjuk, hogy a luciferi szellemeket az ősi Hold korszakától kezdve tarthatjuk lemaradónak, az ahrimániakat az ősi Nap korszakától. A Föld korszakában a luciferi szellemek a lemúriai korban (paradicsomi kísértés), az ahrimániak pedig az atlantiszi korban váltak az ember veszélyes kísértőivé. Az atlantiszi kort a végén erőteljes fekete mágia hatotta át. Valójában éppen a fekete mágiától pusztult el. Az emberiség progresszív része az elpusztult atlantiszi kontinensről Keletre ment, és mindenki, akinél a fizikai test túlzott materializációja, megkeményedése, a fejlődés számára szükséges plaszticitás elvesztése történt, Nyugatra. Feltételezésünk szerint ott, az amerikai kontinensen Atlantisz fekete mágiája a misztériumoknak abban a különös fajtájában vert gyökeret, amelyekről Rudolf Steiner beszélt nekünk, mivel eljött az idő, amikor az embereknek tudniuk kell erről. Ezek „Amerika nagy részén [terjedtek el]. ... **ha győztek volna** ... akkor a[z emberi] **lelkeket száműzték volna a Földről**” (GA171, 1916. 09. 24., S.103). *Vagyis azok célja ugyanaz volt, mint Gondisapurban is, de Ahrimán más úton közeledett felé.*

Az Atlantiszt benépesítő emberek a Nagy Szellemet imádták, akinek a neve a később Kínában megőrzött „Tao” szóhoz hasonlóan hangzott. És már az atlantiszi korban kezdett ennek a Szellemeleknek egy ahrimáni fajtája kialakulni, amely megközelítőleg így nevezte magát: „Taotl” (l. GA171, 1916. 09.18., S.57). Ő vált az atlantiszi dekadens mágiát az Atlantisz utáni korban terjesztő misztériumok pártfogójává. Az ezekben kapott beavatás „célja az volt, hogy az egész földi életet, az emberek földi életét is olyan merevségbe, megrekedésbe, megdermedésbe, mechanizáltságba vezesse, hogy erre a földi élet fölé egy bolygót lehessen alapozni ... egy különleges luciferi bolygót ...” és az emberekből kiszorult lelkeket át lehessen arra költöztetni.

Ez a bolygó nem lehetett akkor az ahrimáni evolúció első bolygója (eonja), mivel az még egyszerűen nem létezik, és azt feltételezzük, hogy itt a *8. szféráról van szó*, ahová a gondisapuri impulzus szellemében ható modern digitális forradalom is törekszik kilökní az embereket. A digitalizációban tulajdonképpen mindkét fajta Krisztussal szembeni ellenhatás működik, az ahrimáni és a luciferi, amely „minden önállóság, minden belső, lelki mozgás megsemmisítésére” irányul (uo.). A Taotl-misztériumokban azokat az erőket dogozták ki, „melyek az embert képessé teszik ilyen *mechanizált földi birodalom* létrehozására. Ehhez az embernek mindenekelőtt ismernie kellett a nagy kozmikus titkokat, az összes nagy kozmikus titkot, ami arra vonatkozik, ami a Világegyetemben hat és él, és hatásait a földi létben megnyilvánítja. A kozmosznak ez a bölcsessége valójában mint olyan, az összes Misztériumban megjelenik, a jókban is és a gonoszokban is, hiszen az igazság mindig ugyanaz. A kérdés csak az, hogy milyen módon kapják meg, és hogy jó vagy gonosz értelemben alkalmazzák.

És így a kozmosz bölcsességét, ami semmi rosszat sem tartalmaz, sőt szent titkokat ölel át, ezt a bölcsességet gondosan megőrizték a Taotl-beavatottak. Senkivel sem közölték, kivéve azokat, akik a helyes, Taotl-módon lett beavatva ... és csak azután közölték velük a kozmosz titkairól való tanítást. Hiszen ezeket a titkokat a beavatásnak köszönhetően a lélek teljesen meghatározott konstitúciójában kapták ... melynél az ember szimpátiát, hajlamot táplált ahhoz, hogy ezeket a titkokat a földön oly módon alkalmazza, hogy a halálnak ez a mechanikus, megdermedt birodalma jöjjön létre. Így kellett ezeket megkapniuk ... senki olyannal sem közölhették ezt a bölcsességet, aki korábban nem foglalkozott egy bizonyos módon *gyilkossággal*. És úgy volt, hogy az első gyilkosság során csak bizonyos titkokat közöltek, a további gyilkosságoknál további, magasabb titkokat. A gyilkosságoknak tökéletesen

meghatározott feltételek mellett kellett végbemenniük. A személyt, akit meg kellett ölni, egyfajta szerkezetre helyezték; ez egy ravatalra emlékeztetett, és egy vagy két lépcsőfok vezetett hozzá minden oldalról. A gyilkosságra kijelölt felemelkedett erre a szerkezetre és a ravatalra fektették, melynek homorú volt a felülete, úgy, hogy a háta erősen meggörbült. Aztán különleges módon odakötötték ehhez az eszközhöz, úgy, hogy a gyomra kidudorodott, aztán pedig a beavatandó egy meghatározott metszéssel – melyre megtanították – kivágta ezt a kidudorodó gyomrot” (uo.).

A gyomrot azután egy különös ceremóniával feláldozták Taotl istennek. Ennek következtében a beavatottak és a beavatandók magukban egy különleges érzésirányt fejlesztettek. Aközött, akit megölték és aközött, aki ölt, egyfajta kölcsönhatás jött létre, „kapcsolat keletkezett a megölt és a beavatandó – nem a gyilkos, hanem a beavatandó – között; a beavatandó számára egy lehetőség keletkezett, hogy a másik lélek vigye magával, vagyis a szükséges pillanatban maga is el tudja hagyni a földet”, és hogy ne térjen rá vissza. *Ilyen volt a modern, szivárványos reményekkel teli intelligens „kvarcra való áttérés” akkori barbár analógja.*

Természetesen, zárja Rudolf Steiner, ezek a misztériumok a legfelháborítóbb fajtájúak voltak, és teljes értelmében ahrimániak. Ezen az úton a földi evolúció természetesen nem tudott volna előre menni, és az emberinek minden értelme megsemmisült volna. Ezért másfajta Misztériumokat alapítottak ugyanezeneken a területeken, amelyek célja az volt, hogy ellenhassanak az előbbi misztériumok szörnyűségének.

„Ezek olyan misztériumok voltak, melyekben egy olyan lény élt, aki nem szállt alá földi inkarnációba, de akit az emberek atavisztikus tisztánlátással szemlélni tudtak ... És ez a lény Teckatlipoka volt. Így hívták őt; bizonyos módon rokonságban állt – habár sokkal alacsonyabb Hierarchiához tartozott – Jahve Istennel, és a másik féltéken gyakorolt ellenhatást azoknak a szörnyű (Taotl-)misztériumoknak.

Teckatlipoka tanítása hamar kijött a Misztériumokból, és exoterikusan kezdett terjedni... ugyanakkor Taotl tanítása ezoterikus maradt, és csak a bemutatott módon lehetett hozzá eljutni. Az ahrimáni erők azonban arra törekedtek – most úgy beszélek, ahogyan Ahrimán gondolja ezt – hogy megmentse az emberiséget Teckatlipoka Istentől. Azon a féltéken szembeállítottak vele még egy

szellemet, hasonlót ahhoz a szellemhez, akit Goethe Mefisztóként írt le. Rokon vele. Azzal a szóval jelölték, ami megközelítőleg így hangzik: Kvetszalkoatl... szintén nem inkarnálódott közvetlenül, a szimbóluma az volt, ami a keleti féltekén a Merkúr-bot. A nyugati féltekén ez a szellem bizonyos mágikus erők segítségével veszélyes betegségekkel tudott olyan embereket felruházni, akiket el akart pusztítani, azt kívánva, hogy elszakítsa őket az aránylag jó Teckatlipoka Istentől. ...

És egy meghatározott időben az történt, hogy e kultúrán belül, ott, ahol Közép-Amerika található, született egy lény, egy meghatározott feladattal. A mexikóiaknak, Mexikó ősi lakosságának, egy meghatározott szemlélete volt ennek a lénynek a létrehozásán. Azt mondták, hogy ez a lény annak köszönhetően érkezett a világba, hogy egy Szűz szülte őt, mint fiút, szeplőtelenül fogantatva, földön túli erőknek köszönhetően egy szárnyas lénytől, aki az égből érkezett. ... a gyermek körülbelül 33 éves korig jutott, és körülbelül az időszámításunk szerinti 1. évben született. ... Ennek a lénynek egy teljesen meghatározott feladata volt.

És abban az időben, megint csak Közép-Amerikában, született egy ember, már a születésétől kezdve arra rendeltetett, hogy magas Taotl-beavatott legyen. Már a korábbi földi inkarnációiban magas beavatást ért el az adott úton, és annak köszönhetően, hogy már sokszor nagyon sokszor végrehajtotta az általunk felvázolt gyomor-kivágási eljárást, így fokozatosan magas földi-földfeletti tudásra tett szert. Ő egy hatalmas, ha nem a leghatalmasabb fekete mágus volt, akit látott a Föld rajta járni... Amikor megközelítőleg 30 éves lett, nagy döntés előtt állt: ne váljon-e önálló emberi individualitásként a folytatódó beavatásokon keresztül annyira hatalmassá, hogy megtudja az alapvető titkot és ennek segítségével a későbbi emberi földi evolúciónak egy olyan löketet adjon, hogy az emberiség a 4. és 5. Atlantisz utáni korban annyira elsötétüljön, hogy olyan állapot következzen, melyre ebben a korszakban az ahrimáni erők törekszenek?

És egy harc kezdődött közte és a Szűz által szült lény között, mely három évig tartott, ahogy a kutatás mutatja... A Szűz által szült lény olyan nevet viselt, mely ha a mi nyelvünkön fejezzük ki, körülbelül így hangzott: Witzliputzli ... egy emberi lény. ... A hároméves háború azzal fejeződött be, hogy Witzliputzli ezt a nagy mágust megfeszítésre tudta átadni, és a megfeszítésen keresztül nemcsak a testét semmisítették meg, hanem a lelkét is megköttették, úgyhogy erőtlen maradt a munkájában, és a tudás erőtlenné vált, a tudás, amit Taotl-tól sajátított el, meg lett ölve.

Ilyen módon Witzliputzli arra a képességre tett szert, hogy mindazokat a lelkeket, akik az említett módon vonzódást kaptak, hogy Lucifert kövessék és elhagyják a Földet, ismét visszakapja a földi élet számára, hogy ismét beléjük vésni a további inkarnációkban való földi élet iránti szükségességét...

Így megszűnt élni az, ami tovább tudott volna élni azokon a területeken, ha a Taotl-misztérium meghozta volna a gyümölcsseit. Ugyanakkor az éteri világban bizonyos módon tovább él az, ami megmaradt, mint erő, mint annak következménye, amivel azokban a misztériumokban foglalkoztak. Mindezek az erők továbbra is léteznek, érzékalatti módon léteznek... Ezek az erők itt vannak, bizonyos módon a hétköznapi élet vulkáni rétege alatt található. Úgyhogy mindabba, ami az 5. Atlantisz utáni korban alakul az ember lelki fejlődése kapcsán ... behatol ... az, ami a nyugati féltekén történt folyamatok kísérteteként folytatja az utóhatását...

Vitzliputzliban azok az emberek egy Szűztől született naplényt tiszteltek ... (ő) a Golgotai Misztérium ismeretlen kortársa volt a nyugati féltekén” (uo. S.57-64).

Mindezt megismerve lehetőséget kapunk arra, hogy részletesen megvizsgáljuk a Föld fő eseményének, a Golgotai Misztériumot a három aspektusában. Megjelenik egy lehetőség, hogy kitöltsünk egy nagy hézagot a Golgotai Misztérium-felfogásunkban, mely az egész emberiség számára ment végbe. E nélkül a tudás nélkül a földi evolúció az atlantisziból az Atlantisz utáni korszakba való átmenet két részre esik szét, és közülük az egyik mintegy elvész az ismeretlenbe. Valójában pedig itt az egységének grandiózus megnyilvánulásáról van szó. Annak történelme, ami Atlantiszról Keletre távozott, ismert számunkra, de az egység másik része, ahogy most látjuk, kolosszális tükörképe annak, ami Palesztinában történt.

Az amerikai kontinensen a Golgotai Misztérium nem mint a legmagasabb Isten, hanem mint az *ember dolga* ismétlődött meg. És az ember ott ehhez méltónak bizonyult, habár a feladatai természetesen sokkal egyszerűbbek voltak, mint az Istennek. Ott a Golgotai Misztérium, mondhatjuk, olyanként történt, amilyennek mintegy lennie kellett: a gonosz megfeszítésének, elátkozásának. És ennek a feladatnak a megoldását az ember vette magára. Palesztinában azonban Isten megengedte, hogy olyan cselekedet kövessenek el Rajta, melyre maga a gonosz szolgált rá. Így egy hatalmas ősképét adták annak, hogy *a gonoszt jóvá kell alakítani*. Csak így lehet őt véglegesen legyőzni. De egy dolog az evolúció hatalmas törvényei, és egy másik a földi lét valóságában való gyakorlati megvalósítása. A két esemény hasonlít egymásra abban, hogy itt is és ott is a gonosz elvarázslása történt, látens állapotba vezette őt az Isten is és az ember is. De Isten elvarázsolta az azurikus erejét és ezzel egy időre lebénította az emberekre gyakorolt hatását, időt adva ezzel számukra, hogy megerősödjenek az Énjükben, hogy képesekké váljanak magukra venni a gonosz jóvá alakításának munkáját. Nyugaton lehetővé vált, hogy megsemmisítsék a gonosz fő emberi hordozóját, és ezzel legalább egy időre határt állítsanak a fekete mágiának a földön. Az ember így kiegészítette, bizonyos értelemben befejezte az Isten tettét – az Antikrisztus elvarázslását – amit Ő Nagypénteken hajtott végre a Föld középpontjában. De ez a befejezés nem végleges, „Taotl misztériuma” ilyen vagy olyan formában folytatja a földi útját, és állandóan az a feladat keletkezik, hogy látens állapotba vezessék azt, ami által az éretlen embereket megóvják attól, hogy Lucifer birodalmába menjenek. *Az ember Vitzliputzli tettét korunkban a szellemi tudáson keresztül hajtja végre, amely lehetőséget ad számára, hogy megértse a végbementek értelmét. Így járul hozzá a Golgotai Misztériumhoz.* Nem a fekete mágusoknak, hanem az embereknek kell az Isteni bölcsességet megszerezniük és a legjobban alkalmazniuk. A tudás pedig erő, élő, szellemi ismeret, mely a *szemlélődő ítélőerő* segítségével érhető el, és amely az embert a morális tökéletesség felé vezeti.

Ha a Golgotai Misztérium nyugati megfelelőjéről beszélünk, akkor meg kell értenünk, hogy a Taotl-misztérium egy gigantikus portál volt, melyen keresztül a Föld 8. és 9. rétegének azurikus erői a Föld felszínére jöttek, és benépesítették az emberek lelkét, kilökvé azokat a testekből. Vitzliputzli ennek véget vetett, és ez Atlantisz jó örökségének egy alkotó hozzájárulása volt az Atlantisz utáni kultúrába. Ő ezt úgymond egyszeri, misztériumi módon tette. Keleten ez a folyamat évezredekre húzódott szét. De itt is és ott is az emberek a korszakunk kezdetén haladékot kaptak, a gonosz elleni harc úgymond könnyített módját. De íme a mi korszakunkban, a XIX. század végétől kezdve, amikor Michael Arkangyal uralma köszöntött be, és *ő a világ hatalmas peresztrojkájába kezdett, a világgonosz kiszabadult az ősi varázslat alól, és egy nyugtalanító kérdés merül fel: megszülettek-e azok, ez alkalommal a sok „Vitzliputzli”, akik képesek a gonoszt ismét megfeszíteni, megfosztani az erejétől, elvarázsolni? A Palesztinában végbement Golgotai Misztérium az anyagi világ háromdimenziós terében nem ismétlődik meg, de azt, ami*

Mexikóban történt, az emberiségnek újra és újra meg kell tennie. De ennek már nem egyszerűen a gonosz elvarázslásának kell lennie, hanem a gonosz jóvá alakítása hatalmas tettének, ami után a gonosz már nem éled fel, vagyis az új „vitzliputzliknak” Parszifálként, manicheusokként kell hatniuk.

Krisztus a gonosz feletti győzelmet azzal aratta, hogy legyőzte a legnagyobb gonoszt, a halált, és ezzel erőt és impulzust adott az embereknek. hogy önmagukban legyőzzék a halált: először a gondolkodásban, a megismerésben, majd az érzésben, a lélekben, morálisan megneemesítve azt, és ezzel lehetővé téve, hogy morális intuíciókhoz jusson, végül pedig az akaratban, szabad tettekben. Eközben a Kereszténység fehér mágiája is szerepet kezd játszani, a gonosznak a gyakorlati, tevékeny jóvá alakítása, továbbá az új, lényegét tekintve mélyen keresztény beavatás útjának ember általi megvalósítása.

A Golgotai Misztérium, hogy mindehhez impulzust adjon, úgymond három oldalra nyílt meg – *az élet teljességére*. Emlékeznünk kell a 27. ábrára (174.o.), azon a Föld középpontja a világlemniszkáta középpontjával, metszéspontjával egybeeső módon van ábrázolva. Hozzá alulról, az igazi, khthonikus istenek világából olyan erők lépnek fel, melyek a Föld belsejét a magasabb Hierarchiák ezen Istenek számára teszik lakóhelyükké. Szintén az ő erejükkel a 8. szféra is elő van készítve a metamorfózis világtörvénye hatására, mely a héttagú ciklusunkat az oktávjába viszi át, ezzel előkészítve a *következő ciklus első eonját*. De a világlemniszkáta felső hurokjából a földi eon felé lépett a Föld középpontjában, vagyis *a világlemniszkáta metszéspontjában* fészkelő luciferi, ahrimáni és azurikus istenek hatása, ami a fejlődés hatalmas krízisét idézte elő. Krisztus ezt úgy oldotta meg, hogy a halált örök életté alakította. És ez a Golgotai Misztériumban a Föld középpontjában történt. A Földnek a világlemniszkáta luciferi hurokja felé fordult felszínén a Golgotai Misztérium létesülésével egy olyan út kezdete lett lefektetve, melyen a Krisztus-impulzus a keresztény egyház formáját öltötte: lényegét tekintve misztériumi, megjelenését tekintve pedig világi. A Földnek a világlemniszkáta khthonikus istenek hurokja felé fordult felszínén a Golgotai Misztérium, mondhatjuk így, *szubsztanciálisan* ment végbe, a feltámadás valós szubsztanciájával betöltve az embert is és a természeti birodalmat is.

A lemaradó szellemek a Golgotai Misztériumnak ellenhatva a Gondisapuri Akadémia működését készítették elő a világlemniszkáta felső hurokában, eltorzítva a kultúr-történelmi folyamatot, az alsó hurokban pedig a Taotl-misztériumokat, ősi hatásukban és hatásuk későbbi visszhangjaiban, például a „fekete misében” vagy a földi élet olyan mechanizálásában, hogy az emberi Én ne tudjon földi szociális rendben élni.

A Föld középpontjában, lényegében a Világegyetem középpontjában végbemenő Golgotai Misztériummal szembeni ellenhatás a XXI. évszázad első negyedében különösen erőssé vált. Itt Európában, a Kelet és az Amerikáig terjedő Nyugat közt a Középbén, az ősi ellenhatás a digitalizmus formáját öltötte, melyben a tudomány (tudományos-technikai fejlődés) a hittel, a digitalizmus új fantasztikus vallásával és ennek a hitnek a módszerével kapcsolódik össze, mely az embert újra egyesíti az érzékfeletti valósággal.

A világlemniszkátán belüli földi konstellációnak megfelelően, felülről a lemniszkátából romboló hatást gyakorolnak a mesterségesen növesztett elektromágneses mezők segítségével az ember gondolkodására, az individuális szellemére. Alulról a testet megölő hatás érkezik. Középen a digitalizmus az emberi lelket második halálhoz vezeti, melyről az Apokalipszis szól, mely esetén nem lesz feltámadás. Ez a digitalizmus hármassal szembeni ellenhatása a Golgotai Misztérium három aspektusának, létesülésének. És ezt az emberen keresztül hozzák létre.

Rudolf Steiner nem egyszer, különböző oldalokról rámutatott, hogy a XX. századnak az ember egész további evolúciója számára döntő jelentősége van a ciklusunkban, ezért hatalmas erők, kolosszális bölcsesség érkezett akkor a segítségére, de azokat ő szinte egyáltalán nem használta, amitől a század apokaliptikus jelleget öltött. *Mi, emberek, az egész emberiség, elvesztettük (remélni kell, hogy csak ideiglenesen) a létünkért folytatott csatát.* És a XXI. század első negyedében ennek következményeit tapasztaljuk. Ezek szörnyűek. Az összes néppel az történik, ami Németországgal történt a II. Világháború után, ahogyan mondtuk, „a lábukat törlik beléjük” a legalacsonyabb fajtájú és szintű emberek. Az úgynevezett „tömegek” pedig a digitális eszközök képernyőire, vagyis a Taotl földalatti világaiba vezető portálokra szegezték mereven a tekintetüket, és tömör sorokban (Lock-step, I. a trilógiánk II. részét, 5. fejezet) menetelnek oda, ahol a szakmájuk specialistái most már nem a gyomrot, hanem a lelket vágják ki, kivágják, ami után a sötét 8. szférába vezetik őket. Ki fogja ezúttal őket onnan kihozni?

Összegzés

Kétféle lesz. Először összegezzük trilógiánk mindhárom részének *társadalmi-politikai témáit*, mivel ez az utolsó kötet. Az pedig ilyen lesz:

A modern liberális és szociáldemokraták által elkövetett összes társadalmi, politikai, szellemi, nemzeti, állami, műszaki, gazdasági és egyéb gyalázat élén a szabadkőműves kötényt öltő és kezükben rituális kalapácsokat tartó, ironikus, szarkasztikus „sötétség atyái” állnak. Ez egy általuk rendezett globális világ-burleszk, ha tisztán exoterikusan beszélünk róla. Sokaknak, nagyon sokaknak, ez rettenetesen tetszik, szórakoztatja őket, pénzt, hatalmat, büntetlenséget adva nekik. De ugyanúgy sokak számára úgy hangzik, mint Chopin Gyászindulója.

Aki bizonyítékokat követel, figyelmesen nézze és tanulmányozza azt, amit a római pápa, a modern kor burleszkjeinek legtehetségesebb dramaturgja csinál. Lehet, hogy néha túlságosan elragadtatja magát és elveszíti az arányérzékét, de lehet, hogy ennek a burleszknak a plakátján ezt olvasta: mene-tekel-fares.

Most pedig összegezzük e könyv utolsó fejezetét.

1. A digitalizáció önmagában a világban végbemenő tudományos-technikai fejlődés gyümölcse, de abban olyan fázist képez, melyben kilépett az emberiség kontrollja alól, és nem az ember szellemi fejlődésre való felszabadítását szolgálja, hanem egyre inkább a fizikai-lelki-szellemi leépülését és rabosítását.

2. A digitalizáció, csakúgy mint a tudományos-technikai fejlődés többi jelentős vívmánya, társadalmi hatással rendelkezik, lényegi hatást gyakorol a társadalmi élet gyakorlatilag összes szférájára, de az emberek személyes életére is. Ez a digitalizációt elkerülhetetlenül a politikai harccal telített élet tényezőjévé is teszi.

3. A politikai élet a modern világban céljaiban és az azok elérését szolgáló eszközeiben is a rendkívül korrup, torz, elferdültt. Mindez nyomot hagy a digitalizmusnak a modern társadalomban betöltött helyzetében, veszélyes eszközzé teszi azt a világ és az emberiség feletti uralomért folytatott harcban. Ezzel kapcsolatban az egész emberiség két táborra szakadt: a digitalizmus szokatlanul gyors

tempóban haladó fejlődésének és a gyakorlati életbe történő bevezetésének támogatóira és ellenzőire. És ennek a szakadásnak fiziológiai alapja is van.

4. Ez a szakadás teljesen kibékíthetetlené téve ismétli és erősíti az emberiség politikai polarizációját, a „baloldaliak” és „jobboldaliak” egyetemes és kibékíthetetlen politikai szembenállását. Ebben a helyzetben a hit és a tudás szembenállása új formához érkezett. Ebben az új formában felcserélték történelmi helyüket: a digitalizmusban való hitre támaszkodnak a baloldaliak, a káiníták politikai erői, az emberi szervezetre gyakorolt káros hatásáról való tudásra támaszkodik a „jobboldal”, a „baloldaliak” liberál-demokrata uralmának oppozíciója.

5. Az említett szembenállások az emberiséget **evolúciós megghiúsulás** megtapasztalásának veszélyéhez vezették. Ennek elkerüléséhez tudni kell, hogy *a digitális berendezések számának kontroll nélküli, korlátlan növelése, amit az elektromágnesen mezők feszültségének folyamatos növekedése kísér, nem rendelkezik valódi műszaki, gazdasági, fogyasztói alapokkal. Minden embernek fel kell ismernie, hogy a digitalizmus egyik legfontosabb célja az, hogy kontroll alá helyezték az emberiséget, és elszakítsák az embert a szellemtől, olyan módon, hogy a testiségére hatva szakítják meg a szellem és a lélek kapcsolatát a testtel, hogy az embert reménytelen, anyag általi rabszolgasorsra ítéljék.*

6. Amiatt, hogy az elektromágneses sugárzás állandóan növekvő feszültsége és formáinak gyarapodó sokfélesége károsan hat az emberek egészségére, és hogy a hatalom nem akar ennek határt szabni, a digitális forradalom megvalósítását az **emberiség elleni bűncselekménynek** kell tekinteni!

7. A tudományos-technikai fejlődés modern szakaszában az anyagi eszközöket és emberiség haladó tudományos potenciálját más, az ember számára ártalmatlan kommunikációs és információ-átadási eszközök fejlesztésére kell irányítani, e célra a Föld természetes elektromágneses mezőit használva, létrehozva a hő, fény stb. princípiumain alapuló technikát (itt számításba kell venni, hogy ilyen fejlesztések valószínűleg már léteznek, de ahogyan sok más, az emberi egészségre ártalmatlan műszaki találmánynál is, ipari gyártásuk nem engedélyezett). Addig is, ahogyan ez a radioaktív sugárzásnál történik, a megengedett elektromágneses sugárzásra vonatkozóan sokkal szigorúbb *normákat* kell bevezetni.

– Radikálisan csökkenteni kell lakott területeken az átjátszó antennák mennyiségét, amihez például a kommunikációs szolgáltatásokat nyújtó cégek számát államonként egyre kell csökkenteni.

– A munkahelyeken az elektromágneses mezők feszültsége nem szabad, hogy meghaladja a 300 $\mu\text{V}/\text{m}^2$ értéket. A sugárzó berendezéseket speciális helyiségekben kell elkülöníteni, a munkahelyekre pedig csak a képernyőket és a billentyűzeteket legyen szabad kivinni. A munkásoknak speciális védőruhát, fejtetőt, kesztyűt is kelljen biztosítani, melyek megvédik az SHF-től, és elektromágneses mezők semlegesítésére szolgáló – már létező! – eszközöket kell alkalmazni.

– Mivel az elektromágneses sugárzás különösen veszélyes abban a korban, amikor az ember fizikai szervezete és a lelki-szellemi képességei alakulnak ki, emiatt a WLAN-t, a digitális berendezéseket be kell tiltani az óvodákban és iskolákban, tiltani kell a gyermekek mobiltelefon-használatát, az informatika alapjainak és a számítógépes munka oktatását csak a felsőbb osztályokban szabad bevezetni.

– A kórházakban, idősotthonokban vissza kell térni a természetes elektromágneses mezőkhöz. Be kell tiltani az olyan digitális berendezéseket, melyeket közvetlenül a beteg testére helyeznek és

tönkreteszik a bioritmusát; az orvosokat arra kell sarkallni, hogy a számítógép képernyője helyett ismét a beteg emberhez forduljanak.

– A természetes elektromágneses mezőt kell a lakóházakban, pihenőhelyeken helyreállítani. Be kell tiltani az elektromos energia, víz, és különösen a hő mérésére szolgáló digitális eszközök használatát, melyek a lakóhelyeken nem hagynak „egyetlen zugot sem WLAN nélkül”.

– Valamennyi időre visszatérni az alternatív vezetékes telefonhoz és a vezetékes televíziós műsorszóráshoz.

Nem szabad ösztönözni az ún. „home office” bevezetését, mely egyrészt leigázza az embert, 24 órára kiterjesztve a munkaidejét, másrészt – a modern digitális technika jellegéből adódóan – arra kényszeríti a dolgozót, hogy éjjel-nappal rombolja saját maga, a családja és a szomszédai egészségét, és ezzel szégyentelenül megszegve az otthon sérthetlenségének törvényét.

Az információk, a tudás számára könyvtár, olvasóterem jellegű központokat kell létesíteni, speciálisan felszerelt helyiségekkel.

– A vezeték nélküli SHF-kapcsolatot a különösen fontos állami és hadi létesítmények körére kell korlátozni.

– Tájékoztatni kell az egész lakosságot, de különösen az orvosokat a mesterséges elektromágneses sugárzások egészségkárosító hatásáról, népszerűsíteni kell az ezzel a témával kapcsolatos tudományos kutatásokat.

– *Az ún. „zöldek” szervezetei és pártjai számára minden munkájuk fő tartalma az emberiség ellen elkövetett leírt bűntettek elleni harcnak kell lennie.*

Végül különösen fontos, hogy szigorú nemzetközi ellenőrzést hozzunk létre a HAARP típusú berendezések telepítése felett, melyek globális veszélyt jelentenek a Föld klímájára, egész államok biztonságára és embertömegek egészségére és szabadságára. Klímaváltozás valóban történik, de nem az emberi tevékenységből származó CO₂-kibocsátás eredményeként. A HAARP a szörnyű időjárás-manipulációjával nem teszi lehetővé e probléma tudományos tanulmányozását, pánikot kelt és még sosem látott bolygósintű diktatúra felállításához vezet.

– *Az isteni Hierarchiák és az elhunyt emberek lelkei állandóan dolgoznak a Föld természetének és éghajlatának változásán, figyelembe véve eközben a földön élő emberiség lelki-szellemi és morális-társadalmi tevékenységének jellegét. Ily módon a klíma változásának problémáját csak szellemtudományosan lehet igazán tanulmányozni, megoldani pedig az ember magas szellemi fejlődésének útján, spiritualitással és moralitással áthatva a belső életét és belső tevékenységét.*

A trilógiánknak ebben az utolsó részében egyáltalán nem érintettük a jövő politikájának kérdését, a közeli években való lefolyását, mivel – és erről meg vagyunk győződve – az a forgatókönyv folytatja hatását, melyet a 2. részben vázoltunk. Az évek múltán természetesen új részletek, fordulatok, kanyarok adódnak hozzá. Az egyik ilyen „kanyart” épp most kell észrevennünk, mivel az általunk prognosztizált forgatókönyv egy meghatározott fejlődési irányának esetén, nem félünk kijelenteni, világtörténelmi jelentőségre tesz szert, ráadásul olyanra, amilyennel a világtörténelem egyetlen eseménye sem rendelkezett. Ezen kívül pedig közvetlen kapcsolata van a „baloldaliak” és „jobboldaliak” hatalmas szembenállásával, mellyel a trilógiánkban oly sokat foglalkoztunk. „Hatalmas” logikai befejezésévé válhat, csak ez az emberi balszerencse logikája lesz.

Vlagyimir Putyin 2020-as javaslatára gondolunk, öt ország – USA, Oroszország, Franciaország, Kína és Nagy-Britannia – konferenciájának összehívására, melyet Jalta-2-nek nevezne. Ez a javaslat kétségtelenül szónoki jellegű, de, ahogyan ma szeretik mondani, „példamutató”. A politikai fogalmaknak a világban már több mint száz éve uralkodó nézőpontjából ez a javaslat abszurd, de szó szerint „abszurd” abban az értelemben, amilyen abszurd volt a Szovjetunió, az USA és Nagy-Britannia Hitler-ellenes koalíciója, melyre egészen nyíltan rámutatott „Jalta-1” konferencia, melyre egy évvel a világháború befejezése előtt került sor, és melynek állítólag az volt a célja, hogy a háborút követő sok évre szilárd békét hozzanak létre, de ennek a koalíciónak két résztvevője – Churchill fultoni beszédével – már 1946-ban meghirdette a harmadik háborút, melynek a neve „hidegháború” volt. És ez a III. világháború volt, melyet politikai módszerekkel és a világ perifériáján zajló kis háborúk segítségével vívtak. Éppen a mi időnkben közeledik ennek a háborúnak a vége, és nincs igazuk azoknak, akik azt gondolják, hogy a gorbacsovi peresztrojkával lett vége.

A II. és a III. világháború befejezésének analógiája, ha nem is a tartalom, de a forma alapján, és főleg lényegében, teljesen nyilvánvaló, és ezért a Jalta-2 elnevezés nagyon találó. Arra hivatott, hogy zavart, pánikot keltsen az új koalícióval szemben ellenséges erők sorában, és ennek következményeként meneküljenek a soraiból azok, akiknek még van mint veszíteniük.

Ilyen konferencia összehívása valójában egyelőre nem is lehetséges, és nem is különösebben szükséges. Fontos itt elmondani, hogy a III., politikai világháború a végéhez közeledik, rámutatni, kik benne a győztesek, és tanácsolni nekik, hogy gondolkodjanak el a háború utáni világról. De eközben egyelőre érthetetlen marad, kit érint a „nürnbergi per”.

Foglalkozzunk azonban magával a Putyin-javaslatnak a vizsgálatával, mely javaslat sokak számára váratlannak, érthetetlennek sőt rejtélyesnek bizonyult. Mindenekelőtt el kell mondani, hogy a hely, ahol ezt a javaslatot megtette (Jeruzsálemben a Holokauszt Napja alkalmából összehívott legnagyobb nemzetközi fórumon), a motivációja (a náciizmus növekvő újjászületése a világon), és az a tény, hogy ezt Oroszország elnöke tette – mindez nagyszerű szimptomatológia, mely annak helyességét támasztja alá, amiről a trilógiánk II. részéhez írt epilógusban írtunk.

A javaslat jelentésének külsőleges politikai magyarázatát az interneten találtuk meg, Mihail Hazin konzervatív politológus cikkében, melynek címe: „Ki lesz a »megváltó áldozat«”; vagyis a folyamatban levő politikai háború vesztes oldala. A cikkben ez áll: „A helyzet a következő. Már mondtam, hogy az »új Jalta« ideája arra épül, hogy a pénzügyi globalizmus, a »nyugati« globális projekt (mely több évtizeden át meghatározta a világrendet) győztes hatalmainak joguk van az új világrend meghatározására. Mellesleg megjegyzem, hogy a »Jalta-2« elnevezést kategorikusan elfogadhatatlannak tartom, mivel a Jaltai

konferencián egy valódi háború győztesei találkoztak, és ott néhány ország elvesztette a szuverenitását és megszállás alá került. Az »új Jalta« pedig csak egyszerűen egy formátum, ugyanolyan joggal lehetne »új bécsi kongresszusnak« is nevezni. Csak egy kérdés merül fel: mi az a »pénzügyi globalizmus«? Ki az, aki képviseli, és ki határozza meg az alapelveit és pozícióit? Ki fogja perszonalifikálni a veszteseket? Ez a határozatlanság problémákat okoz a jövőbeli győztes hatalmak számára, akik közé tartozik az USA (Trump már több, mint 3 éve aktívan küzd a bankárok, a »nyugati« projekt elitje ellen) és Kína ... [Hszi Csin-ping harca a nyugatiakkal-»komszomolistákkal«]. Nemrégén Putyin is az orosz elit liberális része (vagyis a »nyugati« projekt leányvállalata) elleni harchoz csatlakozott. A győztesek csoportjába tartozik valószínűleg India is (melyhez Nagy-Britannia is nyíltan csatlakozni akar). És akkor ott van még Macron, aki ugyanazt akarja, mint annak idején de Gaulle, kiugrani a lúzerek csapdjából. Már csak egy kérdés van: hogyan magyarázzuk meg az embereknek, hogy valójában kit győzünk le”.

Mindezt nagyon érdekes tudni, de a szerző a továbbiakban szerintünk téved, amikor erre a kérdésre próbál válaszolni: „Ki tudja ezt a gonoszt (vagyis azt, akit legyőzünk), ország-névvel perszonalifikálni”? Ezt írja: „Egyre erősödik az az érzésem, hogy a »Lengyelország – Ukrajna – Pribaltikum«-hármast válik ilyen áldozattá”. Ez már csak azért sem lehet, mert ez *túl kicsi egy ilyen gigantikus projekthez*. Ahhoz, hogy válaszoljunk erre a kérdésre, szükséges, hogy behatoljunk az adott „háború” (előzetesen tegyük idézőjelek közé) lényegének megértéséhez, és ne támaszkodjunk a múlt eseményeinek teljesen profán értelmezésére.

A helyzet az, hogy a III., 1946 után „hidegnek” nevezett háború valójában 1917-ben kezdődött, amikor Oroszországban végbement a bolsevik fordulat. Ilyen módon még egy „százéves háború” közeledő befejezésével van dolgunk. A második világháború ennek csak egy epizódja volt.

Annak a fordulatnak a vezetői mélyen meg voltak győződve arról, hogy vagy ők győznek világméretben, vagy előbb-utóbb a kapitalista világ „mély államai” zúzzák szét őket. De nem sikerült győzniük. Lenin „államfővé” vált, valójában Oroszország új cárjává, Trockij pedig ragaszkodott ahhoz, hogy a forradalomnak „permanens” jelleget adjanak.

A „mély államoknak” való ellenállás valóban létrejött, de nem tradicionális úton, intervencióval (habár Oroszországban előadták azt a színdarabot), hanem a fejlődés törvényeivel való bizonyos viszonyban. A kapitalista világ szűk okkult-politika köreiből megvan az arról való tudás, hogy a földi események szellemi ösfenomenológiájában megérett a kapitalista formációnak egy törvényszerű, szocialistával való leváltása, és hogy ez a váltás minden evolúciós folyamat dialektikájával összhangban történik, az ellentétek harcában. Ezért Lenin-Trockij nemzetközi szocializmusával elkerülhetetlenül nemzeti szocializmust kellett szembeállítani. És ezeknek a köröknek a véleménye szerint ennek kellett végeznie azzal a „tűzvészszel”, amelyet Keleten oly veszélyesen kezdet terjedni. Így is tettek.

Valójában pedig, éppen ösfenoménnel jelleget, a szociális hármast tagozódás szocializmusa közeledett a Föld társadalmi világához. A bolsevista szocializmus ellenséges viszonyba került vele, és ezzel megállíthatatlan stagnálásra ítélte magát. Egy meghatározott időre a leninizmusnak a sztálinizmusba való transzformációs útjával találtak kiutat. Ez utóbbi szilárdan a „szocializmus építése egyetlen országban” pozíciójába állt.

Egy bizonyos fajta szintetikus úton haladt Kína, ahol Mao Ce-tung, Sztálint utánozva, az állami szocializmus diktatúráját, de eközben a „permanens forradalom” ideáját is használta, elindítva az ún. „kulturális forradalmat”. Igen, ez a forradalom kegyetlen volt, mint ahogy általában kegyetlen minden

fajok közti harc, de mellékesen megjegyezzük, hogy neki köszönhetően Kínának sikerült elkerülnie a gorbacsovi peresztrojkát, mivel előre alaposan kiirtotta annak kádereit.

A II. világháború – melyre a „százéves háború” legkomolyabb csatájaként kell tekinteni – előkészítésénél, két egymást kölcsönösen kizáró forгатókönyv keletkezett, mivel a külső erőviszonyok a világban nem feleltek meg az igazi irányultságuknak. Arról volt szó, hogyan verjék át a többieket. A forгатókönyvek közül az első ismert. Ezt természetellenesnek kell nevezni, és most könnyű megérteni. A második forгатókönyvről a trilógia második részében beszéltünk. Az nem valósult meg, és nem mondhatjuk, hogy jobb lett volna az elsőnél. Bármelyikük után folytatódott volna a 3. világháború, az magától nem képes véget érni, és ennek oka a kiinduló előfeltételeiben rejlik.

*

Ezek az előfeltételek nem a világ politikai, gazdasági viszonyai voltak, hanem egy elmélet, mégpedig az osztályharc marxista elmélete. Marx ezt a burzsoázia és munkásosztály közötti állítólagosan létező dialektikus ellentétre építette, miszerint a kapitalizmus mint tézis, elkerülhetetlenül előidézi a tagadását, az antitézisé, és ez az antitézis a proletariátus, a kapitalizmus fejlődési törvények által előidézett „sírásója”. De a dialektikus triádnak van még egy eleme: a szintézis. És íme, ha a marxizmus első két előfeltételét előzetesen elfogadhatjuk, akkor a dialektikájában a szintézissel egyáltalán nem dialektikusan áll a dolog. A szintézis a proletariátus győzelme a burzsoázia felett, és a burzsoázia „mint osztály” azt követő felszámolása (megszüntetése), ami a gyakorlatban a fizikai megsemmisítésébe fordult.

Marx a saját elméletéhez Hegel dialektikáját használta, de ezt teljesen barbár módon tette. A tiszta gondolatok önmozgási szférájából átvitte a társadalmi-gazdasági viszonyokra, nem elgondolkodva, sőt nem is tudva arról, hogy ebben a szférában a létező dialektikája működik, melyben az individuális és ez vagy az a társadalmi egész áll dialektikusan egymással szemben. Bármelyik két princípium egyszerű szembenállása csak egy véget nem érő harc, például a természetben a fajok közti harc. Ugyanakkor makrokozmosz értelemben ez a fajok közti harc is dialektikus, de törvényei az érzékfelettiben maradnak, nem ismerik fel az egymással összeütközésbe kerülő fajok. Az emberi birodalomban a dialektikus folyamatnak mind a törvénye, mind a jelensége az emberi értelem terméke, létezésének formáját adják, ami különösen fontos a tiszta gondolkodás számára, a társadalmi szférában pedig tágas teret nyújt az elmeszülemények számára.

Röviden, Marx – Hegel dialektikáját manipulálva – bevitte az emberek szociális viszonyaiba a természeti fajok közötti harc „elméletét”, ráadásul annak teljesen materialista felfogásában. Nem fogjuk most felvetni a bűne kérdését. Az ő idejében az individuális fejlődés folyamata még csak közelítette az embert a létező dialektikájának felfedezéséhez. A szellemtudomány csak a XIX. század végén érkezett segítségül. A század közepe a materializmus fejlődésének csúcspontja, a halott reflexió és a racionalitás túlsúlyának időszaka. Hatalmas azurikus lények használták ki a tudomány emberének ezt az állapotát. Ők azok, akik lényegében a marxista dialektikus materializmus és az osztályharc elméletének a szerzői.

Marx ezt írta a „Komunista kiáltványában”: „Kísértet járja be Európát, a kommunizmus kísértete”, de írhatta volna egyenesen ezt: „az azurizmus kísértete”.

A burzsoá tézis a saját antitézisének vadállatszerű (a szónak nem a sértő, hanem egyenes értelmében) törekvéseire teljes kölcsönösséggel válaszol: azt mint fajt szintén megszüntetni igyekszik. Az

ehhez a célhoz vezető úton manőverezik: engedményeket tesz, kompromisszumokat köt, sőt liberáldemokratává válik. Emiatt a múlt század 60-as éveitől kezdve Nyugaton a születő „földi paradicsom” körvonalai is kezdtek kirajzolódni. Ez mély irigységet keltett a „szocialista tábor” lakóinak széles rétegeiben, és erősen gyengítette az „osztálytudatukat”, ami alaposan megkönnyítette a peresztrojka bevezetését.

De mára ennek a paradicsomnak egyszer s mindenkorra vége. A „jobboldali” politikus, Orbán lehetővé tette Magyarországon a 12 órás munkanap bevezetését. Svájcban olyan törvény készül, amely megengedi a **67 órás munkahét** előírását! 2020 januárjában ott népszavazást tartottak, melyen ezt a kérdést tették fel: Akarják-e Svájc lakosai, hogy olcsó (vagyis olcsóbb lakbérű) lakás épüljön? Azt válaszolták, hogy *nem akarják!* Bazel kanton volt az egyedüli, melynek vezetése nem engedte meghamisítani a népszavazás eredményeit, és ott a lakosság 60%-a *támogatta olcsó lakás építését.* Hiszen ez így a természetes! – A népszavazás megtartásának valódi motívuma az volt, hogy a svájciak jómódú rétege nem akart továbbra is a „sudrákkal”, az alacsony jövedelmű rétegekkel elkeveredve élni. És így a svájci nyárspolgár féleltnék a legmagasabb fokon antiszociális megnyilvánulása számára széles út nyílt.

Ezek az első jelei annak az „új világrendnek”, amely a világtársadalom jobbra tolódásával keletkezik. A nem túl távoli jövőben a digitális forradalom lehetővé teszi, hogy az összes fajta munka ha nem is mind a 100, de legalább 90%-ánál az embereket robotokkal helyettesítsék. Akkor valósul majd meg a proletár antitezis faji megszüntetése, és ez ennek a „rendnek” olyan tulajdonságokat ad, melyektől az emberiséget jobb lenne megkímélni.

Az USA-ban a „szél által elfújtnak” (M. Mitchell: Elfújta a szél) valós esélyük van bosszút állni az egykori északi republikánusok degradálódott utódaival való harcukban (akik valójában az USA-ban a „deep state”-et alkotják). Ezért állnak ki Trumpért. A birodalmi Nagy-Britannia a segítségükre siet. A BREXIT tette számára lehetővé, hogy a „Jalta-2” „kvintettjének” teljes értékű tagjává váljon. Számára visszataszító az, ami Európában történik, a Németország bomló tetemén való élőködés. Ez sehová sem vezet. Nagy-Britannia felismeri a saját politikai baklövését is a múltban, ami miatt a „Jalta-1” trióba került, ahol Roosevelt számukra nem kevésbé, hanem sokkal jobban elfogadhatatlan volt, mint Sztálin. De mit lehetett akkor tenni? – Hess küldetése meghiúsult, Churchill pedig részeges volt. De a világban az erőviszonyok ma másfajta, mivel a „százéves háború” a befejeződéséhez közeledik, és minden lehetségest meg kell tenni, elkerülvén a „lúzerek” közé kerülést.

*

Keresve a „megváltó áldozatot” „Jalta-2” számára, szükséges, hogy ne Lengyelországra, Észtországra, stb. gondoljunk, hanem az USA „mély államára”. A világon valójában nem kettő, hanem három erő harca folyik. A harmadik erő, a „baloldaliak” és a „jobboldaliak” mellett – ez az „állam az államban”, amely a régi kapitalizmus-tézis részét képezi. A világban semmi által sem korlátozott hatalomhoz jutva reménytelenül degradálódott, úgy szellemileg, mint morálisan. Ennek a körnek az emberei maguk számára a legfőbb veszélyt abban látják, ami őket változtatásra kényszeríti, hogy „megfiatalodjanak”, hogy agyilag cselekvőképesebbé váljanak. Ezek távolról sem „fausti” lelkek, hanem Auerbach pincéjének törzslakói. Annak érdekében, hogy status quo-jukat megőrizzék, készek arra, hogy kollaboráns módon a saját „sírásójuk”, a baloldaliak pozíciójára álljanak, és a szegregációt, mely ellen Lincoln nemes társai, a valódi republikánusok harcoltak, a fehér fajra helyezték át. A fekete fajjal, úgy

döntöttek, békésebb lesz élnünk. És ezért még Mefisztó köpenyére is ráültek. Reménytelen vállalkozás – le fogják őket onnan dobni! És pontosan ez az, amit Trump el akar érn.

Ők és a szatellitjeik azok, akiknek az összes európai országban „bűnbakokká” kell hogy váljanak „Jalta-2” számára.

És mint fog jelenteni a világ, az emberiség számára, ha Jalta-2 az egyoldalú ábeliták kizárólagos uralma alá kerül? Akkor a szociális és a szellemi fejlődés hátrálni kezd, lehet, hogy egészen a feudalizmus restaurációjáig, egészen eddig: „Natur ist Sünde, Geist ist Teufel...” („A bűn a természet, a sátán a szellem”, Faust, 2. rész). De ezen az úton először olyan régi erények kerülnek vissza jogaikba, melyek közül már sok idejemúlt. És ez sokaknak tetszeni fog.

Ami az „antitézist” (ez most nem proletár, hanem egyszerűen „baloldali”) illeti, megérti, hogy vereség esetén egyszerűen mint „fajt”, a kihalás fenyegeti. Ezért végső soron kész a felkelésre. Martin Schulz, aki nem olyan régen még Németország kancellárjának szerepére pályázott, a német „trónra” pályázók vitájában nyíltan deklarálta: „Csak egy perc van szükség, hogy a fiatalokat felkelésre lázítsuk”. Kétségtelenül nem a jobboldali fiatalokra gondolt, és nem csak a deutsch-okra, hanem a sokmillió migráns fiatalságra, akik az európai élet feltételei között mindnyájan balra hajlanak.

Az „antitézis” politikai köreiben pedig még emlékeznek, hogy 1917-ben a „baloldaliak” Oroszországban ezt hirdették: Az imperialista háborút polgárháborúba fordítjuk! És átfordították! És győztek, és osztatlan hatalomhoz jutottak. Így történhet az EU-ban és az USA-ban is; csak az „imperialista” háború helyett most a fasizmus, mint világszintű veszély újjászületéséről beszélnek. Nos ha ezek a háborúk kirobbannak – a polgári háborúk, Európa összes országában, majd az egész világon – akkor hamarosan egy általános irányíthatatlan csetepatéba olvadnak, ami után az emberiség létezésében egy hosszan tartó szünet áll be.

A IV. világháború vagy a „százéves háború” befejező szakaszának ilyen forgatókönyv-menete esetén Oroszország kísértésbe eshet, hogy „Európa segítségére igyekezzen”. Képes lesz ezt megtenni, mivel most a liberál-demokrata ellenzéknek Európában semmilyen perspektívája sincsen. Kína is ugyanezt tapasztalhatja. Még az is lehet, hogy hívják őket, sőt hogy előre megegyeznek erről a „Jalta-2”-n, de menet közben ... Ezt a témát azonban nem folytatjuk, mivel elég bizonytalan állapotban van.

Aki el akar rajta elmélkedni, csak azt tanácsoljuk, hogy ne feledje, hogy a „Jalta-2” kvintett belülről ugyanannyira ellentmondásos, mint a „Jalta-1” trió. És ez okvetlenül meg fog nyilvánulni, és akkor majd ismét, akár csak a II. világháború esetén, a profán világban a bekövetkező eseményekről mint teljesen váratlanokról fognak beszélni, pedig már most is gondolkodnak rajtuk.

Ugyanakkor gondoljuk át, milyen változások várhatják a közeljövőben Oroszországot, melynek elkerülhetetlenül nagyon lényeges szerepet kell játszani az ellene vívott „hidegháború” befejezésénél. A „Jalta-2” államainak ötösében a helyzete (csakúgy, mint Kínáé), kettős. Az a szándéka, hogy nem akar a liberál-demokrata Nyugattal összeolvadni, egybeesik Trump politikai kurzusának hasonló szándékával az USA-ban és Nagy-Britanniában. De legmélyebb lényegüket tekintve Oroszország és az angolszász világ: antipódus, teljesen más a múltjuk: a távoli és a közeli is, a nem régi társadalmi és politikai múlt.

Nyugaton egészében még élnek és „reneszánszukat” várják struktúrájának fő princípiumai: a monarchizmus, a klerikalizmus, az imperializmus, a kapitalizmus. Ezek részben Oroszországban is élnek, de ott még erős befolyást gyakorol a bolsevizmus 70 éves uralmának öröksége. Igen, a szocializmus

akkor eltorzult formát öltött, de ez nem valami elavult dolog torzulása, hanem a történelem metafizikai erőinek a világba lépő szociális hármassal, annak korával való harci formája volt. A szocializmus jelensége abban az időben nem torzulhatott el teljesen, ezért eltorzult formában is számos vonzereje jelent meg a lakosság széles rétegei számára. És ez felejtethetetlen volt. Amikor a gorbacsovi peresztrojka elkezdődött, akkor a „szocialista táborban” sokan reménykedtek, hogy ezt a peresztrojkat az „emberarcú szocializmus” felállításával koronázza. Ez a várakozás még az oroszországinál is erősebb volt Kelet-Németországban, ahol, mellesleg, a peresztrojka ugyanolyan módon ment végbe, mint Oroszországban. Az „újraegyesítés” címkéje alatt Németország keleti részének a nyugati általi legprimitívebb, bűnös lerablása ment végbe. Abszolút szörnyű tény, és nem lehet nem egyetérteni azokkal a konzervatív orosz politológusokkal, akik most ezt az „újraegyesítést” „ellenséges elfoglalásnak” nevezik. Valójában pedig Kelet-Németország lakosságának nem kevesebb, mint 2/3-a egyáltalán nem akarta a kapitalizmusnak, pláne nem a teljesen vad formájának restaurációját, és feltételezem, hogy Nyugat-Németországnak kell újraegyesülnie Kelet-Németországgal, nem pedig fordítva, amikor létre lesz benne hozva az emberarcú szocializmus.

A szociális-történelmi előfeltételek kettős jellege olyan feltételek között, amikor ennyire megnyilvánultak a Putyin mögött álló, Oroszországban uralkodó erők, akik a jelek szerint az egész állami rendszer reorganizációját kezdték, a rendszer alternatívái során meglétét teszi lehetővé. Az egyik abban áll, hogy Oroszországban keletkezhet egy monarchikus-vallási-szocialista struktúra. És abban az esetben, ha ezen az úton az agresszív bolsevista örökség érvényesül, amely szélsőjobbaldali sztálinista erők formájában van jelen, akkor minden aránylag gyorsan „pravoszláv csucshe”-ba csúszik át. Már most egyre gyakrabban hallani olyan hangokat, hogy eljött az idő Rettegett Iván opricsnyináját feltámasztani. Ez a veszély annál inkább is nagy, mivel a putyini adminisztráció a baloldallal való harcában szembesül a gigantikus ország vezetéséhez szükséges káderek problémájával, akárcsak annak idején a lenini adminisztráció, miután megszerezte a hatalmat. Jelenleg ezek a káderek mind a peresztrojka idejéből valók, sőt jelentős mértékben a bolsevik bürokratizmus iskoláját sajátították el. És ők alkotják Oroszországban a mély államot. Ha még emlékszünk arra, hogy „fejlődésünk” motorjai nagyon sokáig a „szervek” voltak, úgy a „pravoszláv csucshe” kísértete már nem tűnik teljesen valószínűtlennek.

És általában, a mutatott úton (sőt akár az eurázsiai projekt változatában is) haladva Oroszország sohasem jut egészséges kölcsönhatásra a Nyugattal. Ennek biztosítéka a mi kivételes szlavofilizmusunk, amely most különös erővel van jelen a szovjetbarát hazafiak köreiben, ahol az a meggyőződés uralkodik, hogy Oroszország szövetsége a Nyugattal csak akkor lehetséges, ha Oroszország ostobán, gyermeki módon tátott a szájjal elkezd azokat bölcs tanításait hallgatni, és meghalni a csodálkozástól, amikor azok elkezd „a bolhát patkolni”. Ha Oroszország ilyen hozzáállással érkezik Európa segítségére a kritikus pillanatban érkezve, az katasztrófával fog végződni mind Európa, mind önmaga számára.

De van egy másik alternatívánk is. Ez abban áll, hogy Oroszország népeinek az emberarcú szocializmusra – ami csak a szociális hármassal szocializmus lehet – való egészséges várakozására támaszkodva megpróbáljuk ezt a háromtagúságot megvalósítani. Akkor Európa követni fog minket. Ehhez persze szinte egyáltalán nincsenek meg a feltételek, ugyanakkor egy kritikus pillanatban bármi megtörténhet!

Ami pedig egy ilyen lépés világtörténelmi, sőt makrokozmoszikus determináltságát illeti, az egyszerűen hatalmas. Európában is érzik ezt. Ez látszik például abban, hogy végre észrevették és elkezdtek aggódni amiatt, hogy a kilátástalan szociális-politikai háborújukban nincsen *központ*, az kétpólusúvá vált, csak két

erő polarizációjára redukálódott. És mi az, ami valóban és produktív módon ilyen központtá válhatna? – Csak a szociális hármastagozódás „pártja” (az egyszerűség kedvéért, feltételelesen nevezzük így). Csak abban az esetben tudna elkezdődni a „baloldaliak” és „jobboldaliak” metamorfózisa, gyengülne a szélsőségességük, létrejönne a produktív kompromisszumok, engedmények alapja, de ami a legfontosabb: elkezdenének kialakulni a valódi individuális szabadság valós feltételei, a durván egoisztikus ipari viszonyok testvéri viszonyokká transzformálódnának, minden emberi jog állam által garantált valódi egyenlősége uralkodna. Egy élő mozgalom jönne létre, a tőke produktív, egészséges keringése, és sok-sok más dolog, ami a civilizáció és kultúra kapuján kopog, mint a megélnéklés, megújulás erői.

A szociális hármastagozódás impulzusa már a XIX. század első negyedétől kezdve kezdett megnyilvánulni. Megvalósítása Kaspar Hauser küldetésének része volt, ugyanakkor a sötét erőknek sikerült megghiúsítaniuk. A XX. század elején Oroszországban a szociális hármastagozódás *természetes módon* kezdett megjelenni a társadalmi-gazdasági szerkezetének némely elemében, például a faluközösségekben, de a nyugati titkos társaságok (erről Rudolf Steiner tájékoztat) felismerték ezt, és ezért is hajtották végre a bolsevista fordulatot. A XX. századnak ugyancsak az elején Rudolf Steiner közvetlenül kifejtette a szociális hármastagozódás alapelveit, de az európai értelmiség, a politikai intézetek nem reagáltak erre, ami Európát, de különösen Közép-Európát, abba a pusztító folyamatba vetette, melynek soron következő stádiumát ma megfigyelhetjük. De tekintet nélkül mindezen a megrázkódtatásra, ezek ellenére sőt ezeknek köszönhetően Európa népeinél egy szemfelnyílásnak kellett volna következnie, kulturális, politikai, közvetlenül antropozófiai erők központjának kellett volna létrejönni, amely képes lett volna a 90-es években hírt adni magáról a baloldali és jobboldali erők szembenállásában, és önmagát kellett volna szembeállítania a gorbacsovi peresztrojka destruktív szándékának. Ugyanakkor ez sem történt meg. Ebben az egész folyamatban természetesen végzetes volt Rudolf Steiner idő előtti távozása a fizikai síkról és az Általános Antropozófiai Társaság ezt követő stagnálása. De mi lesz ezután? Felébrednek-e a lelkek, hogy a civilizációba feltámadási impulzusokat hozzanak, vagy még szörnyűbb megpróbáltatások várnak ránk? Ne kételkedjünk, *azok mindaddig folytatódnak, amíg a szociális hármastagozódás nem foglalja el azt a helyet, amely Michael Arkangyal vezetésének korszakában őt megilleti, amíg az államok szociális struktúrájukat nem kezdik a szociális hármastagozódásnak megfelelően átépíteni.*

Befejezés

Befejezésként az marad hátra, hogy elgondoljuk, mégis mit kell várnunk a digitalizmus különös növekedésétől a közeljövőben.

Az egyik jó barátunk, aki antropozófus és Németországban él, a levelében, hivatkozva az ún. „kis Apokalipszisre”, melyet a Márk Evangéliuma tartalmaz, ahol Krisztus, az éteri erők világában történő második eljövételéről szólva, ezt mondja: „... azokban a napokban olyan nyomorúság lesz, amilyen a teremtés kezdete óta nem volt ... és nem lesz. És ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat, akkor egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért, akiket Ő választott ki, megrövidítette azokat a napokat (Mk 13,19-20) – ezt a kérdést teszi fel: De hát nem a mi napjainkról van ott szó? Nem éppen ez vár hamarosan mindannyiunkra?

Ezzel a kérdéssel magára is hagyjuk az olvasónkat.